

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Quyền lực và quyền người !!!

Trong một đất nước theo thể chế văn minh hiện đại, các quyền con người ghi trong Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền công bố cách đây 62 năm (10-12-1948) và sau đó được chi tiết hóa hơn trong 2 Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự, Chính trị, Kinh tế, Văn hóa và Xã hội công bố ngày 16-12-1966 (tính ra có tới 26 quyền), tất cả đều được công nhận và được bảo vệ bằng nhiều cơ chế trong xã hội mà ta có thể gọi là những quyền lực, những quyền lực phục vụ quyền người. **Theo ý kiến chung thì có 7: đó là lập pháp, hành pháp, tư pháp, công an, quân đội, báo chí và tôn giáo.**

Nhân dịp thế giới vừa mừng Ngày Nhân quyền quốc tế lần thứ 62, chúng ta thử xem 7 quyền lực ấy phục vụ quyền người như thế nào trong chế độ Cộng sản Việt Nam hôm nay, sau đó sẽ xét xem nguyên nhân và hậu quả của sự việc này.

1- Các quyền lực phục vụ thế nào ?

a- Ai cũng biết Quyền lập pháp (nằm trong tay Quốc hội do dân bầu) là quyền soạn thảo Hiến pháp rồi các luật lệ phục vụ nhân quần xã hội. Quốc hội còn đóng vai trò xem xét, chất vấn hành pháp, tức là chính phủ. Thế nhưng tại Việt Nam, thành viên Quốc hội qua 11 khóa đều do đảng CS chọn lựa, đều là thành viên hoặc cảm tình viên của đảng, thay vì làm dân biểu thì làm đảng biểu (đăng biểu gì làm nấy). Họ đã soạn ra nhiều bản Hiến pháp dành quyền cai trị tuyệt đối và vĩnh viễn cho đảng, soạn ra những luật lệ phần lớn có lợi cho đảng hay các phe nhóm trong đảng. Trong quá khứ, họ chẳng bao giờ dám chất vấn chính phủ, càng không dám chất vấn đảng. Gần đây thì có hiện tượng một số đại biểu xem xét nội các của Nguyễn Tấn Dũng, phản đối dự án đường sắt cao tốc, hạch hỏi về việc khai thác bauxite, đòi điều tra vụ vỡ nợ của Vinashin, đề nghị bỏ phiếu tín nhiệm thủ tướng... Nhưng rồi chẳng đi tới đâu. Cơ quan quyền lực tối cao trên danh nghĩa vẫn là cơ quan bắt lực thế thâm trên thực tế!

b- Quyền tư pháp nơi Tối cao Pháp viện là quyền xem xét Hiến pháp và các Luật do Quốc hội ban hành. Xem xét Hiến pháp có đúng và đủ không, các luật có vi hiến và mâu thuẫn nhau không. Quyền tư pháp nơi các tòa án là xem xét những vụ việc và những con người vi phạm luật pháp, bảo vệ công lý, trừng trị kẻ gian ác và bênh vực người ngay lành. Thế nhưng tại Việt Nam, cho tới giờ này chẳng hề có viện Bảo hiến, và các luật chồng chéo nhau thì vô số kể, dù đó là từ trung ương hay địa phương. Tòa án thì trở thành công cụ để hợp thức hóa các hành động sai trái hay các quyết định bất công của đảng, của phe phái trong đảng, của thành viên đảng tại bản địa. Trong vô số các vụ án hình sự, công lý thuộc về kẻ có quyền lớn hay tiền nhiều. Trong mọi vụ án chính trị, quan tòa luôn có sẵn bản án trong túi, và kẻ chiến thắng cuối cùng bao giờ cũng là đảng.

c- Quyền hành pháp nằm nơi bộ máy nhà nước, bộ máy hành chính, có mục đích phục vụ các vấn đề, các nhu cầu, các quan hệ của công dân mà có liên quan tới luật pháp, tới trật tự xã hội. Người dân đến các cơ quan công quyền để giải quyết giấy tờ có liên quan đến việc sinh tử, việc làm ăn, việc cư ngụ, việc sở hữu... trong tư thế của một chủ nhân đến với đầy tớ được mình trả lương và tự xưng là công bộc. Thế nhưng tại Việt Nam, hành chính đã trở nên "hành là chính". Nhân viên nhà nước tự coi mình như kẻ ban ơn, bắt người dân phải đợi chờ, phải lui tới, phải khúm núm, phải xin xỏ, thậm chí phải hối lộ (thủ tục "đầu tiên")... Rồi "có vấn đề" (tức là liên quan tới một vụ việc chính trị hoặc đơn giản là xung đột với quan trên) thì đứng hòng mong xét đơn, cấp giấy, giải quyết vụ việc một cách suôn sẻ...

d- Công an cảnh sát, theo định nghĩa, là lực lượng có nhiệm vụ bảo vệ an ninh, giúp đỡ dân lành, duy trì trật tự xã hội. Họ thường được gọi là bạn dân. Thế nhưng ngành công an trong các chế độ CS đã khét tiếng với những cái tên không bao giờ xóa mờ trong lịch sử tội ác của nhân loại, như KGB (Liên Xô), Securitate (Rumani), Stasi (Đông Đức)... Công an Việt Nam cũng chẳng kém. Với châm ngôn "Chỉ biết còn đảng còn mình" (tức "chỉ biết có đảng có mình"), công an cảnh sát thay vì làm đầy tớ nhân dân (như họ thường nói) thì lại làm đầy tớ, chó săn của đảng (CSCĐ), của những đảng viên cấp cao hay cấp thấp đang có quyền lực điều động họ. Họ là lực lượng sách nhiễu hăm dọa các nhà đối kháng, khủng bố ép cung các bị cáo chính trị, đánh đập hành hạ các dân oan đấu tranh, thậm chí đôi lúc còn gây thương vong cho những công dân chỉ vi phạm luật đi đường. Họ bị gọi là "xã hội đỏ", tàn ác và nham hiểm hơn cả "xã hội đen". Hiện nay, vô số công an mang tâm tính của côn đồ cũng như vô số côn đồ mang sắc phục công an. Bằng chứng thì nhiều vô kể.

e- Quân đội là lực lượng bảo vệ quốc gia, giữ gìn bờ cõi, canh giữ vùng trời vùng biển của Tổ quốc, chống lại mọi lực lượng ngoại thù. Họ là công cụ của nhân dân, của đất nước, không bao giờ bị chính trị hóa thành công cụ của một giai cấp, một đảng phái, một thế lực nào cả. Thế nhưng cái tên gọi "Quân đội nhân dân" tại Việt Nam chỉ là một từ mai mỉa. Điều này càng thấy rõ qua một bài viết gần đây, "Giữ vững và tăng cường sự lãnh đạo của Đảng làm thất bại âm mưu "phi chính trị hoá quân đội" của các thế lực thù địch trong tình hình hiện nay", đăng trên www.tuyengiao.vn ngày 29-11-2010. Trong thực tế, quân đội nhân dân VN một thời nằm dưới sự điều động của CS Quốc tế (để xâm lăng VNCH) và nay thì nằm dưới sự khống chế của CS Trung Hoa và thái thú Trung Hoa, nên bao vùng đất vùng biển đã lọt vào tay Đại Hán, bao ngư dân đã sa vào tay Tàu Cộng, và bao con dân đang pháp phòng trước nguy cơ xâm lược từ phương Bắc.

f- Báo chí, theo một định nghĩa rất tuyệt vời, là "tôi tớ của Sự thật". Nhà báo là người ghi lại trung thực các sự kiện xã hội, các tâm tư quần chúng, là kẻ dám công bố sự thật và trình bày lẽ phải. Đó là tiếng nói của nhân dân, là đối trọng của chính quyền, tồn tại nhờ vào sự tín nhiệm của quần chúng và sự công nhận của xã hội. Thế nhưng tại Việt Nam, các cơ quan ngôn luận được nuôi bằng "bầu sữa nhà nước" (đạ phần), được trợ trên quy chụp danh hiệu "báo chí cách mạng", bị áp

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Quyền lực và quyền người !!!**
 Trg 03 ► **Tuyên bố dịp kỷ niệm năm thứ 62 TN Nhân quyền LHQ**
 - Những người Việt yêu nước
 Trg 04 ► **Giải tòa Hội thánh Tin lành Mennonite có đúng luật?**
 - Gia Minh, Á châu Tự do
 Trg 05 ► **Quyết nghị Ban Đại diện GH PGVNTN Thừa Thiên-Huế...**
 - Phòng Thông tin Phật giáo QT
 Trg 07 ► **Thỉnh nguyện thư về pháp nạn Giáo hội PGVNTN.**
 - Lê Quang Liêm
 Trg 08 ► **Giáo xứ Thái Nguyên báo cáo Giám mục BN về đất đai...**
 - Nữ Vương Công Lý
 Trg 10 ► **Bản kiểm điểm của một công dân Việt Nam.**
 - Đinh Tân Lực
 Trg 11 ► **Mùa đông Hà Nội (thơ)**
 - Ngô Minh Hằng
 Trg 12 ► **Sự suy đồi của Cộng sản.**
 - Bùi Quang Vơm
 Trg 14 ► **Thư lên tiếng về hiểm họa Trung Quốc.**
 - Nguyễn Trọng Vĩnh
 Trg 15 ► **Vinashin chỉ là chuyện quá ư nhỏ nhoi!**
 - Vũ Cao Đàm
 Trg 17 ► **Tâm thư gỡ rối cho mấy vị lãnh đạo đảng.**
 - Tô Hải
 Trg 20 ► **Bắt Khổng Tử chạy đua với Nobel.**
 - Ngô Nhân Dụng
 Trg 22 ► **Biển Đông với Hoa Kỳ-Trung Cộng-Việt Cộng hiện nay.**
 - Nguyễn Thành
 Trg 24 ► **Quân đội Nhân dân trong Cao trào Dân chủ Việt Nam.**
 - Nguyễn Quang Duy
 Trg 27 ► **Thư tố cáo công an CS ức hiếp dân lành.**
 - Dương Thị Tân
 Trg 30 ► **Con giết cha mẹ, trách nhiệm của ai?**
 - Một cụ nhà giáo

**KÍNH CHÚC QUÝ VỊ
GIÁNG SINH AN
LÀNH VÀ NĂM MỚI
HẠNH PHÚC**

đặt nhiệm vụ “tiếng nói của đảng”. Tiếng nói tuyên truyền chính sách, đường lối của trung ương đảng (giúp đảng thống trị), tiếng nói bênh vực kẻ hoạn, hành vi của đảng bộ địa phương (giúp đảng viên cướp giật), tiếng nói lên án các nhà đối kháng đòi dân chủ, vu khống các oan dân đòi quyền lợi. Thành thử người dân gặp bất công chẳng biết thông tin cho công luận như thế nào (ngoại trừ nhờ các nhà dân báo “lề trái” trên mạng). Các tờ báo và nhà báo “lề phải” có lương tâm ngay chính, có ý thức độc lập, có tinh thần phục vụ thật là hiếm hoi.

g- Quyền lực cuối cùng phục vụ quyền người chính là tôn giáo. Với nhiệm vụ hướng tín đồ đến Đấng Chân Thiện Mỹ và giúp tín đồ sống theo chân thiện mỹ, tôn giáo là tiếng nói của lương tâm, muối men của xã hội, ngôn sứ của sự thật và chiến sĩ của lẽ phải. Ngoài ra, với tính cách là một tổ chức độc lập, các giáo hội là lực lượng nối kết tín đồ để bênh vực dân lành bị áp bức, tố cáo cường quyền hành xử bất công, lên án các sai lầm và tội ác của chế độ, góp phần xây dựng một xã hội tự do dân chủ. Thế nhưng tại VN, các tôn giáo đang bị phân hóa và lũng đoạn: có những giáo hội quốc doanh bên cạnh những giáo hội chính truyền và có những thành phần quốc doanh trong lòng một giáo hội. Rất nhiều chức sắc giáo hội trở thành cán bộ tôn giáo và rất nhiều lãnh đạo tinh thần để tinh thần cho CS lãnh đạo. Im lặng trước, thỏa hiệp với hay bênh vực cho chính quyền; trở thành con chó cắn, vật trang trí hay ủng hộ viên của chế độ là điều không thể chối cãi nơi các tôn giáo hiện nay. Tín đồ lẫn phi tín đồ mong mỏi lời bênh vực hay việc hỗ trợ từ cá nhân hay tập thể lãnh đạo, từ một phần hay từ toàn phần giáo hội, rất nhiều phen đã phải thất vọng. Các tôn giáo tại VN hiện nay lẽ ra phải đóng vai trò như các tôn giáo tại Đông Âu thập niên 80-90 của thế kỷ trước.

2- Nguyên nhân sự yếu kém của các quyền lực.

Nguyên nhân chính là đảng CS đang nắm quyền độc tài và toàn trị tại VN. Độc tài là một mình thống lĩnh và toàn trị là quản lý mọi thực thể trong xã hội, từ mọi cá nhân đến mọi tập thể, từ mọi tổ chức đến mọi sinh hoạt, nhất là bầy quyền lực phục vụ quyền người nói trên. Tất cả phải trở thành công cụ cho đảng, phục vụ cho quyền và lợi của đảng, hay đúng hơn cho các nhóm lợi ích trong đảng. Hạnh phúc của nhân dân, tiến bộ của quốc gia, phú cường của đất nước, tồn tại của giống nòi; phát triển của kinh tế, thăng hoa của văn hóa, trong lành của môi trường, thành công của giáo dục đều trở thành bất khả, đều không thể nhờ vào 7 quyền lực phục vụ nói trên, vì như thế có nghĩa là **cái đảng vô tôn giáo và vô tổ quốc, vô đối thoại và vô đối lập không thể tồn tại trên ghế quyền lực.**

3- Hậu quả thê thảm cho quyền người:

Một khi 7 quyền lực phục vụ quyền người trên kia chỉ còn phục vụ quyền đảng, thì ai ai cũng nhận thấy : Người dân không còn được Quốc hội đại diện và không còn được luật pháp bảo vệ; không còn được bênh vực công lý và quyền lợi trước tòa án, cũng như phải gánh chịu những luật lệ chồng chéo, mâu thuẫn nhau; không còn được hệ thống hành chính phục vụ trong mọi vấn đề cuộc sống như cư trú, hành nghề, sở hữu, quan hệ; không còn được công an bảo vệ tính mạng và tài sản; không còn được cùng đồng bào sống trong an ninh của đất nước nhờ lực lượng quân đội; không còn được nghe tiếng nói của sự thật hay không còn có thể cất lên tiếng nói của lẽ phải qua báo chí và mọi phương tiện truyền thông; cuối cùng là không còn được tự do di tản tả niềm tin và thực hiện những đòi hỏi của niềm tin qua tôn giáo, qua giáo hội của mình nữa.

Việc mất mọi quyền con người như thế là thực trạng tại Việt Nam hôm nay. Từ đó đi đến chỗ mất quyền dân tộc là chuyện cận kề.

BAN BIÊN TẬP

Tranh không lời (Babui-DCVonline)

TUYÊN BỐ

CỦA NHỮNG NGƯỜI VIỆT YÊU NƯỚC

vào dịp kỷ niệm

Năm thứ 62 Tuyên ngôn Nhân quyền LHQ

Quốc nội, Hải ngoại 10-12-2010

Xét rằng, Việt Nam đã tự nguyện là một thành viên của Liên Hiệp Quốc, vậy bắt buộc phải có nghĩa vụ tôn trọng và thi hành Bản Tuyên ngôn Nhân quyền được Liên Hiệp Quốc chấp thuận ngày 10 tháng 12 và long trọng công bố 62 năm về trước.

Ngoài ra, Việt Nam đã chính thức phê chuẩn Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị do Liên Hiệp Quốc ban hành ngày 16-12-1966, trong đó qui định: Mọi người đều có quyền tự do phát biểu quan điểm, quyền này bao gồm quyền tự do tìm kiếm, tiếp nhận, phổ biến mọi tin tức và ý kiến bằng truyền khẩu, bút tự hay ấn phẩm, dưới hình thức nghệ thuật, hay bằng mọi phương tiện truyền thông khác, không kể biên giới quốc gia. (Điều 19,2) Ai cũng có quyền tự do lập hội, kể cả quyền thành lập và gia nhập các nghiệp đoàn để bảo vệ quyền lợi của mình. (Điều 22,1)

Hơn nữa, Tuyên ngôn về Bảo vệ Nhân quyền (The Declaration on human rights defenders) của Liên Hiệp Quốc ngày 09-12-1998 quy định:

Nhằm thăng tiến và bảo vệ quyền con người và các tự do căn bản, mọi người, cá nhân hay cùng với người khác, đều có quyền trên bình diện quốc gia hay quốc tế:

a) *Gặp nhau hay hội họp một cách ôn hoà;*

b) *Thành lập, gia nhập hay tham dự những hội đoàn hay nhóm phi chính phủ;* (Điều 5)

Mọi người, cá nhân hay cùng với những người khác, trên căn bản không phân biệt đối xử, đều có quyền tham gia hữu hiệu vào chính quyền nước họ và vào quản lý việc công. (Điều 8,1)

Trong số này gồm cả quyền, cá nhân hay cùng với những người khác, đệ trình các cơ quan công quyền, cũng như các cơ cấu đảm trách việc công, những phê phán và đề nghị nhằm cải thiện sự điều hành các cơ quan này và cảnh báo về mọi mặt công tác của chính các cơ quan đó có nguy cơ gây trở ngại hay ngăn cản sự thăng tiến, thực thi nhân quyền cùng các tự do căn bản. (Điều 8,2)

Mọi người, cá nhân hay cùng với những người khác đều có quyền tham gia các hoạt động ôn hoà chống lại mọi vi phạm nhân quyền và các tự do căn bản. (Điều 12,1)

Ghi nhận rằng Việt Nam đã ban hành Luật Ký kết, Tham gia và Thực hiện Điều ước Quốc tế ngày 01-01-2006, trong đó qui định:

Trong trường hợp văn bản qui phạm pháp luật trong nước và điều ước quốc tế mà Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam là thành viên có qui định khác nhau về cùng một vấn đề thì áp dụng qui định của điều ước quốc tế. (Điều 6,1).

Việc ban hành văn bản qui phạm pháp luật phải bảo đảm không làm cản trở việc thi hành điều ước quốc tế mà Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam là thành viên có qui định về cùng một vấn đề. (Điều 6,2)

Thực tế chứng minh rằng đa số các quyền căn bản quy định trong Tuyên ngôn Nhân quyền Liên Hiệp Quốc ngày 10-12-1948, cũng như trong các Công ước Quốc tế mà Việt Nam từng ký thừa nhận đã và không hề được tôn trọng; đồng thời, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam còn lạm dụng hình luật để trừng phạt bất cứ ai cố võ hay bảo vệ các quyền này.

Nhận định rằng bất cứ nhà nước nào không tôn trọng Hiến pháp nước mình cũng như luật lệ quốc tế đã cam kết thừa nhận thì nhà nước ấy đã phản bội, không còn tính chính danh và người dân có chính nghĩa khi phải đòi lại những quyền căn bản của mình để thiết lập một nền dân chủ pháp trị.

CHÚNG TÔI NHỮNG NGƯỜI VIỆT YÊU NƯỚC LONG TRỌNG TUYÊN BỐ TRƯỚC QUỐC DÂN VÀ QUỐC TẾ:

1- Bộ Chính trị đảng Cộng sản Việt Nam không có quyền tước đoạt những Nhân quyền căn bản của người dân Việt Nam, trong đó có quyền tự do tư tưởng, tự do trao đổi thông tin, tự do phát biểu, tự do báo chí, tự do internet, tự do viết blog để nói lên những nhận định, quan điểm và lập trường chính trị của mình hay

của nhóm mình trước các vấn đề hệ trọng, liên quan đến sự tồn vong của Tổ quốc.

2- Chúng tôi phủ nhận hoàn toàn mọi hình thức kiểm duyệt báo chí, kiểm soát internet; dùng tin tặc phá hoại các trang báo điện tử. Chúng tôi sẵn sàng chấp nhận mọi hy sinh gian khổ, cương quyết chống lại mọi mưu đồ đen tối của Bộ Chính trị đảng cộng sản Việt Nam để bưng bít thông tin, tuyên truyền một chiều nhằm nô dịch hoá nhân dân Việt Nam theo đường lối phản dân hại nước.

3- Bộ Chính trị đảng Cộng sản Việt Nam phải hoàn toàn chịu trách nhiệm trước lịch sử trong việc sử dụng công an, mật vụ sách nhiễu, bắt bớ, giam giữ, bỏ tù trái phép hàng ngàn công dân Việt Nam yêu nước, thương dân tộc. Đó là những người đã can trường lên tiếng đòi Nhân quyền, Nhân phẩm, Dân chủ, Tự do tín ngưỡng, đòi thành lập công đoàn độc lập để bảo vệ công nhân, đòi trả lại quyền sở hữu đất canh tác của mình.

4- Bộ Chính trị đảng Cộng sản phải trả tự do tức khắc và vô điều kiện cho những người con yêu của Tổ quốc đang bị giam giữ tù đầy bất hợp pháp chỉ vì họ muốn phát biểu ý kiến một cách ôn hòa hay đòi hỏi những nhân quyền cho toàn dân Việt Nam; đảng Cộng sản Việt Nam phải chấp nhận đa nguyên đa đảng và tổ chức bầu cử tự do, công bằng dưới sự giám sát của Liên Hiệp Quốc để toàn dân Việt Nam có thể bầu một Quốc hội Lập hiến mở đường đưa đất nước tiến đến một nền Dân chủ thực sự và hội nhập nhịp bước vào cộng đồng nhân loại văn minh ngày nay.

5- Chúng tôi thỉnh cầu Liên Hiệp Quốc, các chính phủ dân chủ, đặc biệt là Mỹ, Liên minh Âu châu, Nhật, Úc, Gia Nã Đại; các cơ quan truyền thông quốc tế; các tổ chức nhân quyền quốc tế cùng tất cả những người yêu chuộng nhân quyền, công lý trên thế giới hãy ủng hộ cuộc đấu tranh bất bạo động đòi tự do dân chủ và nhân quyền của dân tộc Việt Nam.

Làm tại Việt Nam 10-12-2010
BS NGUYỄN ĐAN QUÊ VÀ NHỮNG NGƯỜI ĐỒNG KÝ TÊN

(Cập nhật đến ngày 14-12-2010)

- 217 người tại quốc nội.

- 61 người tại hải ngoại.

- 54 đại diện Tổ chức, Hội đoàn.

Giải tỏa HỘI THÁNH TIN LÀNH MENNONITE có đúng luật

.....*Gia Minh, RFA, 13-12-2010*.....

Trong ngày hôm nay, hai cơ sở của Hội thánh Tin Lành Mennonite tại Quận 2, thành phố Hồ Chí Minh sẽ bị cưỡng chế theo lệnh mà cơ quan chức năng đưa ra. Tuy nhiên theo đối tượng bị cưỡng chế thì biện pháp này có những điểm không theo đúng qui trình luật pháp Việt Nam.

Thực tiễn

Lệnh cưỡng chế được giao cho người điều hành Hội thánh Tin Lành Mennonite tại quận 2, thành phố Hồ Chí Minh vào ngày 10 tháng 12, và ngày thực hiện chỉ bốn hôm sau đó. Hai cơ sở của Hội thánh Tin Lành Mennonite trong diện cưỡng chế, thì một trụ sở được cho biết không nằm trong sơ đồ qui hoạch được công khai cho người dân địa phương.

Mục sư Nguyễn Hồng Quang, người phụ trách Hội thánh Tin Lành Mennonite tại quận 2, thành phố Hồ Chí Minh, trích dẫn những văn bản luật pháp mà chính quyền địa phương không tuân thủ, cũng như những điều mà bản thân ông cho là không phù hợp khi đưa ra lệnh cưỡng chế đối với hai cơ sở của Giáo hội mà ông đang phụ trách:

"*Báo chí Việt Nam có đăng về nhận thức vấn đề. Dân chúng, cử tri có đối thoại với chính quyền nhiều lần. Khi chứng minh pháp lý, dân thắng, pháp lý thắng. Khu phố 1 nằm ngoài phạm vi thu hồi đất, nhưng rồi họ lấy lý do làm đẹp cảnh quan nên thu luôn Khu phố 2, Bình Khánh, khu phố 1, Bình An, Trại phong Thanh Bình của Công giáo... Tất cả những khu này nằm ngoài qui hoạch Khu Đô thị mới Thủ Thiêm, ngoài quyết định thu hồi đất. Hiện nay nhà cầm quyền áp lực 'ghê gớm', nhưng khi dân lên nhận tiền họ cho là 'tự nguyện' di dời.*

Chúng tôi đã quyết định khởi kiện vụ án hành chính, kiện Ủy ban Nhân dân quận 2 về quyết định bởi

thường, thu hồi đất. Tòa đã thụ lý.

Cơ sở của chúng tôi trong tổ 79, chúng tôi nói với cơ quan chức năng là họ thu hồi đúng, nhưng trình tự thu hồi sai qui định. Pháp luật vận dụng về đền bù, giải phóng mặt bằng, tái định cư, áp giá đền bù cũng sai luật quốc gia, sai luật hiện hành.

Chúng tôi có gửi đơn khiếu nại lên cơ quan cao hơn là UBND Tp Hồ Chí Minh. Theo nguyên tắc của Khoản 2, Điều 148/105 của Luật Nhà ở, trong trường hợp cưỡng chế, quyết định đó phải 'cuối cùng' ngoài thời hiệu khiếu nại, và phải có phán quyết cuối cùng của Tòa án hay của cơ quan thẩm quyền cao nhất cuối cùng. Trường hợp đất có nhà ở không được cưỡng chế cho đến khi có quyết định giải quyết khiếu nại cuối cùng.

Tôi đã gặp Bí thư, nhưng thấy họ không có cơ sở pháp lý. Luật sư, cơ quan Tài nguyên-Môi trường mà chúng tôi hỏi ý kiến tư vấn đều cho rằng quận 2 sai luật."

Một người từng cư ngụ tại Trung tâm Mục vụ Hội thánh Tin Lành Mennonite trong 10 năm qua, Mục sư Phạm Ngọc Thạch trình bày tình hình trước cưỡng chế: "*Khu vực trong ruộng chúng tôi ở đã 10 năm. Tại nơi này có bảy khẩu: có người già, có người bệnh liệt giường. Vợ chồng tôi có con nhỏ chín tháng tuổi. Họ đưa quyết định khẩn cấp có ba ngày phải giải tỏa, làm sao chúng tôi có thể xoay sở để dọn đi đến nơi nào. Họ lại giải tỏa một lần luôn hai căn. Như vậy chúng tôi đi đâu? Ác hơn nữa họ cắt điện khi còn ba ngày nữa mới giải tỏa. Nơi chúng tôi không có điện có nước, trong khi chột gác cách đó chừng 50 mét thì điện sáng choang..."*

Ông Đình Quang Hải, một tù nhân mãn hạn hồi trong năm, và đang tá túc tại Trung tâm Mục vụ

Hội thánh Tin Lành Mennonite ở quận 2, thành phố Hồ Chí Minh cũng cho biết tình hình tại đó trước khi cưỡng chế: "*Tối hôm tôi đi làm về, an ninh đi theo vào tới nhà; sáng nay đi từ trong đó ra họ cũng đi theo suốt luôn."*

Vào sáng ngày 13-12, chúng tôi liên lạc đến Văn phòng UBND quận 2 để tìm hiểu sự việc, nhân viên văn phòng cho biết chủ tịch Tất Thành Cang bận đi họp, và vấn đề phải hỏi Thanh tra Xây dựng quận hai: "*Ông Tất Thành Cang đi họp. Việc giải tỏa thì hãy liên lạc Thanh tra Xây dựng."*

Tuy nhiên khi chúng tôi liên lạc với Thanh tra Xây dựng quận 2 thì nhận được câu trả lời thẩm quyền thuộc Ủy ban Nhân dân quận: "*Ở đây thuộc quận, nên thẩm quyền trả lời ở quận."*

Lâu nay, nhiều người dân tại VN phải đi khiếu kiện liên tục đến các cấp từ địa phương đến trung ương. Họ bỏ công ăn việc làm, chịu dai nắng dầm sương vì cho rằng việc cưỡng chiếm nhà cửa, đất đai mà họ sử dụng không đúng pháp luật.

Họ trưng ra đầy đủ giấy tờ và các qui định luật pháp mà chính quyền địa phương không thực hiện trong quá trình giải quyết vụ việc như trường hợp mà Mục sư Nguyễn Hồng Quang vừa trình bày. Do đó tình trạng khiếu kiện kéo dài và xảy ra khắp nơi.

TIN GIỜ CHÓT

Mục sư Nguyễn Hồng Quang bị bắt, văn phòng Giáo hội Mennonite bị san bằng danlambaoblog 14-12-2010

Đến 12g ngày 14-12-2010, 2 cơ sở của Giáo hội Mennonite VN tại quận 2 Sài Gòn đã hoàn toàn bị san bằng. Mục sư Nguyễn Hồng Quang bị an ninh đánh đập dã man và đã bắt đi lúc 9g cùng ngày. Cùng bị bắt đi và hiện không có tin tức gì là Mục sư Phạm Ngọc Thạch. Ông bị bắt lúc 9g40 đang khi nhà cầm quyền quận 2 tiến hành cưỡng chế san bằng các cơ sở Giáo hội. Mục sư Thạch cũng là người trước đây bị bắt ra tòa và đi tù như mục sư Quang. Theo tin từ trang nhà của

Giáo hội Mennonite VN thì còn có 16 sinh viên các địa phương bị bắt ép lên xe để về địa phương.

Dù lệnh cưỡng chế thông báo là ngày 14-12 sẽ thi hành nhưng từ 1 tuần trước, các hoạt động của Giáo hội và gia đình Ms Quang đã bị phong tỏa. Ngày 13-12 là ngày mà an ninh CS tăng cường lực lượng nghiêm ngặt. Không một ai có thể ra vào khu vực này. Mọi nhân sự của Giáo hội có việc ra khỏi cơ sở đều bị bắt giữ ngay lập tức. Những ai từ ngoài đi vào cũng bị bắt giữ.

Toàn bộ máy móc thiết bị của Giáo hội đã bị tịch thu và mang đi. Điện thoại di động của tất cả những ai có mặt tại hiện trường đều bị thu giữ để đảm bảo không có tin tức gì về việc cưỡng chế trái pháp luật lọt ra bên ngoài. Cùng một lúc, nhiều mục sư, nhân sự của Giáo hội bị câu lưu và giam giữ tại địa phương của họ. Đến khi việc cưỡng chế hoàn thành, hai cơ sở trung ương của Giáo hội bị san bằng thì họ mới được thả về lúc 12g30 ngày 14-12

Một số vật dụng không bị lấy đi như bàn ghế, nội niên, quần áo, chăn màn... bị đôn về 2 nhà tạm có diện tích là 50m2. Theo lệnh cưỡng chế, toàn bộ chi phí lên đến hàng trăm triệu đồng cho việc phá hủy cơ sở, phía gia đình của bà Ms Lê Thị Phú Dung (phu nhân Ms Quang) phải trả cho lực lượng cứu hỏa, y tế, an ninh, dân phòng, xe ủi...!?!

Một nguồn tin từ một lãnh sự quán nước ngoài tại Sài Gòn cho hay là khi nhận được đơn kêu cứu của Ms Quang và GH Mennonite, họ đã liên lạc với chính quyền thành phố SG, nhưng chính quyền thành phố đổ thừa là việc của chính quyền quận 2, họ không có thẩm quyền can thiệp. Các nhân viên ngoại giao tìm mọi cách liên lạc với chính quyền quận 2 đều không được.

Một nhân chứng có mặt tại hiện trường từ đầu đến cuối cho hay là đã thấy rõ phía an ninh và dân phòng rất mạnh tay, đánh đập dã man mọi người, dù là với phụ nữ. Hiện nhân sự của Giáo hội đã tán lạc tứ tung trong tình thần hoảng sợ khiếp kinh.

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Quyết nghị của Ban Đại diện GHPGVNTN Thừa Thiên-Huế về hiện trạng đàn áp tại Huế và các tỉnh Miền Trung

*** Paris 29-11-2010 ***

Trước tình hình đàn áp ngày càng gia tăng của nhà cầm quyền Cộng sản tại Thừa Thiên-Huế và các tỉnh Miền Trung, Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) Thừa Thiên-Huế đã triệu tập Hội nghị bất thường tại Văn phòng Ban Đại diện ở chùa Phước Thành (360 Phan Chu Trinh, Huế) để bàn thảo ba vấn đề trọng thiết:

- Nhận định những hiểm họa của GHPGVNTN kể từ sau Đại lễ Vu Lan PL 2554 (từ tháng 8-2010 đến nay).
- Tìm các biện pháp đối ứng với tình hình đàn áp GHPGVNTN ngày càng gia tăng tại Miền Trung, nhất là tại Thừa Thiên-Huế, và
- Quyết nghị đối ứng của Hội nghị Bất thường Ban Đại diện GHPGVNTN/TT-H.

Theo Bản đúc kết Hội nghị do Hòa thượng **Thích Thiện Hạnh**, Chánh Ban Đại diện kiêm Chánh Thư ký Viện Tăng thống ký ngày 9-11 trình lên Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, bản sao gửi đến Phòng Thông tin PGQT, thì tình hình đàn áp và khủng bố được nhận định như sau:

“Kể từ mùa Vu Lan (tháng 8-2010) đến nay (tháng 11-2010), trong vòng 3 tháng, nhà cầm quyền Cộng sản Hà Nội đã tung một chiến dịch đàn áp, khủng bố, bôi nhọ, vu khống, chụp mũ, trù dập từ thành viên lãnh đạo đến các cơ sở trực thuộc GHPGVNTN, nhất là tại các tỉnh Miền Trung Việt Nam. Họ hành động thô bạo, dã man, chẳng còn chút đạo lý làm người. Dù rằng trên truyền thông báo chí, Đảng và Nhà nước không ngừng rêu rao “*học tập đạo đức Hồ Chí Minh*” nhưng trong thực tế hành xử của nhà cầm quyền làm cho người dân vô cùng hoài nghi thứ đạo đức chưa hề có ấy.

“Hội Nghị ghi nhận mấy sự kiện tiêu biểu để dẫn chứng những điều thô bỉ nêu trên:

“1. Tại Quảng Nam Đà Nẵng:

“Mùa Vu Lan là mùa báo hiếu, đây không những là một ngày trọng đại của Phật giáo đã trở thành ngày truyền thống của Dân tộc. Không riêng Phật tử mà mọi người dân trông chờ ngày Vu Lan Thắng Hội để đến

chùa thực hiện lòng tri ân báo hiếu với cữu huyền thất tổ, với cha mẹ bảy đời, với thân bằng quyến thuộc. Vậy mà Cộng sản đã chà đạp lên Niềm tin Tôn giáo và chà đạp lên Đạo lý Dân tộc. Trong đêm 14 Vu Lan, họ đã đem hàng trăm công an, cán bộ, dân phòng đến quấy nhiễu chùa Giác Minh (K356/42 Hoàng Diệu, Đà Nẵng, là trụ sở của Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Nam-Đà Nẵng, cũng là nơi đặt văn phòng của Tổng vụ Thanh niên Viện Hóa đạo và văn phòng Vụ trưởng Gia đình Phật tử vụ, Gia đình Phật tử Việt Nam, không cho Chư tăng tịnh niệm. Vào sáng ngày rằm tháng 7 năm Canh Dần, họ vây hãm chùa, nội bắt xuất ngoại bắt nhập. Các Phật tử và Đồng bào đến chùa bị họ thẳng tay đánh đập, chửi rủa, còng tay quăng lên xe, lôi kéo xô đạp Tăng ni như một con vật làm náo loạn khu phố Bình Hiên. Ban Đại diện GHPGVNTN/TTH đã tổ chức thăm viếng, ủy lạo và chia sẻ cùng Ban Đại diện GHPGVNTN/QNĐN. Sau đó đã phổ biến rộng rãi Kháng thư của Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo gọi lãnh đạo đảng Cộng sản lên án các hành động khủng bố nêu trên.

“2. Tại Quảng Trị:

“Sau khi được Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Trị, đặc biệt là Đại đức Chánh Đại diện **Thích Từ Giáo**, thông báo tình hình, Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế vô cùng phẫn nộ trước việc nhà cầm quyền địa phương thường xuyên sách nhiễu. Hết vây chùa cướp của đến chiếm đất xây tường, và gần đây nhất, là việc khủng bố chương trình phát quà cho anh em Thương phế binh VNCH tại chùa Phước Huệ do Hòa thượng Thích Không Tánh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội thay mặt Hội đồng Lương thiện viện đích thân thăm viếng và ủy lạo.

“Một lần nữa Đồng bào và Phật tử đã đón nhận Thư Phản kháng của Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo gửi đến Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, như một tiếng kêu trầm thống của 85 triệu người dân

Việt dưới ách đô hộ của CSVN.

“3. Tại Thừa Thiên Huế:

Đây là địa phương nhiều sóng gió nhất, chính sóng gió ấy đã là nguyên nhân chính của Hội nghị Bất thường hôm nay. Vì vậy Hội nghị điểm qua những sự kiện tiêu biểu.

“a. Pháp nạn chùa Phước Thành (360, Phan Chu Trinh, Huế)

“Chùa Phước Thành là nơi đặt Văn phòng của Ban Đại diện GHPG VNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế, và Hòa thượng Trú trì **Thích Chí Thắng** là đương kim Tổng vụ trưởng Tổng vụ Kiến thiết của Viện Hóa đạo GHPG VNTN vì vậy cho nên chùa phải chịu chung Pháp nạn với Giáo hội.

“Chùa được trùng tu cách đây 20 năm với vôi vữa và xi măng Long Thọ đến nay đã rệu rã, có nguy cơ sụp đổ, gây nguy hiểm cho Tăng chúng và tín đồ. Do đó Hòa thượng Trú trì đã lập hồ sơ xin trùng tu ngôi Chánh điện. Không những chính quyền không giải quyết mà còn tổ chức nhiều đợt đàn áp Tăng ni, khủng bố thợ thuyền, buộc đình chỉ thi công. Huy động công an, cán bộ, dân phòng, nhiều lần ồ ạt xông vào chùa cướp giựt dụng cụ xây dựng của thợ thuyền. Hòa thượng Trú trì đã phát đơn kiện chính quyền địa phương và Ban Đại diện GHPGVNTN/TTH gửi Kháng thư tố cáo hành động vi phạm, chà đạp pháp luật của các cấp cầm quyền Thừa Thiên-Huế.

“Không nhất phục được ý chí và tâm nguyện của Tăng chúng và Phật tử chùa Phước Thành, đồng thời với phản ứng của công luận trên thế giới, cuối cùng nhà cầm quyền buộc lòng phải cấp giấy phép xây dựng. Tuy nhiên chư Tăng rất cảnh giác vì khó lường trước sự lật lọng của chính quyền như thường xảy ra.

“b. Pháp nạn Niệm Phật đường Mai Vinh (thôn Mai Vinh, xã Vinh Xuân, huyện Phú Vang)

“Đây là một đơn vị mang đậm nét đặc thù của truyền thống Phật giáo. Là một Khuôn hội cương quyết sinh hoạt theo tinh thần GHPGVNTN, không khuất phục trước bao áp bức của nhà cầm quyền bắt buộc phải theo Giáo hội nhà nước do Cộng sản dựng lên năm 1981.

“Cách đây 9 năm, Ban Đại diện Khuôn hội xin trùng tu chùa nhưng sau đó tạm đình chỉ xây dựng vì không chấp nhận để cho chính quyền tước đoạt 1085 m2 đất chùa để quản lý và cấp cho tư nhân.

“Ban Đại diện NPĐ đã có hàng trăm lá đơn thỉnh nguyện, khiếu nại, tố cáo gửi cho các cấp chính quyền từ trung ương đến địa phương, nhưng chính quyền đã coi thường ý

kiến người dân không hồi đáp.

“Trái lại, công an, dân phòng, cán bộ hợp đồng với các chức sắc của Giáo hội Nhà nước cùng nhau mở chiến dịch càn quét: Khởi đầu họ bắt giữ bác Khuôn trưởng Tô Hoạt đưa đi an trí ở đâu không ai biết. Chẳng ai liên lạc được với bác, Khuôn hội xem như lạc mất đầu.

“Tiếp đó, nhà cầm quyền cộng sản dựng lên một Ban Hộ tự mới để vô hiệu hóa Ban Đại diện đương nhiệm. Thực hiện xong hai việc đó, họ ngang nhiên huy động người đến chặt cây, phá rào, đóng cửa chùa và niêm phong không cho tín đồ vào hành lễ.

“Cay đắng hơn nữa là họ cho dân phòng và người lạ đến canh gác hằng ngày, làm gà làm vịt ăn nhậu ngay tại nơi thờ tự. Thấy quá bất nhẫn, nhiều đạo hữu lặng lẽ đến dâng hương lễ bái, liền bị xua đuổi đánh đập, bắt giữ, đưa về CA xã làm kiểm điểm.

“Một số Đạo hữu và Huynh trưởng Gia đình Phật tử vì quá bức xúc nên đã xin phát nguyện hy sinh, nhưng Ban Đại diện GHPGVNTN/TTH kịp thời ngăn cản, tuân thủ lời dạy của Đức Cố Đệ tử Tăng thống, khuyến các đạo hữu nên lấy mạng sống để phục vụ Giáo hội chứ không phải dùng cái chết để phục vụ, vì công cuộc giải trừ Quốc nạn và Pháp nạn còn dài.

“Trên đây là thực trạng đau thương của NPĐ Mai Vinh.

“c. Pháp nạn chùa Kim Quang (18 Duy Tân, thành phố Huế)

“Kim Quang là ngôi chùa cổ, xây dựng từ triều vua Tự Đức và được trùng tu tôn tạo qua các triều vua Dục Đức, Thành Thái và Duy Tân. Theo trích lục địa bộ còn lưu giữ thì chùa Kim Quang có đến 50 thửa đất và ruộng. Sau năm 1975, chính quyền Cộng sản tỉnh Thừa Thiên và phường An Cựu đã chiếm đoạt hết 49 thửa trên tổng số 50. Chỉ còn lại một thửa duy nhất chính là nơi tọa lạc của ngôi chùa Kim Quang hiện nay.

“Thượng tọa **Thích Toàn Lạc**, nguyên Trú trì chùa là thành viên Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất kể từ khi mới thành lập (1964) cho đến nay. Phụng hành di huấn của Bổn sư là cố Hòa thượng Thích Diệu Hoàng, Thượng tọa Thích Toàn Lạc đã hiển cúng ngôi chùa Kim Quang cho Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất làm nơi sinh hoạt Phật sự, văn hóa, giáo dục.

“Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế đã tổ chức lễ bàn giao, tiếp quản và cung thỉnh Tân Trú trì vào ngày 17-10-2009 dưới sự chứng minh của Chư tôn Giáo phẩm GHPGVNTN trú xứ tại Thừa Thiên-

Huế và đông đảo đồng bào Phật tử tham dự. Sau đó tiến hành công cử Ban Quản trị chùa để thực hiện các công tác Phật sự.

“Sau 150 năm chịu đựng sương gió, chùa lâm tình trạng mục nát cho nên Hòa thượng Trú trì và Ban Quản trị quyết định phải tu sửa ngôi nhà Tăng để có nơi tu học và sinh hoạt.

Thế nhưng chính quyền đã vu khống, xuyên tạc, đàn áp, cướp phá dụng cụ xây dựng, khủng bố thợ thuyền, chửi bới Tăng chúng, tạo nên một cảnh hỗn độn chưa từng có tại nơi tôn nghiêm này. Do đó, ngày 18-10-2010, Ban Đại diện GHPGVNTN /TTH đã khẩn trình lên Hội đồng Lương viện hiểm nạn của chùa Kim Quang và đã được Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế loan tải.

“Hiểm nạn ấy, đến nay vẫn đang còn rất hung bạo mà cụ thể là vào ngày 20-10-2010, chính quyền đã tổng đạt Quyết định số 3343/QĐ-CTUB ký ngày 20-10-2010 của Chủ tịch Ủy ban Nhân dân (UBND) thành phố Huế đòi xử phạt vi phạm hành chính trong việc xây cất tại chùa Kim Quang. Cùng ngày, Hòa thượng **Thích Chơn Niệm**, Phó ban Đại diện kiêm Phó ban Quản trị đặc trách xây dựng tại chùa Kim Quang nhận được giấy mời của Phòng Nội vụ của UBND thành phố Huế buộc phải có mặt lúc 8g30 ngày 30-10-2010 tại UBND xã Thủy Xuân để làm việc.

“Hội nghị Bất thường đã đồng thanh lấy 4 quyết định liên quan đến chùa Kim Quang như sau:

“1. Hội nghị quyết định mời tất cả thành viên Ban Đại diện cùng tháp tùng Hòa thượng Thích Chơn Niệm đến tại Ủy ban Nhân dân (UBND) xã Thủy Xuân để bảo vệ đồng thời bày tỏ sự đoàn kết và thái độ phản kháng đối với chính quyền.

“2. Đối với Quyết định xử phạt hành chính số 3343/QĐ-CTUB của Chủ tịch UBND thành phố Huế ký ngày 20-10-2010, Hội nghị nhận định: Quyết định không minh bạch vì chỉ nhằm đánh lừa dư luận. Hội nghị tố cáo nhà cầm quyền Cộng sản Thừa Thiên-Huế đã cố tình lập lờ nhằm mục đích triệt phá Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất vào thời điểm chuẩn bị Đại hội 11 đảng Cộng sản Việt Nam diễn ra đầu năm 2011.

“3. Hội nghị quyết định hoãn công trình xây dựng nhà tạm và Tăng xá, đang dở dang tại chùa Kim Quang, để công luận chứng kiến sự đàn áp, đập phá sắp xảy ra. Chư tăng minh xác tại Hội nghị Bất thường, rằng:

“Ngày xưa, Đức Thế Tôn dẫn sinh dưới gốc cây Vô ưu, tu hành, tham thiền nhập định dưới những tàng cây

trong rừng thẳm. Đến khi thành đạo giác ngộ cũng dưới gốc cây Bồ đề ; thuyết pháp độ sinh và Niết bàn cũng dưới các gốc trên lãnh thổ Ấn Độ.

"Ngày nay, các Tỳ kheo Trưởng tử Như Lai sinh sống nơi ngôi chùa nhỏ bé, nghèo hèn, trong những căn phòng ổ chuột dưới thời đại Xã hội Chủ nghĩa. Nhưng quyết không đánh mất ý chí xuất gia, không đem thân làm "những lọ hoa mất gốc", không đem tâm của đấng Đạo sư ba cõi, làm kẻ nô dịch cho chế độ Tam vô. Tuy sống trong thiếu thốn, đạm bạc, nhưng tri túc cho bản thân, kiên trì xương minh cho Chánh pháp và an ủi giới đàn na tín chúng".

"4. Ban Quản Trị chùa Kim Quang sẽ mua sắm để trả lại các thứ dụng cụ hành nghề xây dựng của thợ thuyền đã bị công an tịch thu, để thợ thuyền có phương tiện hành nghề kiếm sống, ổn định gia đình, quyết không để ai phải chịu thiệt thòi, trong chiến dịch cần quét của đảng CSVN tại chùa Kim Quang, Huế. Đồng thời hoàn trả lại các nhà hàng đã cung cấp các loại vật liệu xây dựng chưa sử dụng như xi măng, sắt thép, tôn lợp với giá thỏa thuận vui vẻ.

"Hội nghị Bất thường của Ban Đại diện GHPGVNTN Thừa thiên-Huế đã đồng thanh ra Quyết Nghị 3 điểm:

QUYẾT NGHỊ:

"1. Tổ cáo trước công luận và thế giới rằng: Suốt từ năm 1975 đến nay và nhất là từ mùa Vu Lan Báo hiếu Phật lịch 2554 (kể từ tháng 8-2010 đến cuối tháng 10-2010), nhà cầm quyền Cộng sản Hà Nội đã và đang thi hành một chiến dịch tàn bạo, đàn áp, khủng bố, vu cáo, chụp mũ và đánh phá Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, nhất là tại các tỉnh Miền Trung như Quảng Trị, Thừa Thiên-Huế, Quảng Nam-Đà Nẵng nhằm triệt tiêu GHPGVNTN trong thời gian chuẩn bị Đại hội 11 đảng Cộng sản Việt Nam đầu năm 2011. Chiến dịch triệt phá này đã đẩy Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất vào một giai đoạn khó khăn nghiêm trọng nhất trong lịch sử truyền thừa.

"2. Cương quyết giữ vững lập trường, phát huy tinh thần Hiến chương Giáo hội Phật giáo VNTN, tuân thủ và thực hành đường hướng cổ hữu mà Đức Cổ Đệ tử Tăng thống và Đại lão Hòa thượng Xử lý Viện Tăng thống lãnh đạo trong mục tiêu Giải trừ Quốc nạn và Pháp nạn.

"Cương quyết bảo vệ Chánh pháp, bảo vệ sự vẹn toàn lãnh thổ, lãnh hải của Tổ quốc cho dù phải hy sinh trước sự gia tăng đàn áp hiện nay của chế độ Cộng sản Việt Nam.

"3. Kính đề nghị Hòa thượng

Chánh Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế, đồng thời là đương kim Phó Viện trưởng Viện Hóa đạo GHPGVNTN phúc trình lên Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo và Hội đồng Lưỡng viện, tình trạng hiểm nguy của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tại các tỉnh Miền Trung đang bị nhà cầm quyền Cộng sản Hà Nội mở chiến dịch đàn áp khốc liệt.

"Chiến dịch đàn áp này không những vi phạm nhân quyền, vi phạm tự do tôn giáo, mà còn chà đạp lên đạo lý dân tộc và đạo đức con người.

"Hội nghị Bất thường khẩn thiết thỉnh cầu Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo và Hội đồng Lưỡng viện GHPGVNTN có biện pháp đối kháng, đồng thời có chỉ thị cho Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế báo động tình trạng vi phạm Nhân quyền và Tự do Tôn giáo của Cộng sản Việt Nam, lên Ủy hội Nhân quyền Liên Hiệp Quốc. Đề nghị, gửi phái đoàn LHQ điều tra minh bạch tại chỗ để có biện pháp ngăn chặn".

Vi khùng khờ của tờ báo, chúng tôi xin phép lược bỏ phần "Giáo hội Phật giáo Nhà nước cướp chùa Mai Vinh - Đàn áp Tịnh thất Tú Vương Hoa ở Bà Rịa" (TDNL)

trắng" về mọi mặt, vu khống, chụp mũ, trừ dập... từ thành viên lãnh đạo cho đến cơ sở các tôn giáo tại VN, nghiêm trọng nhất là đối với Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN), nhất là tại các tỉnh Miền Trung VN, điển hình đại lược qua một số hành động bạo ngược như sau đây:

a- Đàn áp, phá rối "mùa Vu Lan" 2010 tại Quảng Nam, Đà Nẵng.

b- Khùng bố chương trình phát quà cho anh em Thương phế binh tại chùa Phước Huệ (Quảng Trị) do Hòa thượng Thích Không Tánh thay mặt Hội đồng Lưỡng viện thăm viếng và ủy lạo.

c- Ngăn trở, phá phách việc trùng tu ngôi chùa Phước Thành, số 360, Phan Chu Trinh (Huế) một cách thô bạo.

d- Trấn áp, gây xáo trộn, phá hoại sinh hoạt "Niệm Phật đường Mai Vinh", huyện Phú Vang, là một đơn vị mang đậm nét đặc thù của truyền thống Phật giáo.

e- Vu khống, xuyên tạc, đàn áp, ngăn trở việc trùng tu chùa Kim Quang, số 18, Duy Tân (TP. Huế) là

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY

Giáo Hội Trung Ương

Số: 1234/TNT/TƯ

THỈNHNGUYỆTHƯ

Việt Nam 05-12-2010.....

Kính gửi:

- Ủy hội Nhân quyền LHQ,
- Các Tổ chức Nhân quyền thế giới,
- Tổ chức Theo dõi Nhân quyền
- Quốc hội Hiệp Chúng quốc HK,
- Ủy ban Bảo vệ Tự do TG HK
- Các Cơ quan Ngôn luận toàn cầu,
- Nghị viện Châu Âu,
- Quốc hội các Quốc gia tự do trên thế giới,
- Tổ chức Phóng viên Không biên giới (RSF).

Kính thưa Quý Ngài,

Những tháng gần đây, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam (CSVN) đã gia tăng hành động "khùng bố

ngôi chùa cổ trên 150 năm , xây dựng từ triều vua Tự Đức. Đây là một hành động bạo ngược nhất của nhà cầm quyền CSVN, trắng trợn chà đạp quyền Tự do Tín ngưỡng của công dân. v.v... và v.v...

- Vì Quyền Con người... chiếu theo Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền (Nghị quyết số 217A ngày 10-12-1948 của Đại Hội đồng Liên Hiệp quốc).

- Vì Quyền Tự do Tư tưởng, Tín ngưỡng và Tôn giáo... (chiếu điều 18 của Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị... mà VN gia nhập ngày 24-9-1982).

- Vì Quyền Tự do Tín ngưỡng, Tôn giáo... vì quyền những nơi thờ phượng của các tín ngưỡng, tôn giáo được pháp luật bảo hộ... (chiếu Điều 70 của Hiến pháp nước CHXHCNVN).

Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Thuần túy (PGHH/TT) tại VN quyết định:

Thứ nhất: Triệt để ủng hộ GHPGVNTN bằng mọi giá, mọi phương diện, đòi hỏi nhà cầm quyền CSVN phải chấm dứt mọi hành động “khủng bố trắng” đối với GHPGVNTN nói riêng và với các tôn giáo tại VN nói chung. Đặc biệt là phải chấm dứt vô điều kiện chiến dịch trấn áp, phá rối việc trùng tu chùa Kim Quang (TP Huế), chấm dứt hành động trù dập các Tăng sư và các ủng hộ viên chùa Kim Quang, chấm dứt sự phong tỏa chùa Kim Quang để cho sự sinh hoạt nơi tôn nghiêm này được trở lại bình thường trong không khí “TỰ DO TÔN GIÁO”.

Thứ hai: Tha thiết và thành khẩn thỉnh cầu “THẾ GIỚI TỰ DO” vì tinh thần nhân đạo, vì TỰ DO, CÔNG LÝ và HÒA BÌNH dùng uy tín trực tiếp can thiệp với nhà cầm quyền CSVN phải chấm dứt ngay mọi hành động “KHỦNG BỐ TRẮNG” đối với GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT nói riêng và các tôn giáo tại VN nói chung.

Thứ ba: Tha thiết và thành khẩn kêu gọi các Tôn giáo bạn, Đồng bào các giới trong nước cũng như quý vị đồng hương hải ngoại, trong tinh thần “máu chảy ruột mềm, đồng bệnh tương liên, hiệp thông tôn giáo” hãy nhất tề, bằng mọi cách, ủng hộ GHPGVNTN đối kháng với nhà cầm quyền CSVN, đòi hỏi cho bằng được quyền “TỰ DO TÔN GIÁO thật sự”... chấm dứt chế độ “ĐỘC TÀI TOÀN TRỊ”.

Trân trọng,
TM Giáo hội PGHH TT
Hội trưởng Trung ương
LÊ QUANG LIÊM

GIÁO XỨ THÁI NGUYÊN

báo cáo Giám mục Bắc Ninh về đất đai nhà thờ. Giáo dân vẫn kiên trì nằm trên hè phố.

Nữ Vương Công Lý 06-12-2010

Như Nữ Vương Công Lý đã đưa tin: Từ ngày 29-11-2010 đến nay, giáo dân Giáo xứ Thái Nguyên vẫn tập trung trước cửa trụ sở tiếp dân của UBND tỉnh Thái Nguyên ôm theo hoa để chúc mừng Bí thư Tỉnh ủy kiêm Chủ tịch UBND tỉnh mới đắc cử.

Ngoài ra, bà con giáo dân cũng đã hẹn trước và đề nghị được gặp để yêu cầu chính quyền thực hiện các văn bản do chính họ đưa ra sau gần 20 năm giáo dân kiên trì đòi lại đất đai nhà thờ bị chiếm đoạt và sau nhiều lần nhận được lời hứa chắc như đinh đóng cột của cán bộ nhà nước.

Nhưng, tất cả chỉ là lời hứa của người cộng sản, đến nay chưa hề có bất cứ động tĩnh nào đối với nguyện vọng của họ. Riêng đề nghị gặp Chủ tịch UBND tỉnh là điều hết sức khó khăn.

Trước tình hình đó, Chánh xứ Thái Nguyên, Linh mục Fx. Nguyễn Đức Đại đã có báo cáo về Tòa Giám mục Bắc Ninh.

Đây là đêm thứ 9, những ông chủ nhân dân nằm trên vỉa hè chờ “đầy tớ”

GIÁO PHẬN BẮC NINH
GIÁO XỨ THÁI NGUYÊN
Số: 48/NXTN-2010

BÁO CÁO
HIỆN TRẠNG KHU ĐẤT NHÀ
THỜ XỨ THÁI NGUYÊN

Trọng kính:

- Đức Cha Cosma Hoàng Văn Đạt, Giám mục Bắc Ninh.
- Cha Tổng Đại Diện: Giuse Trần Quang Vinh.
- Quý Cha trong Giáo Phận.

Nhà thờ xứ Thái Nguyên hiện nay đang tọa lạc trên tổ 12, phường Trung Vương, thành phố Thái Nguyên, tỉnh Thái Nguyên. Là nơi có bề dày văn hoá, là trung tâm Đức tin của bà con Công giáo. Giáo xứ Thái Nguyên được hình thành và

phát triển trước năm 1927. Đến năm 1947 nhà thờ và khu vực nhà xứ bị tiêu thổ kháng chiến, được tái thiết năm 1957. Nhà thờ và khu vực nhà xứ đã được tu đi sửa lại để tồn tại đến nay. Ngày 07-08-1986, Linh mục Nguyễn Duy Lộc đã lập biên bản bàn giao khu đất nhà thờ cho Ban Phủ xứ Thái Nguyên toàn quyền trông coi, sử dụng. Việc bàn giao này được thực hiện bằng văn bản có giá trị pháp lý với sự hiện diện, chứng thực của các cấp cơ quan chức năng của tỉnh Bắc Thái (nay là tỉnh Thái Nguyên), thành phố Thái Nguyên, phường Trung Vương và đại diện của bốn Giáo xứ.

- Ngày 08-04-1991 quyết định số 90/UB-QĐ của UBND tỉnh Bắc Thái (nay là tỉnh Thái Nguyên) đã thu hồi và giao cho UBND phường Trung Vương quản lý diện tích đất đường vào nhà thờ.

- Trong suốt những năm từ 1991 đến nay, giáo dân không đồng thuận với quyết định này. Giáo dân đã đi khắp các cơ quan, từ phường, thành phố, tỉnh cho đến Trung ương (các văn bản còn lưu giữ). Giáo dân đã có hàng tháng nằm ở cổng UBND tỉnh, cũng như 15 ngày tại trụ sở tiếp dân của Chính phủ. Bởi vì quyết định 90/UB-QĐ của UBND không phù hợp với hiến pháp và pháp luật.

- Ngày 06-10-2009 công văn số 109/TB-UBND thông báo kết luận cuộc họp ngày 23-09-2009 của Phó Chủ tịch UBND tỉnh Vũ Hồng Bắc với UBND thành phố Thái Nguyên, lãnh đạo các cơ quan trong tỉnh và thành phố Thái Nguyên. Sau khi nghe UBND thành phố Thái Nguyên, các Sở ban ngành báo cáo cơ sở pháp lý, được sự chỉ đạo của Tỉnh ủy, tham khảo ý kiến của Ban Tôn giáo Chính phủ liên quan đến quy hoạch đường vào khu dân cư tổ 11, 12 và Nhà thờ xứ Thái Nguyên thuộc phường Trung Vương, tất cả

cuộc họp đều thống nhất, Phó Chủ tịch UBND tỉnh Vũ Hồng Bắc đã kết luận: “Đồng ý quy hoạch thành 3 phần: Phần ở khoảng giữa để phục vụ các lễ nghi sinh hoạt tôn giáo, 2 bên còn lại để làm đường dân sinh. Đồng ý làm hàng rào ngăn cách giữa đường vào hai bên dân cư và phân diện tích phục vụ lễ nghi sinh hoạt tôn giáo...”

- Ngày 11-12-2009 chúng con cùng với Ban Giáo xứ được mời tham dự cuộc họp triển khai thực hiện chủ trương đường hướng của Đảng, Chính quyền qua kết luận số 109/TB-UBND ngày 06-10-2009 của Phó Chủ tịch UBND tỉnh Vũ Hồng Bắc. Trong cuộc họp tất cả các ban ngành đều thống nhất: việc quy hoạch theo 109/TB-UBND là hợp lý và khả thi.

Trong cuộc họp Ông Phó Trưởng phòng Nội vụ thành phố Thái Nguyên Trần Quang Tiến đã phát biểu: Thông báo 109/TB-UBND là chủ trương đường lối của Đảng, của Chính quyền của UBND tỉnh Thái Nguyên nên chúng ta phải triển khai, thực hiện cách nhanh chóng và hữu hiệu...

Ông Chủ tịch UBND phường Trung Vương chủ tọa cuộc họp cũng khẳng định: Đây là phương án có tính chất khả thi và hợp lý, phù hợp với việc sinh hoạt các lễ nghi tôn giáo và sinh hoạt thường nhật của nhân dân...

Mọi người trong cuộc họp đều đồng ý quy hoạch cho khang trang, sạch đẹp hơn, hợp tình hợp lý, phù hợp với chủ trương của Đảng, của lãnh đạo tỉnh.

Ông Trưởng ban Dân vận thành phố Thái Nguyên Vũ Anh Tuấn cũng đã kết luận: Phương án số 109/TB-UBND kết luận của Phó Chủ tịch UBND Vũ Hồng Bắc thấu tình đạt lý. Mọi người đều thoả mãn. UBND phường Trung Vương phối hợp với Nhà thờ, hai tổ dân phố để triển khai cách nhanh nhất.

- Ngày 27-08-2010 tại trụ sở HĐND-UBND thành phố Thái Nguyên trước cuộc họp với tất cả các ban ngành cùng với toàn thể nhân dân và giáo dân, Phó Chủ tịch thành phố Quán Chí Công đã hứa trước cuộc họp: Hoàn thành dự án

quy hoạch đường và sân lối vào nhà thờ giáo xứ Thái Nguyên và tổ 11,12 Phường Trung Vương trước ngày 30-09-2010.

- Chiều ngày 27-08-2010 nhân dịp đi khảo sát, tại nhà khách nhà xứ Thái Nguyên, UB Các Vấn đề Xã hội của Quốc hội Việt Nam đã cùng thảo luận với Con và Ban Giáo xứ, UB Các Vấn đề Xã hội đã tiếp nhận ý kiến chính đáng, hợp tình, hợp lý và hứa sẽ giải quyết nhanh chóng.

- Ngày 15-08-2010 căn cứ vào chỉ thị 1940 của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ra ngày 31-12-2008: “Đảng và Nhà nước tôn trọng, bảo đảm quyền sinh hoạt tôn giáo theo pháp luật và các nhu cầu chính đáng về nhà, đất để phục vụ mục đích tôn giáo của tổ chức, tín đồ tôn giáo.” Ban Giáo xứ đã làm đơn và gửi đầy đủ hồ sơ xin cấp quyền sử dụng đất. Theo luật quy định về hồ sơ cấp quyền sử dụng đất thì thời gian đã vượt quá mà Chính quyền vẫn chưa trả lời và giải quyết.

- Ngày 15-11-2010 Ban Giáo xứ đã thay mặt cho nhân dân và bà con giáo dân làm đơn xin được chào chúc nhân dịp Ngài Chủ tịch Phạm Xuân Đương lên nhận chức Bí thư Tỉnh ủy tỉnh Thái Nguyên. Thời gian xin gặp vào lúc 08g30 ngày 29-11-2010. Địa điểm tại Trụ sở Tiếp dân của UBND tỉnh Thái Nguyên. Trong suốt 10 ngày gửi đơn không thấy Ngài Bí thư-Chủ tịch tỉnh Thái Nguyên Phạm Xuân Đương hồi âm. Đứng đến ngày, giờ hẹn gần 1000 nhân dân và giáo dân có mặt, niềm vui được biểu lộ trên khuôn mặt hơn hờ, háo hức của mọi người, trên tay là cờ tổ quốc và lẵng hoa tuyệt đẹp với hàng chữ trịnh trọng: CHÚC MỪNG NGÀI BÍ THƯ – CHỦ TỊCH TỈNH THÁI NGUYÊN PHẠM XUÂN ĐƯƠNG. Nhưng đến nơi, mọi người vô cùng thất vọng vì không gặp được Ngài Bí thư-Chủ tịch tỉnh Thái Nguyên. Từ ngày 29-11-2010 đến hôm nay 06-12-2010 nhân dân và giáo dân vẫn nằm chờ, bất chấp mưa rét, màn trời, chiếu đất với hy vọng được gặp, chúc mừng tân Bí thư-Chủ tịch tỉnh Thái Nguyên.

Trên đây là đôi nét Con xin được

báo cáo Đức Cha, Quý Cha Tổng Đại diện, Quý Cha. Xin Đức Cha, Quý Cha Tổng Đại diện, Quý Cha thêm lời cầu nguyện cho nhân dân nói chung và bà con giáo dân giáo xứ Thái Nguyên nói riêng. Nguyện chúc Đức Cha, Quý Cha TĐD, Quý Cha luôn an mạnh trong Chúa

Thái Nguyên ngày 06-12-2010

Fx. Nguyễn Đức Đại

Chánh Xứ Thái Nguyên

**Phạm Xuân Đương,
Bí thư Tỉnh ủy Thái Nguyên**

TỰ DO NGÔN LUẬN

**Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng**

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamcong giao.com

www.tudodanchu vietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

BẢN kiểm điểm của một công dân Việt Nam

.....**Đình Tấn Lực 28-11-2010**.....

Kính thưa quý khán giả các pha truyền hình Quốc hội chất vấn vừa qua.

Kính thưa quý độc giả của trang mạng này.

Kính thưa toàn thể quý vị các cấp các nơi có nhiệm vụ đọc kiểm điểm.

Tôi ký tên dưới đây là Đình Tấn Lực. CMND mang số: không ham không sợ không tóm không tóm. Nguyên quán: Chung cư Nguyễn Thiện Thuật, Bàn Cờ, Q3, Sài Gòn. Nơi thường trú: Khoảng giữa hai đầu các bến xe, các quán cà phê bệt và caféNet trên bán đảo Đông Dương. Nghề nghiệp: Blogger. Gia cảnh: Đã lập gia đình. Sinh kế (theo từ vi): Thân cư thê.

Tôi thành khẩn khai báo trước tiên là đã tự tay gạch ngang hông mấy từ trên dòng đầu, chính là do tội buông thả để bị kích động bởi (và còn nhiệt liệt hoan hô) dự thảo bản thông tư mới nhất của Bộ Giáo dục về việc sửa đổi, bổ sung quy chế văn bằng, chứng chỉ của hệ giáo dục quốc dân hiện nay (là sẽ không sử dụng các tiêu ngữ đó nữa). Riêng bản thân tôi tự ý gạch ngang hông mấy tiêu ngữ của dòng kế tiếp, là do bởi kết quả tự tôi đối chiếu với thực tiễn suốt bao năm nay. Dù vậy, tôi vẫn e rằng các phần còn lại trên 2 dòng tiêu ngữ đó cũng không tồn tại được bao nã, với cái cách đùn đẩy/đánh bừa sang ao của các bộ phận giải trình trong mấy buổi chất vấn của Quốc hội vừa qua.

Đó chỉ là một lỗi khách quan, dù nhỏ nhưng rất đáng kể, trong toàn bộ lỗi lầm mà tôi sẽ lần lượt tự kiểm điểm (có đánh số thứ tự) như sau:

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi đã cười đến đăm đìa mặt mũi khi dán mắt coi trọn mấy show chất vấn thượng dẫn, trong lúc, lẽ ra, phải nghiêm túc ghi nhận thành ý của Thủ tướng “xin nhận trách nhiệm về những hạn chế yếu kém của chính phủ”, có dính kèm theo sau đó là cái

đuôi định hướng “Thủ tướng, Phó thủ tướng và các thành viên liên quan tiến hành kiểm điểm để làm rõ trách nhiệm”, như một giải pháp tóm gọn rồi dỉ xoẹt mũi giày lên cả luật pháp lẫn dư luận. Tôi đã lỡ cười vì có đũa đã “nhận một cái trách nhiệm cần phải làm rõ” thì ít, mà vì cái đuôi lê thê đó thì nhiều, là bởi, chỉ trong khoảnh khắc, nó đã gõ chiếc đũa thần xây dựng được ngay một Mùa Cây Kiểm Điểm Toàn Diện trên xứ ta (và đó cũng là động lực thôi thúc sự hình thành của bản kiểm điểm này), trước khi cả nước bước vào Mùa Gặt Cứt Trâu Hóa Bùn, để chuẩn bị nai lưng ra lao động mà trả dần công nợ ngập đầu cho cái bộ phận sắp sửa kiểm điểm đó.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi đã Google 2 cụm từ “thủ tướng” & “từ chức” rồi nhận được ngay About 2,620,000 results (0.19 seconds). Lại còn lang thang/léch thếch/lôi thoi bám vào mấy cái kết quả gần đây, đại khái như trường hợp Thủ tướng Nam Hàn Chung Un-chan “xin từ chức để nhận trách nhiệm” về sự thất bại của dự án phát triển Sejong thành một trung tâm khoa học giáo dục cho đất nước họ. Rồi còn lân la tới một bản tin khác: Bộ trưởng Quốc phòng Kim Tae-yong, cũng của Nam Hàn, đã “nhận trách nhiệm và xin từ chức” vì không bảo vệ được sinh mạng của 2 thường dân và 1 binh sĩ trong vụ Bắc Triều Tiên (với định hướng khiêu khích) đã vô cơ nã pháo vào một hòn đảo nhỏ ven biên của Nam Hàn tuần rồi. Lỗi to đùng mà tôi mắc phải ở đây là đã liên tưởng đến tập quán hành xử “trở ngón qua lại xong rồi xoa tay” của đảng và nhà nước này trước chập chùng biển khổ của dân, từ trước, hiện giờ, và còn dự kiến được là sẽ tiếp tục lê hia bầy dậm bước vào tương lai.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho

thể lực thù địch cài người hoặc không chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong đảng và nhà nước này. Khiến cả lũ chỉ lo tìm thể chống lưng, lo ô dù che chắn, lo đối phó nội bộ, lo tranh giành dự án, lo vơ vét đô la... bỏ mặc nhân dân cho công an đánh gục, cho cán bộ cường hiếp, cho lũ lụt cuốn trôi, cho trí não tối ám, cho nhân tính thui chột, cho đói bệnh giết dần.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho thể lực thù địch cài người hoặc không chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong đảng và nhà nước này. Khiến cả lũ khẩu đầu xun xoe với giặc rồi tới lúc bị làng dân báo ròi đèn thì trăng tráo đổ lỗi cho dân thuộc hạ đánh máy/chọn hình...

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho thể lực thù địch cài người hoặc không chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong đảng và nhà nước này. Khiến cả lũ toa rập nâng cấp đảm công an còn đảng còn mình để cảm đoán, bịt miệng, chặn bắt bloggers... Rồi sau cùng phải cậy nhờ đến tin tặc xứ người mà đánh cắp mật khẩu, không chế trang mạng, ra sức dập tắt tiếng nói của dân mình bằng mọi cách, kể cả các phương cách mờ ám/thô bỉ/dơ bẩn ngoài sức tưởng tượng của loài người.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho thể lực thù địch cài người hoặc không chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong đảng và nhà nước này. Khiến cả lũ bởi ròi bởi ròi về một cương lĩnh trật vượt không thể nhất trí; một chiến lược nhập nhằng về lý luận và lộn xộn về đường lối; một cơ cấu nhân sự đang hồi gay gắt chen bắt phân thắng bại giữa các phe nhóm vừa thiếu trí/thừa tham lại vừa mâu thuẫn cùng cực về quyền lợi cục bộ và hậu thuẫn tứ phương.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho thể lực thù địch cài người hoặc không chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong chính phủ này. Khiến cả lũ sò câm miệng hến, không phản ứng được gì cho ra hồn/nên đáng

một chính phủ (có nguyên bộ quốc phòng cùng quân chủng hải quân và dân quân tự vệ biển) trước đám tàu Ngư chính thần nhiên và mặc tình vẫy vùng trên biển Đông của ta như ao nhà của nó; thần nhiên và thường xuyên đâm chìm tàu cá của ta; thần nhiên và tùy tiện bắt giam ngư dân ta đòi tiền chuộc; ung bắt thì bắt, ung đánh thì đánh, ung cướp thì cướp, ung thả thì thả (mà còn được nhiệt liệt tri ân)...

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho thế lực thù địch cài người hoặc khống chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong chính phủ này, không loại trừ bằng tiền lẫn gái. Khiến cả lũ bị trói chân rọ mõm, dựa vào lý luận "nó là ân nhân" hay "nó mạnh hơn ta",... mà ra tay càn nóng/bắt nguội những thanh niên bầm gan tím mật vì Tổ quốc bị xâm phạm nên đã cùng nhau gióng lên tiếng nói Trần Quốc Toàn trước thái thú quán của bọn xâm lăng.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho thế lực thù địch cài người hoặc khống chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong chính phủ này. Khiến cả lũ nhả nha hoan hi đếm tiền cho thuê hàng chục vạn hecta rừng đầu nguồn ở vị trí chiến lược an ninh quốc phòng với giá hời ngang hàng rau muống.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho thế lực thù địch cài người hoặc khống chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong chính phủ này. Khiến cả lũ xôn xao nhộn nhạo căm cổ tiến hành cái dự án (có biển hiệu là Chủ Trương Lớn) nhằm treo lơ lửng trên đầu dân hàng trăm triệu mét khối bùn đỏ, bắt chấp lời phân tích lợi/hại muôn mặt của hàng ngàn trí thức, bắt chấp cả cái kinh nghiệm tang thương mới nhất ở Hungary, và ở ngay sân nhà Cao Bằng.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã thụ động ngồi yên để cho thế lực thù địch cài người hoặc khống chế được hàng nhân sự lãnh đạo trong chính phủ này. Khiến cả lũ hồ hời khầu tạ 16 chữ vàng mà không hay đã bị bung tai bịt mắt về một nguy cơ trở thành cò đất cho

quy trình xâm lăng tiệm tiến bằng các loại sinh tử phù đô xanh/gái nõn của bọn bá quyền hung hãn ngàn đời dòm ngó nước ta.

Rõ ràng bản thân tôi có lỗi cực lớn là đã hết lòng tin vào các bài bình của Roger Mitton, đặc biệt là tiểu luận trên tờ Washington Times gần đây đã phân tích rành rọt về cụm từ Odious Dung. Càng nhớ tới càng thấy phình lớn ra nổi nhục về cái guồng máy ma bùn nghiền dân/lạj giặc này.

Rõ ràng tôi đã mắc phải chí ít cả tá lỗi lầm vừa nêu.

Xin ghi nhận nơi đây lòng căm hận cùng cực bọn thế lực thù địch đã đẩy tôi vào vòng tội lỗi, vi phạm đồng loạt cả rừng luật ở đây, và kính mong toàn thể nhân dân xem xét cho tôi được hưởng lượng khoan hồng.

Nay kiễm,
29-11-2010, nhân ngày khai mạc đại hội thi đua yêu nước toàn quốc.

Blogger Đinh Tấn Lực

MUÀ ĐÔNG HÀ NỘI

Bé Việt Nam giữa mùa Đông Hà Nội
Ngây ngô cười: "Mừng Bác Đảng Quang Vinh!"
Ôm chông báo trong cơn cào cơn đói
Mơ một củ khoai, ước một gia đình!

Em làm lữ, cô đơn trong gió bắc
Gió xô em nghiêng ngã bước chân buồn
Những tờ báo run theo em từng chập
"Báo mới đây!!!" nghe thê thiết nào hơn!

Tôi nhắm đếm tiền, giúp em mua báo
Báo trao tay, tôi vội vã quay đi
Không dám nhìn thêm môi xanh, má tái
Xót thương em, nhưng giúp được em gì???

Người đàn ông, đảng viên, giàu bạc tỷ
Không muốn biết em liên hệ trong đời
Và cô gái chuyên buôn hoa bán nhụy
Em hình thành trong một phút mua vui!

Nhà của em là gằm cầu bần, chật
Em chia chung cùng lũ trẻ bụi đời
Những đứa trẻ người không buồn ngó mặt
Để sống còn, bám víu lấy nhau thôi!

Em như cỏ, đã vươn lên mà sống
Sống giữa đau thương, nhục tủi, lọc lừa
Giữa xã hội vô luân thường, ác độc
Người ném người vào vực thẳm, gió mưa...

Tôi biết em mấy mùa Đông Hà Nội
Mỗi mùa Đông thêm một Giáng Sinh buồn
Tôi muốn chúc em như người thế giới
Chúc nhau vui... nhưng im lặng là hơn...

Rồi buổi sáng giữa mùa Đông Hà Nội
Loa phóng thanh ca tụng đảng anh hùng
Em gục xuống, hai bờ mi khép vội
Lưỡi dao nào ngấp máu ở triền lưng...

Linh hồn em có oán hờn xã hội
Hận cuộc đời tàn nhẫn bỏ rơi em?
Em hỡi, mùa Đông, Giáng Sinh gần tới
Chúc em gì ??? Im lặng đã thành quen...

Ngô Minh Hằng 13-12-2010

SỰ SUY ĐÒI CỦA CỘNG SẢN

Bùi Quang Vơm 28-11-2010

Không có gì được giải đáp- đó là cảm nhận nhưng cũng là thực tế kết quả của ba ngày chất vấn (22-11 tới ngày 24-11-2010) trên diễn đàn Quốc hội.

Người ta đã chờ đợi và hy vọng rất nhiều.

Người ta cũng hồi hộp và lo sợ không kém.

Nhưng thực tế đã diễn ra như chưa hề có gì xảy ra, chưa hề có chuyện đối chất. Mặc dù phải thừa nhận rằng có rất nhiều cái mới ở phía người chất vấn: sôi nổi, can đảm, thẳng thắn, thậm chí gay gắt. Nhưng không có gì khác ở phía những người trả lời. Không có một câu hỏi mấu chốt nào được giải đáp.

Sau 3 ngày chất vấn, nhìn lại, vẫn còn nguyên những bức bối của những ngày trước đó.

Không một tổ chức nào, không một cơ quan nào, không một Bộ nào chịu trách nhiệm về sự đổ vỡ của Vinashin. 86.000 tỷ đồng, một lượng tiền tương đương ngân sách một năm của một tỉnh 10 triệu dân, đã được Bộ chính trị, thông qua Thủ tướng, giao cho một Tập đoàn thí điểm một mô hình chưa từng có trong lịch sử lý thuyết và thực tiễn kinh tế.

Nhưng bây giờ, khi tiền của dân, của nước, mồ hôi của hàng chục triệu con người đã biến mất, Đảng và Chính phủ không ai có lỗi. Cả 4 ông Bộ trưởng liên quan trực tiếp tới Vinashin đều nói đã làm "đúng chức năng", trách nhiệm thuộc về "người đứng đầu Chính phủ, chủ quản cao nhất đối với vốn chủ sở hữu của kinh tế Nhà nước". Còn Thủ tướng thì nói đã làm đúng "theo chỉ đạo của Đảng", tức là Bộ Chính trị và "pháp luật của nhà nước", tức là của Quốc hội. Sự đùn đẩy này phản ánh đầy đủ thái độ tùy tiện, vô trách nhiệm của Đảng khi sử dụng tiền của và công sức của dân, của nước. Mồ hôi, nước mắt của dân, tài sản của quốc gia, ai cho quyền đảng đem ra thí nghiệm, "thử chơi" như vậy?

Các Tập đoàn Kinh tế Quốc doanh vẫn tiếp tục được cấp vốn bằng tiền ngân sách. Kinh tế Nhà nước tiếp tục là kinh tế chủ đạo, sẽ tiếp tục hút hết năng lực vốn ngân sách tích lũy từ đồng tiền đóng thuế của nhân dân cả nước. "50% ĐBQH phản đối cấp tiếp 3.500 tỷ cho Tập đoàn Dầu khí". Nhưng, đáng lẽ biểu quyết như khoản mục riêng, thì chủ tịch Nguyễn Phú Trọng lại cho ghép tất cả, và biểu

quyết một lần, như vậy "chẳng lẽ vì có một mục không đồng ý mà bỏ phiếu phủ quyết tất cả?"- ĐB Nguyễn Minh Thuyết nói. Và bằng cách đó, đảng đã lừa Quốc hội vào cái bẫy tiếp tục chịu trách nhiệm vì đã nhất trí "biểu quyết quyết nghị".

Bô-xít vẫn giao cho Trung Quốc làm, bắt chấp tất cả. Không phải lỗi của Thủ tướng. Không do Thủ tướng chủ trương. Và không phải chính Thủ tướng chống lại ý dân, chống lại những kiến nghị tâm huyết của hơn 2000 nhân sĩ đại diện cho tinh hoa ưu tú nhất của đất nước. Bộ Chính trị là người quyết định chủ trương đầu tư từ trước khi thủ tướng cầm quyền. Còn bây giờ, chỉ "khi nào đảm bảo an toàn thì mới tiếp tục". Chấm hết! Đảng là tất cả, nhưng chẳng là ai. Bộ Chính trị là một nhóm người ra quyết định tất cả mọi chuyện, nhưng không một ai trong Bộ Chính trị chịu trách nhiệm về bất cứ quyết định nào.

Nếu "dừng ngay ta chỉ mất 35 triệu USD, nếu tiếp tục thì dự án này sẽ chung số phận với Vinashin, mất 4,5 tỷ USD hoặc hơn" (ĐB Trần Thị Dung, Điện Biên), thì cái gì đang cản trở Đảng không đáp ứng nguyện vọng của toàn dân? Sức ép nào, lợi ích nào thúc ép Đảng lợi ngược dòng dư luận? Trong những nguyên nhân ấy, có bao nhiêu phần trăm là vì "tiền đã nhận rồi, đã xài rồi, đã biến sang cái khác rồi, lấy gì mà hoàn lại cho chủ nhân Trung Quốc?" Và có bao nhiêu phần trăm là do "Tổng bí thư đảng đã ký"?

Ông Nguyễn Huy Hoàng thú nhận: "Lũ lụt miền Trung đúng là có phần do thủy điện". Hàng triệu người dân miền Trung vốn chưa bao giờ thoát khỏi nghèo đói đang càng đói và rét. Nhưng Bộ Công thương, Bộ Tài nguyên Môi trường, Bộ Nông nghiệp, Phó thủ tướng Hoàng Trung Hải, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng vẫn không biết lỗi của ai. Và ai phải bồi thường tổn thất cho dân? Chẳng có ai cả, chỉ có dân thương dân bằng cách "lá lành đùm lá rách", còn những kẻ đột nhiên trở thành tỷ phú nhờ những dự án thủy điện thì vẫn ung dung đầu tư tiếp những dự án khác!

Đồng bằng sông Cửu Long rồi sẽ khô cạn do thiếu nước và thiếu phù sa, túi gạo của Việt Nam sẽ dần dần biến mất. Bao năm nữa thì Việt Nam sẽ không còn là quốc gia sản xuất gạo?

Đường sắt cao tốc vẫn tiếp tục

được "nghiên cứu" và sẽ "lách" vào lúc sự chú ý của dư luận chùng xuống. Bởi vì, dự án nào cũng vậy, đã khởi sự thì đã có ràng buộc của sự ăn chia! Đã trót ăn rồi, "chạy làng" làm sao được nữa!

Có một chuyện không kém nguy hiểm và nóng bỏng là chuyện cho thuê đất rừng biên giới, nhưng người ta đã cố lờ đi. Không có trong chương trình nghị sự, chẳng lẽ lại bởi ra?

Đành rằng vẫn biết vậy. Đại hội IX, rồi Đại hội X, Đại hội nào đảng cũng "lắng nghe". Cương lĩnh của đảng từ xưa đến nay vẫn khẳng định "đảng Cộng sản Việt Nam không có lợi ích nào khác ngoài lợi ích dân tộc".

Nhưng dân nói mãi đảng vẫn trơ như gỗ đá. Còn lợi ích của đảng gắn liền với "Chủ nghĩa xã hội", với "chuyên chính vô sản", trong khi rõ ràng, lợi ích dân tộc lại gắn liền trước hết với tự do cá nhân và dân chủ xã hội. Đảng mượn danh "chủ nghĩa xã hội" để bóp méo mọi thứ luật theo ý đảng. Đảng lợi dụng "chuyên chính vô sản" để tiêu diệt, trấn áp mọi mầm mống của tự do và dân chủ. Có gì chung giữa đảng với Dân? Đối tượng cai trị của đảng là Dân. Phải chia dân ra để trị. Phải bưng bít sự thật, ngăn cấm thông tin tự do để thực hiện ngu dân. Phải sử dụng bạo lực để tạo sự sợ hãi thường trực. Phải tạo ra môi trường tố cáo lẫn nhau để gây sự ngờ vực và chia rẽ. Phải giám sát từng bước đi, từng hành vi, từng diễn biến tư tưởng của từng người dân để sẵn sàng bóp chết phản kháng từ trong trứng.

Và lần này nữa, Đại hội XI, đảng vẫn kêu gào "góp ý cho đảng". Nhưng không chỉ góp ý, ngay cả những kiến nghị khẩn thiết nhất, của cả những nhân sĩ trí tuệ nhất, tâm huyết nhất của đất nước như Đại tướng Võ Nguyên Giáp, Trung tướng Đồng Sĩ Nguyên, của phó chủ tịch nước Nguyễn Thị Bình, của Giáo sư tiến sĩ, nguyên phó thủ tướng chính phủ Trần Phương, của những nhân sĩ tinh tú như Việt Phương, Lê Đăng Doanh, Phạm Chi Lan.... hàng triệu con người, hàng nghìn nghìn ý kiến, tất cả sẽ lại được xếp vào một chỗ. Và tất cả vẫn như vậy!

Không có gì khác trong cương lĩnh bổ sung và sửa đổi. Vẫn "chủ nghĩa Mác-Lênin là "nền tảng tư tưởng". Vẫn nền "kinh tế thị trường do nhà nước quản lý định hướng xã hội chủ nghĩa". Vẫn "kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo".

Bộ Chính trị, bộ não của đảng, đã trở nên chai lì, vô cảm.

Nhưng nếu trước những diễn biến

chưa từng có trọng lịch sử sinh hoạt của Quốc hội, thể hiện một sự thật về trình độ giác ngộ chính trị của nhân dân, một sự bức bối thật sự đã mấp mé giới hạn, mà giới lãnh đạo đáng vẫn “trơ” như đá, thì người ta phải tự hỏi: “Cuộc chất vấn trong kỳ họp Quốc hội này có nhằm giải tỏa bức xúc của dân, có nhằm tìm kiếm đồng thuận giữa dân và đảng, hay nhằm vào một mục tiêu khác?”

Nếu đặt kỳ họp Quốc hội kỳ này vào bối cảnh cuộc đấu đá đang diễn ra gay gắt và không khoan nhượng giữa các phe cánh trong Bộ Chính trị cho chiếc ghế Tổng bí thư, thì thấy Quốc hội đã được sử dụng như một loại Tòa án để xử Thủ tướng và bộ máy Chính phủ. Đã có một sức ép buộc Nguyễn Tấn Dũng phải công khai nhận trách nhiệm cá nhân về vụ đổ vỡ và tài sản thua lỗ của Vinashin. Nguyễn Tấn Dũng đã phản ứng: “...Trách nhiệm của Thủ tướng và Chính phủ là thực hiện tốt nhất chức trách và nhiệm vụ được giao, tập trung sức thực hiện có kết quả kết luận chỉ đạo của Bộ Chính trị...”

Ý ông ta muốn thanh minh rằng, thực ra ông ta chỉ là thiên lôi, chỉ đầu đánh đậy. Chủ trương thành lập các tập đoàn kinh tế Nhà nước là của Bộ Chính trị. Đưa các Tập đoàn thành lực lượng kinh tế chủ đạo, thành công cụ vật chất và kinh tài cho Đảng là chủ trương của Bộ Chính trị. Bộ Chính trị mới là nơi chịu trách nhiệm cao nhất. Trước hết là ông Tổng Nông Đức Mạnh, tiếp đến là thường trực Ban Bí thư Trương Tấn Sang, và tiếp là Chủ tịch Hội đồng lý luận Trung ương Nguyễn Phú Trọng.

Nhưng ông đã rơi vào bẫy của những người đang tìm cách gạt ông. Với danh nghĩa để xoa dịu dư luận, vì an toàn và uy tín của Đảng, ông đã được khuyến khích để tuyên bố: “Là người đứng đầu Chính phủ, tôi xin nhận trách nhiệm về những hạn chế yếu kém nêu trên của Chính phủ”.

Chỉ cần có thế. Ông đã thừa nhận không xứng đáng ngay cả với vị trí Thủ tướng. Ông đã bị loại. Và ông nên biết điều. Một mình ông chống lại Trung Quốc, một mình ông chống lại Bộ chính trị. Như vậy thì sự nghiệp chính trị của ông phải kết thúc. Nếu có bàn tay của Trung Nam Hải thì thậm chí ông sẽ còn phải ra tòa. Vì nếu Phạm Bình Minh khó thoát được án tử hình, thì ông có thể cũng khó vô can!

Theo thông tin từ nhà báo tự do Bùi Tín, người ta đang họp kín để lựa chọn ông “Tổng” trong bốn nhân vật Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang, Hồ Đức Việt và Phùng Quang

Thanh, không có Nguyễn Tấn Dũng.

Như vậy, rất có thể, ngay cả trò hề bất Cù Huy Hà Vũ vừa rồi cũng do mấy “tay chơi” này đạo diễn, nhằm chỉ điểm cho dư luận hạ gục Nguyễn Tấn Dũng.

Nguyễn Tấn Dũng sẽ phải ra đi, không phải chỉ do trình độ yếu kém. Mặc dù đúng là ông hơi “ít chữ”, nhưng trong đám 15 ông Bộ Chính trị, chẳng có ai hơn gì ông. Ông Bùi Tín gọi mấy ông bà này là những “người lùn”. Chắc là lùn về kiến thức văn hóa, lùn năng lực trí tuệ, lùn tầm tư tưởng và lùn phẩm chất đạo đức!

Ông ra đi là đúng, còn vì lý do ông chống lại dân chủ, chống lại tự do chân chính của công dân. Ông sợ trí thức. Ông sợ tranh biện. Ông sợ phản biện. Ông sợ một tổ chức chính trị khác với đảng Cộng sản. Ông sợ báo chí độc lập. Ông sợ Dân. Vì vậy mà ông không có dân, mặc dù có thể, vì chống Trung Quốc (chưa xác định được là do ông lỡ hay non) lẽ ra trong đảng, ông là người duy nhất có dân.

Xem ra thì sau khi loại được ông Dũng, cuộc chiến đang giảm phần gay gắt.

Và mới ngày 27-11, lại thấy sự xuất hiện trở lại của Nguyễn Chí Vịnh đại diện thương thảo với phó tổng tham mưu trưởng Trung Quốc.

Cùng sự kiện này là sự xuất hiện lần đầu tiên của Trương Tấn Sang, với tư cách người cao nhất của Đảng tiếp xúc đại diện quốc phòng Trung Quốc.

Đây là tín hiệu cuộc chiến Tổng Bí thư đã kết thúc, hay vẫn chỉ là những trò “đội váy nát khi”?

Hình như vẫn đang còn cuộc mặc cả chưa xong giữa Hồ Đức Việt với Nông Đức Mạnh về vụ vào Trung ương của Nông Quốc Tuấn và Nguyễn Chí Vịnh. Nếu chịu, thì rất có thể ông Việt ngồi ở chỗ mà ông Trương Tấn Sang đang lăm le. Tuy nhiên, nếu mấy ông, mấy bà đều có nỗi sợ chung là : bỏ Chủ nghĩa Mác-Lê sẽ mất tất, thì Nguyễn Phú Trọng sẽ chiếm thế thượng phong và cuộc chiến sẽ không dễ dàng kết thúc cho đến phút cuối cùng.

Những ĐBQH đúng nghĩa, có trình độ nghiệp vụ, có kiến thức, có tâm huyết với dân, với nước, có nhận thức đầy đủ tư cách đại diện và trách nhiệm với cử tri như giáo sư Nguyễn Minh Thuyết, như Doanh nhân Phạm Thị Loan, như ĐB Lê Văn Cường, như ĐB Nguyễn Lân Dũng, Dương Trung Quốc... rồi sẽ biến khỏi danh sách bầu đại biểu Quốc hội XIII tới đây. Bởi vì nếu những người này có tên trong danh sách, nhất định họ sẽ được dân bầu trở lại.

Không thể được. Đảng là người duy nhất quyết định cơ cấu danh sách đại biểu. Mặt trận chỉ là cái bể mạ kềm, chỉ để mạ những đồ vật chuyển sang từ Bộ chính trị, chỉ là nơi dùng để vẽ thêm chân cho những con rắn của đảng. Sẽ phải bớt ồn ào mất trật tự. Sẽ phải nhất trí cao, phải “đoàn kết từ trên xuống dưới”. Vì vậy, cần phải tăng đại biểu trẻ, đại biểu thuộc tầng lớp lao động, tăng phụ nữ và tăng người dân tộc. Không cần phải có văn hóa cao. Đại biểu phải hòa mình với quần chúng lao động và nêu cao đạo đức khiêm tốn học hỏi lãnh đạo. Những doanh nhân ngoài đảng, các vị giáo sư, tiến sĩ sắp về hưu thì xin miễn. Có kinh nghiệm rồi.

Đấy là chưa nói, khi không thể tạo sự quy tụ, đồng thuận bằng sự hơn hẳn về trí tuệ và đạo đức, thì phải tạo ra sự quy tụ cưỡng bức bằng bạo lực. Càng “lùn”, càng man rợ và tàn bạo.

Đó là sự suy đồi Cộng sản

Nói tóm lại là sẽ chẳng có sự thay đổi nào xảy ra như phép màu trên đất Việt Nam, ít nhất cũng nhiều nhiệm kỳ 5 năm nữa, nếu không có một sự kiện.

Thật buồn cho những ai ngong ngóng chờ đợi một Xã hội dân sự, một Nhà nước công dân tự đến.

Sẽ chẳng có gì tự đến. Muốn có chuyển động phải có lực. Muốn có lực phải có năng lượng. Mà “năng lượng không tự nhiên sinh ra”.

© *Đàn Chim Việt*

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo động.
Phơi bày phổ biến
sự thật về Hồ Chí
Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

**Kính mời vào xem
và ghi tên gia nhập
Khối 8406 ở trang
mạng của Khối :
[http://khoi8406vn.
blogspot.com](http://khoi8406vn.blogspot.com)**

Thư Lên Tiếng VỀ HIỂM HỌA TRUNG QUỐC

.....**Nguyễn Trọng Vinh 01-12-2010**.....

Chưa bao giờ Việt Nam bị hại bởi người láng giềng "hữu nghị" như từ 1919 đến nay.

Việt Nam không hề khiêu khích và xâm phạm vào đất Trung Quốc. Thế mà năm 1979, Trung Quốc huy động hàng chục sư đoàn "dạy cho Việt Nam một bài học", giết hại dân và tàn phá bốn tỉnh của VN; đánh chiếm cao điểm 1509 trong huyện Vị Xuyên-Hà Giang của chúng ta; năm 1988, đánh đắm tàu hải quân, giết hơn 70 chiến sĩ, sĩ quan và chiếm một số bãi đá ngầm trong quần đảo Trường Sa của chúng ta.

Trong đàm phán biên giới, họ ép ta làm ta **mất một nửa thác Bản Giốc**, dân ta cũng không được đặt chân đến **Ái Nam quan** nữa, tất cả ta **mất hàng trăm km2 đất**. Họ xóa hiệp định phân định ranh giới vịnh Bắc Bộ giữa **hai Chính phủ Pháp - Thanh** (do lịch sử để lại) đòi chia lại, **ăn hơn của ta một phần hải phận**.

Sau khi nêu ra phương châm **16 chữ và 4 tốt** với lãnh đạo ta, họ đã nghiêm nhiên **đứng được trên nóc nhà Đông Dương**, vị trí chiến lược **xung yếu của ta**, khai thác **Bốc-xít**, di **hậu họa cho hàng triệu đồng bào ta**.

Các công ty của họ **thuê rừng 50 năm** để trồng cây **bach đàn**, trước tiên là **chặt cây phá rừng**, tạo thêm nguyên nhân **gây lũ lụt** cho ta. Bạch đàn là cây ăn rất hại đất, hết hạn thuê, họ rút đi để lại cho ta hàng **đây hecta đất trống đồi trọc**, vì không cây gì mọc được. Đây là một mưu kế rất thâm hiểm hại ta. **Nguy hiểm hơn nữa** là các công ty của họ thuê các khoảnh rừng trong đó ôm cả những đồi cao 600-700m tại các huyện Trảng Định, Bảo Lộc của Lạng Sơn và Tiên Yên của Quảng Ninh, có nơi chỉ cách biên giới Trung Quốc 700m. Họ phá rừng để trồng bạch đàn, phá rừng làm đường vào khu rừng họ thuê,

họ làm đường **xoáy tròn ốc lên đỉnh các đồi cao nói trên**. 50 năm không ai kiểm soát được, họ có **xây dựng công sự gì** trên đỉnh các cao điểm ấy cũng không ai biết, liệu có để sau này sử dụng như cao điểm 1509 ở Vị Xuyên trước đây không?

Ngoài việc năm 1974, đánh chiếm quần đảo Hoàng Sa của ta, họ tự ý vẽ một cái **"luối bò"** rất phi pháp **bao chiếm gần hết biển Đông** của VN, khoanh vùng cấm ngư dân ta vào đánh cá trong hải phận của mình, **bắn chết, bắt ngư dân ta, tịch thu tài sản, ngư cụ, giam giữ, phạt tiền**, dùng **"tàu lạ" đâm chìm tàu cá của ngư dân ta**.

Cây có hải quân mạnh, tập trận diễu võ dương oai ở Biển Đông, uy hiếp ta, luôn tuyên bố sẽ **"thu hồi"** Tây Sa, là Trường Sa của Việt Nam, mà họ to mồm nhận xí là của họ.

Họ thuê dài hạn một đoạn bờ biển ở Đà Nẵng, nói là để xây dựng "khu vui chơi giải trí", xây nhà máy điện nguyên tử **chỉ cách biên giới tỉnh Quảng Ninh 60km**, nếu rò rỉ **phóng xạ** thì bên ta **mang họa**.

Trên thượng nguồn sông Mê Kông, Trung Quốc xây **một hệ thống đập** trong đó có đập Tiểu Loan, **chặn mất một khối nước vô cùng lớn**. Nam Bộ của chúng ta ở **cuối dòng sông**, mùa khô đồng bằng sông Cửu Long sẽ **thiếu nước**, liệu còn **nuôi được cá tra, cá basa** nữa không? Có đủ nước tưới cho các vùng cây trái không? **Vựa lúa** Nam Bộ có bị ảnh hưởng không? Sông cạn, **nước mặn sẽ dâng sâu vào nội địa**, triều cường càng dữ, nhân dân thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh liên quan sẽ sống ra sao? **Trung Quốc chặn nguồn nước thượng lưu của một con sông quốc tế, thật là một kế hoạch ích kỷ, ác độc**.

Họ trúng thầu một loạt nhà máy nhiệt điện và một số công trình, họ tự do đưa ò ạt lao động của họ

vào. Thế là, trên khắp đất nước ta, từ "nóc nhà Đông Dương", từ rừng núi tới đồng bằng, đến ven biển đã có **hàng vạn người Trung Quốc rải ra**, có là **môi nguy hiểm** ẩn không?

Từ những tình hình trên, rõ ràng Việt Nam ta **bị hại đủ đường**, và bị **o ép tứ phía**. Vì đâu nên nỗi này? Nhân dân ta nghĩ gì?

Nguyễn Trọng Vinh

Nguyễn Xuân Diện blog.

Tác giả Nguyễn Trọng Vinh (95 tuổi) nguyên là Đại sứ Việt Nam tại Trung Quốc.

CÔNG AN HÀNH HUNG MẸ CON CÔ GIÁO BÙI THỊ THÀNH, CHẤP SỰ HỘI THÁNH TIN LÀNH

Sáng ngày 07-12-2010, công an đã dẫn đầu các lực lượng ác ôn khoảng 100 tên đến càn quét nhà cô giáo Bùi Thị Thành là một chấp sự của Hội thánh Chuồng bò, ở số 370 Kha Vạn Cân, Sài Gòn. Bọn này đã phá dỡ căn lều cô dựng lại lần 2, cướp luôn cả **băng-rôn có hàng chữ tố cáo Chủ tịch quận Thủ Đức ăn cướp nhà đất**. Chúng bóp cổ, hành hung con trai của cô là Nguyễn Bùi Anh Dũng trước khi xông vào cướp phá lều. Bọn này đã gây rối loạn cả một vùng đối diện trại Cá Sấu. Đây là đoạn đường chật hẹp thường hay kẹt xe thì nay người ta lại bu lại để chứng kiến và hết sức bất bình trước cảnh bạo ngược của bọn Công an nhưng không thể nào làm gì hơn.

Cô giáo Bùi Thị Thành là một dân oan đi khiếu kiện về nhà đất đã lâu, cô đã căng khẩu hiệu đòi nhà đất từ nhiều tháng qua. Lúc hơn 8g sáng nay công an đến vây nhà cô, cô này bèn chạy ra ngoài giương cao tờ báo tố cáo Phó Chủ tịch quận tham lam và bạo ngược. Bọn Công an vừa la vừa đánh con cô giữa vòng người đồng nghệt, trong lúc tuyên bố thách thức nhân dân muốn làm gì thì làm. Cô giáo Bùi Thị Thành là người yêu mến Chúa, mới được bầu cử làm chấp sự của Hội thánh Tin lành Chuồng bò, là điểm hẹn của người cày mất ruộng Việt Nam.

Mục sư Dương Kim Khải và 4 thành viên khác đang ở tù vì bị kết tội là tham gia lật đổ chế độ. Dù bị cướp nhà đất, nhưng chấp sự Bùi Thị Thành cứ sốt sắng hầu việc Chúa, thăm viếng chăm sóc tín đồ. Cô mới dâng hiến tiền triệu để làm quà Giáng sinh cho 5 anh chị em đang chịu vòng xiềng xích.

(SBTN)

VINASHIN

chỉ là chuyện quá ư nhỏ nhoi

Vũ Cao Đàm, 03-12-2010

Cách đây không lâu, khi câu chuyện Vinashin sốt lên trên diễn đàn Quốc hội (QH) và ngay cả trên trang Bauxite VN, nhạc sỹ Tô Hải đã cảnh báo trên trang blog của mình rằng các nghị sỹ coi chừng lạc hướng.

Ngay sau bài viết của cụ Tô Hải, trên Bauxite Việt Nam có bài hưởng ứng của hai tác giả Đâu Chăng Tá và Hy Tuệ, viết dưới dạng hơi hài một chút trong mục Thư giãn Chủ nhật, nhưng khẳng định: Nhạc sỹ Tô Hải đã đúng! Lão cụ chiến binh, nhạc sỹ Tô Hải, tác giả bản hợp xướng bất hủ, từng làm rung động trái tim của cả triệu con người, *Tiếng hát biên thùy*, đã than rằng các nghị sỹ đã kêu ca về chuyện ăn cắp vật trong nhà, nhưng quên mất sự hiện diện của trái bom đặt trên nóc nhà chờ phút khai hỏa. Ngoài bài báo của Đâu Chăng Tá và Hy Tuệ, tôi chưa phát hiện thấy bài nào quan tâm tới lời cảnh báo của ông già chí sĩ Tô Hải ở tuổi bát tuần có dư này.

Câu chuyện Vinashin đang được làm rõ. Tôi đặt tình huống như thế này cho dễ trao đổi: Cứ giả sử rằng món nợ không thể trả được của Vinashin hoàn toàn đúng như đã nêu trên công luận, và khoản tiền hơn 80.000 tỷ đồng kia đã được tuồn vào tài khoản của một nhóm lợi ích nào đó, thì tôi vẫn cho rằng đó vẫn là chuyện rất nhỏ so với nhiều sự kiện lớn lao nghiêm trọng khác, mà ta mong mỗi các nghị sỹ QH sẽ quan tâm.

Vả lại, cứ giả sử rằng cái vụ Vinashin là có thật, thì với hệ thống hiện nay người ta vẫn có thể có cách chứng minh được là chẳng có chuyện gì. Tôi cứ lấy một chuyện vui để lý giải điều này: Khi ai đó tiết lộ **khoản chi để kỷ niệm 1000 năm Thăng Long là 4,7 tỷ đô-la Mỹ**, tức gần bằng khoản tiền Đài Loan bỏ ra để mua vũ khí của Mỹ trong năm nay, nhằm tăng khả năng quốc phòng cho đất nước mình, thì một quan chức đã nói trước công chúng rằng, khoản tiền chi cho Hội lễ 1000 Thăng Long chỉ có 5000 tỷ thôi. Các cụ hưu tập thể dục ngoài công viên cười ngất, phán rằng, chỉ cần 1000 lượt cháu gái mặc 1000 bộ áo dài diều lượn trên cầu Thê Húc đã tốn gần chục tỷ đồng rồi. Các cụ bảo: tính gì chẳng ra... tính khoản này để ợt. Các cụ ra tiệm may áo dài phụ nữ hỏi giá, thì được

biết mỗi bộ loại đó phải tính khoảng 5 triệu. May 1000 bộ cho các cháu, vị chi là 5 tỷ. Khoản bồi dưỡng cho các cháu có sức tập luyện cộng với khoản tiền thuê các cháu từ các công ty người mẫu cũng phải 5 triệu nữa một lượt/cháu. Vị chi là chỉ cái chuyện 1000 bộ áo dài diều lượn cũng đã phải 10 tỷ rồi... Và các cụ dân mạng thừa hiểu: mỗi hợp đồng phải tính thêm khoản "lại quả" nữa chứ. Vậy thì làm sao mà tính chỉ 5000 tỷ?

Trong kỳ họp Quốc hội vừa qua, đại biểu Nguyễn Minh Thuuyết đã lên tiếng mạnh mẽ vụ Vinashin. Dư luận đánh giá đó là tín hiệu đáng mừng cho một phong cách làm việc mới của QH. Nhưng dư luận đã đặt câu hỏi: Liệu QH có tiếp tục phát huy tinh thần dám nói thẳng thắn vào những vụ việc nghiêm trọng hơn vụ Vinashin không? Dư luận đã đặt câu hỏi: cuộc phê phán dồn dập vào những tiêu cực quanh Tập đoàn Vina-shin lần này liệu có làm lạc hướng dư luận khỏi những vụ tai tiếng hơn nữa không?

Tôi e là có thể có. Tôi thử điểm qua một vài sự kiện.

Trước hết là **việc cho nước ngoài vào chiếm đóng Tây Nguyên với danh nghĩa khai thác quặng bauxite?** Chúng ta chưa thấy ai hỏi các nghị sỹ Quốc hội vì sao không chất vấn vụ việc này? Đến khi vụ việc về bauxite nổ ra, thì tiếng nói về việc cho Trung Cộng vào khai thác bauxite chủ yếu được bàn từ khía cạnh kinh tế, văn hóa và môi trường. Nói về an ninh quốc phòng thì hầu như chỉ thoáng qua (rất có thể vì "nhạy cảm"). Tiếng nói về vụ bauxite Tây Nguyên lại rộ lên sau khi nổ ra vụ bùng nổ do khai thác bauxite ở Hungary. Toàn bộ chất vấn tại Quốc hội về bauxite Tây Nguyên cũng chỉ quanh chuyện bùn đỏ, và cử tri cũng chỉ được nghe ông Bộ trưởng Phạm Khôi Nguyên hùng biện về sự chu đáo và kỹ thuật siêu đẳng để loại trừ thảm họa bùn đỏ của các "đồng chí mười sáu chữ vàng" từ bên kia biên giới. Nghĩa là cuộc tranh luận này chỉ đi đến chứng minh rằng các "đồng chí mình" đã rất chu đáo trong việc củng cố những con đê ngăn bùn đỏ, kết quả là vẫn nên giữ chân các "đồng chí mười sáu chữ vàng" tiếp tục ở lại Tây Nguyên.

Tôi cân nhắc thử, mới nhận ra rằng, những thứ mà các đại biểu

Quốc hội cực kỳ bức xúc, ngấm ra, chỉ đáng mấy "đồng xu" so với hàng trăm vụ việc khác tày đình hơn: **Ai đã ba lần ký cho Trung Cộng vào chiếm đóng Tây Nguyên không tốn một viên đạn**, và cũng không cần đến 31 ngày phát động cuộc chiến tranh tổng lực đánh chiếm VN như họ đã hăm dọa trên mạng? Ai đã bằm nát dự án khổng lồ bauxite Tây Nguyên thành mấy cái dự án nhỏ nhoi, không đáng là gì để qua mặt QH? Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng quy trách nhiệm: **"Khai thác bauxite là chủ trương lớn của Đảng!" Vậy Đảng là ai? Là 1 người, 15 người, 181 người hay toàn thể ba triệu đảng viên?** Tôi hỏi các bạn bè quen biết trong số ba triệu đảng viên, thì chẳng ai biết mô tê gì "cái chủ trương lớn... của mình". Tôi cũng hỏi mấy ông bạn bè quen biết trong số 181 vị kia, thì cũng chẳng ai biết gốc tích vụ này. Với 15 vị còn lại thì tôi không có điều kiện để hỏi. Rồi đến **ai là người đã bật đèn xanh cho người Tàu thuê đất rừng biên giới?** Ai là người cho 90% gói thầu được thắng về tay các nhà thầu Trung Cộng?

Công luận chưa kịp tán dương các bạn phóng viên Duy Tuấn - Hoàng Sang - Trường Giang của VietnamNet đã quá dũng cảm đăng loạt bài về thực chất thuê rừng của Công ty Tàu InnovGreen: công ty này đã khẳng định quyền chiếm hữu của họ bằng những cách làm rất quyết liệt: lấn át cả các cao điểm quốc phòng, xóa bỏ cả các di tích văn hóa và lịch sử, nhất là nơi đã diễn ra sự kiện chiến thắng biên giới năm 1950 ở các cứ điểm Đông Khê và Thất Khê mà Pháp trấn giữ, rồi họ xua dân ra khỏi quê cha đất tổ, rồi họ trả lương cho các quan chức địa phương để trông coi chăm sóc vùng nhượng địa này..., thì **bỗng nhiên được tin VietnamNet bị hacker tấn công!** Ai tấn công? Chẳng lẽ "an ninh của Đảng ta" lại đánh sập "mạng của mình" (?) Thật ra thì cư dân mạng không cần tốn nhiều thời gian lắm cũng đoán biết được cái bọn hacker ấy là ai rồi (!). Thế mà chưa thấy các vị đại biểu Quốc hội hỏi đến **hơn 300.000 hecta rừng cho Tàu thuê**, một cách chèn ép nhượng đất đai làm tô giới của bọn thực dân Trung Cộng trong suốt 50 năm. Diện tích ấy có đáng là gì không? Xin thưa nó xấp xỉ bằng diện tích của tỉnh Thái Nguyên đấy,... nghĩa là nó lớn gấp đôi tỉnh Tiền Giang, gấp bốn lần tỉnh Hưng Yên và gần gấp năm lần tỉnh Hà Nam. Trong 50 năm chiếm đóng làm tô giới, Trung Cộng hoàn toàn có đủ thủ đoạn để tăng mật độ dân số vùng

này ngang với Quảng Đông (khoảng hơn 600 người dân trên 1 km²), và như vậy, họ đã có được khoảng trên 2 triệu dân Tàu Cộng trên lãnh thổ Việt Nam, nghĩa là họ lập được một tỉnh trên đất Việt Nam với số dân gấp đôi số dân của tỉnh Thái Nguyên hiện nay. Sau 50 năm ấy, mấy anh “chủ đầu tư” hoàn toàn có thể trả lại đất, nhưng Trung Cộng đã kịp sinh ra một lũ con đàn cháu đống, đã kịp mang mồ mã ông cha cụ kỵ của họ chôn trên những vùng nhượng địa này, nghĩa là đã lập xong trên đất nước này một tỉnh lớn bằng Thái Nguyên về diện tích, và gấp đôi Thái Nguyên về dân số.

Còn một điều nữa: chúng ta đừng quên rằng, những vùng được nhượng làm tô giới của Trung Cộng hiện nay là những miền quê mà các bà mẹ nghèo xác xơ xưa kia đã cưu mang lớp nhà lãnh đạo tiền bối của cách mạng trong thời còn trướng nước đầy ụa. Vậy mà quý vị hậu duệ của các thế hệ cách mạng đã nở biến thành tô giới của các “đồng chí” xâm lược ngoại bang.

Rồi đến những thông tin khác trên mạng: Trung Quốc liên tiếp thắng thầu ở Việt Nam. **Chỉ riêng triển khai gói thầu xây dựng một nhà máy điện, Trung Quốc đã kéo vào 2000 công nhân** [1]. Xin hãy tính thử, mỗi gói thầu Trung Quốc ém vào hai ngàn công nhân như hàng loạt công trình mà chúng ta thấy hiện nay, thì cứ 5 gói thầu Trung Quốc đã ém được một vạn công nhân. Đã có dư luận trên mạng tiết lộ rằng công nhân Trung Quốc gửi sang Việt Nam là những chiến binh xuất ngũ. Điều này hoàn toàn có thể đúng, bởi vì với chế độ nghĩa vụ quân sự (mà nước nào cũng có), thì thanh niên Trung Quốc nào chẳng từng phục vụ trong quân đội? Như vậy, cứ thắng 5 gói thầu, Trung Quốc, một kẻ thù xâm lược truyền thống vô cùng hiểm độc, đã có thể ém được một sư đoàn bộ binh (mỗi sư đoàn bộ binh tính vào khoảng 10.000 quân). Thủ đoạn của họ là thắng thầu xong, ém quân vào và ngâm công trình không thực hiện... Vậy hai ngàn anh Tàu khựa này đang làm gì trên đất Việt Nam? Họ ém binh? Họ đi nhập nhệch và chơi gái... nhằm nhân giống để phát triển Hán tộc trên đất nước này? Tôi đọc được một số bài báo trên mạng giải thích rằng trong các doanh nghiệp của Trung Cộng ở Việt Nam chỉ có các chuyên gia, các kỹ sư và kỹ thuật viên Trung Quốc làm việc thôi, thì bỗng nhiên lại được đọc một bài báo khác loan tin, có một “đồng chí” trong giai cấp “công nhân” của Trung Cộng bị

tai nạn lao động chết ở Tân Rai. Thật là giầu đầu hờ đuôi.

Đại biểu Nguyễn Minh Thuyết và mấy đại biểu Quốc hội lên án Vina-shin đã được công chúng hoan hô vang dội. Đó là vì các vị đã đánh trúng vào cái tâm lý phẫn nộ trước cái họa tham nhũng đang trở thành quốc nạn,... và tâm lý tiếc đồng tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng. Tôi ngồi với mấy cụ hưu trí, các cụ nói: Như tôi, thì tôi khác ông Thuyết, tôi sẽ kêu gọi cử tri cứ để các vị lãnh đạo lợi dụng cơ chế này để tham nhũng. Dân tôi chấp nhận các vị tham nhũng. Các vị tham nhũng gấp mười lần khoản nợ Vinashin cũng được, nhưng các vị chỉ nên “ăn quần cối xay” của dân thôi, dân tôi chịu đựng được đói nghèo vì sự tham nhũng của các vị, con cháu tôi cam chịu còng lưng trả những khoản nợ nần vùng tay ngắt nợ của các vị, **nhưng chỉ xin các vị đừng bán đất bán nước của Tổ quốc để nhận những khoản tiền khổng lồ từ nước ngoài**, để rồi một ngày nào đó, phải xuất hiện một anh hùng Quang Trung Nguyễn Huệ kêu gọi dân chúng nhất tề đứng dậy chống cái “đồng chí kẻ thù” đã xâm lược Tổ quốc ta bằng “16 chữ vàng”.

Viết đến đây, tôi giật mình: Nếu như lần này Trung Cộng thực hiện chiến dịch xâm lược Việt Nam chỉ trong 31 ngày như họ đã rêu rao trên mạng, thì dân ta lấy đất rừng đâu để xây dựng những vùng căn cứ địa để kháng chiến? Nếu Tây Nguyên đã có mấy sư đoàn Trung Cộng chiếm đóng dưới danh nghĩa “giai cấp công nhân đồng chí”; nếu những vạt rừng biên giới mệnh mông đã biến thành nhượng địa để làm tô giới của Trung Cộng, mà các “đồng chí mình” đã chốt hết những cao điểm chiến lược quân sự; nếu có tới 90 doanh nghiệp công nghiệp bị thắng thầu vào tay người “anh em đồng chí” Trung Cộng, cứ dăm bảy công trình, các “đồng chí” găm được cả sư đoàn bộ binh mai phục. (Đấy là chưa kể đến những “mưu sâu kế hiểm” khác: người anh em đồng chí đã và đang tung những vật lạ vào tàn phá môi trường, như ốc bươu vàng, rùa tai đỏ, sấu đo, bọ xít hút máu người; các đồng chí đặt giá rất cao mua những của lạ như gỗ sưa, rế hồi, móng trâu, khoai mì pha cát, sâm 7 lá, để xua dân ta lên rừng xuống biển tìm đồ lạ để bán cho các “đồng chí”, bỏ bê ruộng nương không người chăm sóc; rồi các “đồng chí” còn trao học bổng và tạo điều kiện học tập cực kỳ ưu đãi để kéo thanh niên thế hệ mới về phía “các đồng chí”, tạo ra một lớp người “của họ” để họ dễ bề sai khiến; không những trao

học bổng mà các “đồng chí” còn lân la đến các trường đại học Việt Nam để làm nhiều chuyện mà chúng ta chưa thể lý giải, chẳng hạn một vị bí thư tỉnh ủy Trung Cộng đến gặp ban Giám hiệu của một trường đại học lớn ở Hà Nội tặng một giàn máy tính, rồi đề nghị ban Giám hiệu viết thư cảm ơn, lại đề nghị ban Giám hiệu cho lập một văn phòng đại diện của Trung Cộng trong trường đại học này, vì hiện đã có quá nhiều sinh viên Trung Cộng học ở trường này, nhưng may mà các vị trong ban Giám hiệu đã rất tỉnh táo khước từ, vân vân và vân vân... Trung Cộng đang căng Việt Nam ra để đánh một cách triệt để, từ kinh tế, văn hóa, khoa học, giáo dục, môi trường, tạo ra trên đất nước chúng ta một thể địa-quân sự rất hiểm yếu có lợi cho Trung Cộng). Thì khi Trung Cộng phát động chiến tranh xâm lược, chúng ta còn đâu những vùng rừng núi hiểm trở để lập chiến khu như thời Lê Lợi, Quang Trung? Chạy lên rừng: Trung Cộng đã chiếm. Rút về trấn trên vùng cao Tây Nguyên: Trung Cộng đã chốt mấy sư đoàn bộ binh trên đó. Chạy xuống biển: Trung Cộng bao vây. Ở lại các khu công nghiệp: đầu đầu cũng thấy Trung Cộng.

Chúng ta không thể hiểu được vì đâu đất nước ta bị Trung Cộng xâm lấn và giày xéo như hiện nay? Vì đâu chúng ta bị làm vào một thế suy yếu kinh khủng về địa-quân sự như hiện nay?

Viết đến đây tôi chợt nhớ đến một bài học thuộc lòng mà nhà trường thời niên thiếu của tôi đã có sức truyền cảm mạnh mẽ đến tình cảm của tôi, khi cuộc kháng chiến chống xâm lược Pháp bùng nổ. Tôi không còn nhớ bài thơ này của nhà thơ nào, nhưng tôi đã từng khóc vì những lời thơ đó. Hôm nay sắp đến 19 tháng 12, tôi xin chép lại bài học thuộc lòng thời niên thiếu để góp phần suy tư về những vùng căn cứ của kháng chiến, nay đã biến thành nhượng địa cho một kẻ thù xâm lược truyền kiếp:

“Hôm nay mười chín tháng mười hai. Đất Việt miền trong đến ải ngoài. Một lượt núi sông vùng đứng dậy. Chung lòng phần uất quét chông gai. ()”*

Vũ Cao Đàm

() Vì sự gây phẫn cảm cho nhiều Đồng bào trong và ngoài nước, chúng tôi xin phép tác giả cho bỏ bớt 4 câu cuối trong bài thơ.*

[1] Xem: <http://tuoitre.vn/Chinh-tri-Xa-hoi/308402/Hang-van-cong-nhan-Trung-Quoc-da-vao-Viet-Nam.html>

TÂM THƯ

gỡ rối cho mấy vị lãnh đạo đảng

*****Tô Hải* 6-12-2010*****

Lời rào dậu giành cho các bạn tôi ! Chưa bao giờ tớ thấy bí về hình thức, đặt tên cho cái entry này. Gọi nó là “góp ý” thì tớ là cái thá gì mà góp ý? Mấy ông cách mạng lão thành sáu mươi, bảy mươi năm tuổi đảng góp toàn ý hay, lời đẹp còn bị lờ tịt, các tướng lĩnh đánh đồng dẹp bắc góp ý cũng chỉ như ...bắn súng lên trời. Vậy thì cái thằng già tớ góp ý... mấy đời qua được bộ máy thư ký, giúp việc, toàn “tiến sĩ-giáo sư” sẵn sàng vút vô sọt rác hoặc hoặc bịt miệng đánh hội đồng, chụp cho những cái mũ “biến chất”, “thiếu thông tin”, “bị giật dây”, “bị mua chuộc” hoặc nặng hơn là “tự diễn biến” cần xử lý...! Còn kiến nghị ư? Hay gửi bài đăng báo ư? Chỉ thị 113HD đã cảnh cáo các tổng biên tập nếu không muốn mất ghế thì nhận bài nào nhớ tiêu huỷ ngay bài này.

Cuối cùng, tớ đành dùng hình thức chẳng ra thư ngỏ, chẳng ra kiến nghị mà phóng lên mạng những suy nghĩ thẳng ruột ngựa của mình. Nói thẳng, nói thiệt và nói hết! Biết đâu có vị nào đó được con cháu nó vô tình đọc được, thấy ra lẽ phải có lợi cho ông, cho cha, cho chú nó, bèn in ra cho họ đọc thì thật may mắn thay cho dân tộc Việt Nam này.

Còn cái lũ lau nhau “chuyên viên cơ hội chủ nghĩa” thì chẳng bao giờ chúng để các vị lãnh đạo phải đau đầu về những chuyện như tớ sắp nêu sau đây đâu: PHÁC THẢO BẢN TÂM THƯ GỠ RỐI CHO MẤY VỊ LÃNH ĐẠO ĐẢNG CẢM QUYỀN CAO NHẤT (*)

Đã từ lâu, tôi, nhân danh một người đi theo đảng sớm hơn quý vị ít nhất ba bốn chục năm, được học tập rất bài bản về chủ nghĩa Mác-Lênin, đấu tranh giai cấp giải phóng dân tộc, đã từng “hi sinh tất cả gia đình, cuộc sống, tài sản, học vấn, tương lai để ra đi chiến đấu mang lại cơm áo cho dân nghèo”. “Giian khổ đi đầu, phú quý vinh hoa hưởng sau”... Vì những lí tưởng này, những loại người như tôi đã lao vào các cuộc chiến đấu với niềm tin vô bờ là “đấu tranh này là trận cuối cùng” để “bao nhiêu lợi quyền át qua tay mình”.

Nhưng cũng chính vì những sự mù quáng bước theo cái con đường cách mạng vô sản... vu vơ này mà biết bao nhiêu bạn bè, bà con thân

thuộc của chúng tôi đã mất nhà, mất ruộng, mất cửa hàng, xưởng thợ và... mất mạng luôn.

Chiến đấu không tiếc xương rơi máu đổ để xây nên một “xã hội... trại lính”. Ăn gì? Mặc gì? Đi đâu? Ở đâu? Sinh đẻ, tang ma, dựng vợ, gả chồng, cải táng ông bà cũng đều do nhà nước quy định cả!

Còn sản xuất, khi quốc hữu hoá thì thiếu từ cân gạo đến cái kim sợi chỉ... Nhớ lại cái thời kỳ “miền Bắc xây dựng xã hội chủ nghĩa chiếu cố miền Nam”, cái thời các vị chưa ra đời hoặc mới lên 5 lên 3 ấy mà... kinh! Thiếu thốn, đói khổ, chia nhau từng cân gạo mốc, lạng mỡ, lạng đường; bính bầu, tranh nhau ôm tôi một chiếc võ xe đạp... mà cuộc triển lãm không tiền khoáng hậu mấy năm trước về cái “thời kỳ bao cấp” ở Hà Nội đã thâm thuý điển hình hoá số phận của con người Xã hội Chủ nghĩa bằng những... cục gạch thay mình xếp hàng lãnh lương ăn, bằng những tấm tem phiếu cắt ô bao cấp dầu, đậu phụ!

...Lần đầu tiên các ông cho phép công khai lên án một cách hùng hồn sự phá sản của cái thuyết lý chính trị kinh tế học khủng khiếp của hai tên điên khủng mới có 30 tuổi đời đã nghĩ ra được cái gọi là “Tuyên ngôn Cộng sản” rồi sau đó... “bỏ của chạy lấy người” vì bản thân họ cũng chưa thành lập ra hoặc làm lãnh tụ của một đảng Cộng sản nào!

Vậy mà tai hoạ ập xuống đầu nhân loại, khi có những tên “cách mạng cơ hội” đã biến những lý luận tổng kết từ thực tế quan hệ sản xuất, đời sống của công nhân và sự khủng hoảng của chủ nghĩa tư bản thế kỷ thứ XIX, biến nó thành một thứ isme (chủ nghĩa) rồi dùng nó như một tôn giáo để “mị” mọi tầng lớp “bần hàn” đi theo họ để... phá hết, lật đổ hết, cướp hết, thậm chí “giết! giết hết, bàn tay không ngơi nghỉ”... để cuối cùng “bao nhiêu lợi quyền át qua tay... họ”! Và họ đã không ít tên, trở thành những tên ác vương, bạo chúa...!

Ngay từ những năm 1950, ở các nước châu Âu, người ta đã nhận diện ra chủ nghĩa tư bản không hề giẫy chết mà càng ngày càng hoàn thiện thì mặt thật của cái chủ nghĩa Cộng sản siêu duy tâm, duy ý chí, vô nhân tính ngày càng ngày tự vạch trần! Vì

cái “lý tưởng thế giới đại đồng”, họ đã sẵn sàng diệt luôn cả đồng loại, cả gia đình, vợ con thậm chí cả những người đồng chí của mình... Những vụ thanh trừng nhau ở ngay hệ thống đỉnh cao tại Nga, tại Tàu và cả tại ta nữa, kể ra cả ngày không hết.

Nhất là từ khi cả khối Liên-Xô/Đông Âu xã hội chủ nghĩa sụp đổ, mọi bí mật trong các hồ sơ lưu trữ được chính các nước này công bố ra thì... ngoan cổ đến như Tàu cũng lảng lảng bỏ tên, bỏ hình ảnh của hai lão lãnh tụ “Thiên tai” (không có dấu huyền) Mác-Lê gồm ghiếc ấy ra khỏi các văn kiện, hội trường...! (gần đây sửa đổi điều lệ đảng Lao động Triều Tiên, cha con họ Kim cũng ra lệnh... xoá nốt!)

Chú Fidel ở bên Cuba sau khi thành lập đảng Cộng sản Cuba, tiếm quyền tổng bí thư đảng Cộng sản thư thiết của Blass Roca, sau khi buộc phải “thôi giữ chức” sau hơn nửa thế kỷ cầm quyền, sắp chết cũng phải công khai tuyên bố “mô hình xã hội chủ nghĩa ở nước này... không thích hợp!

Ôn Gia Bảo hơn một lần tuyên bố “cần phải làm cách mạng về thể chế nếu không muốn sụp đổ về kinh tế”...

Nhớ cái thời các vị ở tuổi lên 5 lên 10 ấy, chủ nghĩa Cộng sản đã bắt đầu tan rã mạnh mẽ sau Đại hội các đảng Cộng sản họp ở Bucarest năm 1956 ấy, không có Internet như ngày nay, thông tin ngoài cái đài không sóng ngắn của Tàu, của Liên Xô, chúng tôi, nhờ biết tí chút ngoại ngữ đã cập nhật được khá nhiều thông tin “không có lợi” mà ngày càng “sáng mắt, sáng lòng” ra...

Trước những vụ “diễn biến hoà bình” dồn dập xảy ra như vụ Khruxốp vạch trần tội ác của Stalin ở Đại hội đảng XX... Những sự phân hoá dữ dội, chửi nhau công khai đưa tới choáng nhau bằng xe tăng, đại bác giữa “anh cả” và “anh hai”...

Cái giai đoạn bi-hài chính trị ở những thập kỷ 50 và 60, anh này chửi anh kia là “xét lại”, anh kia chửi anh nọ là “bảo thủ”...! Có anh thì chửi... tuốt cả hai anh xét lại lẫn bảo thủ! (Anh Hodja của Albanie)

Đã có bao nhiêu người đã “chết oan” về cái vụ khủng hoảng lí luận kéo dài này, trong đó có các nhà lãnh đạo Việt Nam, anh theo bên này, anh theo bên kia hoặc theo cả hai ...một tay đàn áp, bỏ tù không án những người bị cho là “xét lại”, nhưng khi những con tàu chở dầu, chở T54, Sam, Mig, đạn dược của “xét lại” vượt hàng rào thuỷ lôi, mìn của Mỹ tới Hải Phòng (do “Bảo thủ” không cho phép đi qua đất Tàu) thì vẫn cứ

"Pa-xi-bơ Ta-va-rich!" (Cám ơn Đồng chí!).

-Ný nuận ra sao đây? Dựa dẫm vào chỗ nào là đúng đây? Ai bạn, ai thù đây? Ngong! Thời kỳ "mất căn cước" này kéo dài, dài mãi... Và cũng là cái thời phát triển của chủ nghĩa "Nói dối ăn tiền!"

...Cho tới ngày "thành trì cách mạng vô sản thế giới" Liên Xô sụp đổ cái rụp, kéo theo tất cả khối xã hội chủ nghĩa Đông Âu đổ theo, các đảng Cộng sản Tây Âu, mạnh như đảng Cộng sản Ý, Pháp... dần dần rời bỏ mục tiêu đấu tranh giai cấp, thậm chí rời bỏ cả chính trường thì Việt Nam ta lại bị cái "Vạn Lý Trường Thành khổng lồ xã hội chủ nghĩa" chắn ngang bởi một lí thuyết mới: Xã hội chủ nghĩa theo kiểu Trung Quốc, với phương hướng chỉ đường của Đặng Tiểu Bình: "mèo trắng mèo đen, mèo nào cũng được miễn là bắt được chuột".

Lại một lần nữa, cuộc lựa chọn đi theo lí thuyết nào để xây dựng đất nước lại đặt ra cho các vị lãnh đạo cao nhất. Cuối cùng, dưới sự lãnh đạo của một nhóm nào đó, đứng đầu là ông Lê Duẩn, quyết đi theo con đường của cái nước mà con gái ông đang làm... dẫu!

Cái khẳng định căn cước, dứt khoát lập trường theo Nga này đã đưa đến vụ "Dạy cho Việt Nam một bài học" của Đặng Tiểu Bình. Hậu quả là thế nào? Sau vụ tiến quân vào Phnom-Pênh là cấm vận, là toàn dân những năm cuối thập kỉ 70 đều phải ăn... thức ăn cho ngựa!

Vậy mà sau khi ông Duẩn chết, sau khi đã ghi vào điều lệ Đảng và Hiến pháp: "Bọn bành trướng Bắc Kinh là kẻ thù nguy hiểm số một", những người kế nhiệm ông Duẩn và tiền nhiệm của các vị đương nhiệm hôm nay đã làm một cuộc... "diễn biến hoà bình" cực kỳ vĩ đại, nhanh chóng và ngoạn mục chưa từng thấy: Biến kẻ thù nguy hiểm thành "người bạn bốn tốt, ...16 chữ vàng" một cách thẳng lợi! Không một ý kiến phản đối! Điều này các vị có thực tế khó ăn, khó nói, hiểu rõ hơn tôi nhiều vì tôi đã về vườn từ năm 1986!

Cuối cùng nữa, ông Trường Chinh trước khi chết phải tự mình hô lên "Đổi mới hay là chết!", ông Đỗ Mười, ông Nguyễn Văn Linh đều thúc đẩy "Đổi mới tư duy"! Khi chúc Tết, ông Đỗ Mười chúc... Tết mọi người cố gắng... làm giàu! Hàng quán, chợ búa lại được mở cửa buôn bán, nhà máy lại có các ông chủ, công nhân lại vất kiệt sức để làm. Mọi thị trường vốn có từ xưa lại được nhân dân tự phục hồi nhanh chóng.

Nhà văn Nguyễn Ngọc ngay từ

những ngày đầu, khi chưa mất chức tổng biên tập báo Văn Nghệ, đã nói 1 câu ngắn gọn những rất ý nghĩa: "Đổi mới tức là quay về như cũ"!

Còn Jacques Julliard thì mỉa mai: "Xã hội chủ nghĩa là con đường dài đầy máu xương và nước mắt để đi từ chủ nghĩa tư bản tới... chủ nghĩa tư bản!"

Thưa các vị!

Sở dĩ tôi phải ôn lại tuy dài dòng đầy nhưng vẫn chỉ là tóm tắt, cực kỳ tóm tắt, vì tôi lo là các vị chưa trải nghiệm như lũ ngoại bát tuần chúng tôi, thậm chí không hề biết gì về cái quá trình biến tướng của cái chủ nghĩa chết tiệt, lạc hậu và phản khoa học..., đã bị loài người lên án, vứt vào sọt rác và ở nhiều nơi người ta đã phải dựng những tượng đài kỷ niệm hàng triệu nạn nhân của cái chủ nghĩa vô luân ấy sát hại..., để các ông biết hoặc tìm hiểu thêm... vì: TÔI TIN TƯỞNG RẰNG CÁC VỊ CŨNG NHẬN THỨC ĐẦY ĐỦ HOẶC ÍT NHẤT CŨNG ĐƯỢC 50-60% VẤN ĐỀ NÀY NHƯ TÔI

Chỉ có điều nói ra mồm, viết lên chữ thì... vị nào vị nấy cứ... xin mời... ai đó nói trước!

Thực tế là các vị đã phát triển chủ nghĩa tư bản mạnh mẽ, nhanh chóng và "thoáng" đến mức làm các nhà tư bản ngoại quốc phải kinh ngạc.

Làm sao chỉ trong có 10 năm mà một kẻ tay trắng, ngồi bán đồ bành đầu đường hoặc đi làm thợ mộc rong lại có trong tay cả tỉ đô la, có máy bay, du thuyền riêng?

Làm sao có một ông tổng giám đốc có thể nợ tới ngàn ngàn tỉ mà vẫn được bảo vệ là: "không nợ công quỹ, không nợ nhân dân!" Vậy thì nợ ai? Ai nợ?

Cái chủ nghĩa tư bản rừng rú này nó đang làm các vị đầu đầu muốn chết nhưng lên án nó cũng khó mở miệng vì chính những người thực hiện sự chỉ đạo của các ông nay đã công khai tuyên bố tất cả đều chấp hành nghị quyết của các vị ban ra, thì hành những "chủ trương lớn" của đảng đã kí kết với nước ngoài.

Thế là, bắt buộc các vị đâm lao phải theo lao. Lại bị những "chuyên ra quạt mo" mách nước, lúc này, lúc khác đưa các vị vào con đường... trở lại thời kì bao cấp!

Gần đây nhất là đồ tiền để cứu các tập đoàn kinh tế nhà nước, những "quả đấm thép" của các nhóm lợi ích, cứu tình hình giá cả lên vùn vụt bằng cách ứng ra hàng ngàn tỉ đồng để duy trì ổn định có tám mặt hàng.

Kết cục là gì? Hàng hoá vẫn lên cao và còn cao mãi dù có mọi gói ứng

cứu, kích cầu...

Cuối cùng, người dân đâu có được hưởng lợi gì! Gọi nhau đi mua "hàng ổn định giá" ời ời, nhưng kết quả cuối cùng đến nơi thì người bán hàng trả lời tình bơ: "Hết hàng rồi!". Những nơi nào mới có hàng thì chỉ cho người tiêu thụ được mua một chai dầu, một cân đường gây ra cái cảnh "xếp hàng rồi quay trở lại xếp hàng", y hết cái thời bao cấp ngày xưa ở Hà Nội.

Lại "nhất thân nhì thế ba quen biết". Hàng bán đúng giá, hàng có trợ giá nhỏ giọt sinh ra tích trữ đầu cơ tườn ra thị trường tự do mà cuối cùng, người tiêu thụ thật sự hoặc dân nghèo không có điều kiện đi các siêu thị đành chịu... nhịn hoặc... giờ túi tiền lép kẹp cho mọi kẻ lưu manh tha hồ... móc, vét...

Tiền trợ giá, kích cầu đổ ra đi đâu? Có tác dụng gì? Chui vào túi ai? Ai được lợi? Nếu các vị không có thì giờ ra chợ đầu đường để thử mua một vài mặt "hàng được ổn định giá làm phép" thì hãy nhờ các chuyên gia tin cậy hay con cháu trong nhà dịch bậy bài viết về kinh tế Việt Nam gần đây của tờ Wall Street Journal, các tác giả James Hookway - Patrick Barta, phân tích về chuyện phá giá đồng tiền ở Việt Nam ra sao. Các vị sẽ biết là các "chuyên ra cao cấp" của các vị họ đưa ra những con số, những phần trăm Ép Đì-Ai, Xi-pi-ai, những tỉ lệ lạm phát, tăng trưởng đều chẳng khác gì ông Bình báo cáo lỗi lãi của Vinashin cả đâu! Vu vợ, láo khoét hết!

Hoặc thâm hiểm hơn: Mọi cú hiến kế, mách nước đồ tiền ra cứu chỗ này, trợ giúp khâu khác chẳng qua là đưa nền kinh tế nước nhà đến chỗ lạm phát nhanh, sụp đổ nhanh mà thôi!

Nhân dịp viết bài này để tìm hiểu thêm tài liệu, tôi có gõ vào Google mấy chữ, "đường lối chủ trương bộ chính trị đảng Cộng sản Việt Nam" thì phát khiếp. Kết quả trong 0,25 giây đã có 12.7000 thông tin!

- Bỏ qua những thông tin nóng hổi những thư ngỏ, kiến nghị lên án của chính các người đã từng dạy các vị, của những đảng viên lão thành từng vào tù ra tội những năm các vị chưa ra đời.

- Bỏ qua những ý kiến của các cuộc họp về thương mại đầu tư mới đây tại ngay Việt Nam mà báo chí của các vị đã thẳng tay cất cúp những ý kiến phê phán cái sự... "hết ngưỡng phát triển của nền kinh tế Việt Nam", hoặc "việc kiểm soát giá cả hiện nay là vi phạm luật WTO".

...Tôi mới phát hiện thêm 1 tin

động trời nữa: Trung Quốc mấy năm qua đã thua lỗ tới 12 tỷ USD và phải đóng cửa các nơi khai thác này! Và tôi càng thấy cái tình hữu nghị 16 chữ vàng kia nó nguy hiểm tới mức nào khi Chinalco của lão Tiểu Á Thanh lại triển khai sang tận Tây Nguyên Việt Nam và càng hiểu thêm vì sao ta phải ôm cái của nợ đó bằng một văn bản mà vài người trong các vị đã buộc phải cúi đầu ký từ năm 2005 để rồi biến thành một “chủ trương lớn của Đảng và Nhà nước”!

Rồi đây, Wikileaks sau khi đã công bố những tin điện mật gây “khủng hoảng cho ngoại giao thế giới” (đặc biệt là cho Mĩ), sẽ tiếp tục công bố 23000 điện mật đánh đi từ toà đại sứ Mĩ ở Hà Nội và 800 bức đánh đi từ Sài Gòn. Chắc chắn sẽ có nhiều điều bí mật mà khẳng định hoặc phủ định nó sẽ là điều cực khó vì ở cái thời đại internet này thì chỉ cần một cái click nhỏ là chẳng ai giấu được ai cái gì.

Nói đông nói dài, nói mãi cũng thấy chưa đủ. Thôi thì xin tóm tắt những nhược điểm có thể sửa được của các vị như sau:

I- Mù tịt thông tin.

Tất cả đều do một ban tham mưu, thư kí hoặc chuyên gia cao cấp nào đó cho xem cái gì, cho biết tin tức là tùy họ, chứ sức mấy mà các vị có khả năng, thời giờ ngồi trước màn hình truy cập internet. Ngay những bài viết trên tờ báo của đảng như của tiến sĩ Lê Văn (Nin), khi viết về “chống diễn biến hoà bình”, ông ta đã dám nói phải “chống cả diễn biến từ trên”, “từ xa”, kể cả “cán bộ chủ trì”? Vậy thì diễn biến hoà bình từ trên là ai? Ai là chủ trì? Chủ trì cái gì? Trong các vị có ai động lòng không nhỉ? Hoặc chẳng đợc, chẳng thấy bao giờ?

Tôi cũng giật mình trước những bài báo “Kiên trì chủ nghĩa Mác-Lênin đến cùng”, “Chủ nghĩa xã hội là quy luật tất yếu của loài người”, “Chủ nghĩa Mác-Lênin là vô địch”, là... chưa chắc tác giả của nó đã thật lòng nghĩ như thế! Cũng có thể họ cố tình gợi lại cái lý thuyết quả đất hình vuông này, chính là để cho quần chúng tưởng đó là nhận thức của các vị, nhằm đánh sập thêm cái uy tín của các vị đang sa sút nghiêm trọng trước nhì mục của đồng chí, đồng bào!

II- Không xác định được mình là ai.

Qua những chủ trương, đường lối, chính sách đang thực thi trên khắp đất nước, các ông không tự nhận là chính mình đang là những người “tự diễn biến” tích cực nhất hay sao?

“Đôi mới tư duy”, “tự do thương mại”, “mọi người đều là bạn”, “bắt tay kẻ thù cũ”. Gọi những kẻ bỏ nước ra

đi là “bọn trộm cướp, ma cô đĩ điếm, bám đất để quốc, ăn bơ thừa sữa cặn” nay trở thành “những khúc ruột ngàn dặm”..., những cái đó chẳng gọi là tự diễn biến thì là cái gì?

Với tôi, chính các vị là những người tự diễn biến nặng kí nhất!

Kẻ nào muốn ngăn bước diễn biến của các vị, kẻ đó chính là kẻ thù của các vị và (rồi là) kẻ thù của cả dân tộc (!), “bắt các vị làm con tin” cho những tin điều của kẻ ngoại lai đã bị chính quốc của họ đã đập tan đến bức tượng cuối cùng và khắc nhỏ vào không thương xót. Chúng lấp vào cái đuôi «chủ nghĩa xã hội» để các vị bị lúng túng khi cần biện minh cho cả cái thân mình đã “tự bản hoá” không thể chối cãi.

Tóm lại, các vị bị đưa vào một cái thế mắc ngang cổ họng bằng chính cái đuôi của mình! Vậy thì:

1- Để cho chính danh, các vị hãy tự tuyên bố cắt cái đuôi “xã hội chủ nghĩa” ngay ở Đại hội lần này đi!

2- Xoá bỏ tất cả chữ Mác-Lênin cũng như ảnh hai ông Tây râu xồm đó trong mọi cuộc họp hành cũng như những nơi công cộng.

3- Đổi tên Đảng Cộng sản thành đảng Nhân dân hoặc đảng Dân chủ, đảng Cần lao, đảng Xanh, đảng tím đảng vàng gì đó. Lễ tất nhiên điều lệ, đường lối, tiêu chí của đảng các vị sẽ phải thay đổi, nhưng đó là chuyện sau...

4- Hô hào, động viên mọi người tài trí gia nhập đảng mới của chính các vị hoặc thành lập những đảng khác để cùng nhau tranh cử một Quốc hội không do “đảng” cơ cấu, chỉ định rồi... bắt dân đi bầu nữa!

5- Hô hào, động viên những cá nhân, tổ chức nào có đầy đủ khả năng thì cứ việc ra báo chí, xuất bản, cổ phần hoá tất cả những tập đoàn, phát thanh truyền hình, viễn thông...

Tất cả những điều góp ý gỡ rối này có cái làm trước, có cái làm sau, có cái phải do những tập thể tài cao chí lớn họp bàn dân chủ. Tiền hành có khi phải qua vài nhiệm kì Quốc hội!

Mọi chuyện tôi trình bày để “gỡ rối” cho các vị, ai cũng biết, ai cũng nghĩ như tôi, hơn tôi nhiều... Tôi chỉ là người chẳng ai uỷ nhiệm mà cứ nói lên những gì suy nghĩ trong cái đầu hạn hẹp và trái tim đang còn hy vọng mà thôi!

Tôi cũng tin rằng, trong các vị lãnh đạo cao cấp, không ít thì nhiều cũng có những nhận thức về thời cuộc chẳng khác gì tôi mấy. Vậy cái gì đã giữ cái đầu và trái tim các vị không được hoạt động cho đúng nhịp thời đại? Theo tôi, tất cả chỉ vì:

a- Chẳng vị nào tin vị nào. Nhớ ra

sảy chân như thời kì Trần Xuân Bách, Trần Độ thì...

b- Chờ đợi cho đến khi xuất hiện một Khrutxốp, một Goocha chớp, một Eltsine thì mình sẽ hòa theo cũng chẳng muộn... Chứ còn ngay lúc này e... quá sớm!

c- Có quá nhiều vị nhờ tình trạng nửa đen nửa đỏ này có thể kiếm nhiều quyền, nhiều lợi. Khi cần thì chia thê đảng ra, khi khác thì cát thê đảng đi... Nói trắng ra thì mập mờ nửa dơi nửa chuột để... chờ thời kiếm lợi!

Đối với tôi, tất cả chỉ vì:

- Các vị thiếu dũng khí đấu tranh cách mạng.

- Các vị không tin vào quần chúng là khi chính các vị tuyên bố GIẢI TÁN ĐẢNG CỘNG SẢN thì sẽ được hàng triệu người kể cả những đảng viên đã từ lâu rồi không dám nhận mình là đảng viên hoan hô, hưởng ứng nhiệt liệt!

- Vài ba vị “tay trót nhúng chàm” rồi, có thể lo sẽ bị ai đó trả thù! Tôi tin là người Việt Nam chúng ta có nhân có nghĩa sẽ đối xử với các vị như nhân dân Ba Lan đối với ông Jaruzelski khi ông là người đầu tiên dám đề ra hợp tác với Công đoàn Đoàn kết của Lech Walesa và sau này trở thành người thay thế ông trong chức vụ Tổng thống Ba Lan qua một cuộc bầu cử dân chủ thật sự. Ở Việt Nam ai làm được như Jaruzelski cũng sẽ được đối xử nhân văn hơn thế... Với điều kiện: Hãy trao lại cho Nhân dân Việt Nam quyền xây dựng một Tổ quốc Việt Nam, một Tổ quốc không của riêng một đảng chính trị nào!

Đại hội lần thứ XI này là cơ hội ngàn năm có một, các vị hãy tự xác định rõ ràng căn cước của mình là ai đi! Hãy đứng lên làm cuộc cách mạng thể chế không tiếng súng đi!

Sẽ là một cuộc Diễn biến hòa bình chính hiệu, một cuộc cách mạng không tiếng súng được sử sách ghi chép kèm theo cái tên của vài người nào đó trong các vị sẽ là một điểm son trong lịch sử muôn đời sau.

Đó chính là mơ ước của tôi cũng là mơ ước của cả triệu triệu con người. Mong các vị suy nghĩ và hành động ngay kéo muộn!

Tô Hải

Nguồn: ToHai's Blog

Phấn đấu kí số 27

(*) Đây mới chỉ là bản phác thảo để xin ý kiến bạn bè. Sau đó tớ sẽ thuê in ra gửi cho 15 vị trong Bộ Chính trị theo con đường... riêng!

BẮT KHÔNG TỬ CHẠY ĐUA VỚI NOBEL

— Ngô Nhân Dụng 09-12-2010 —

Nếu là người Trung Hoa chắc chắn tôi sẽ không bao giờ đem ông Không Tử ra làm trò cười, như ông Đàm Trường Lưu (Tan Changliu) vừa mới làm.

Ông Đàm Trường Lưu, thuộc trường Đại học Sư phạm Bắc Kinh đã lập ra một cái giải thưởng gọi tên là giải Hòa bình Không Tử - mục đích là để cạnh tranh với giải Hòa bình ở Na Uy mang tên ông Alfred Nobel.

Ý định cạnh tranh rất rõ ràng: Ủy ban tuyên chọn hôm qua đã cho biết tên người trúng giải, cố ý công bố một ngày trước lễ trao giải Nobel Hòa bình cho Lưu Hiểu Ba, người đang bị chính quyền Trung Hoa giam giữ vì tranh đấu cho đồng bào ông được sống tự do dân chủ. Bà Lưu Hà, vợ ông Lưu Hiểu Ba bị quân thú để ngăn cản không cho bà đi Na Uy lãnh giải thay chồng. Rất nhiều người Trung Hoa ở hải ngoại tranh đấu cho tự do dân chủ sẽ có mặt ở Oslo, và hai người Việt Nam sống ở Na Uy đã được ban tổ chức lễ trao giải mời tới dự lễ. Trong khi đó, giải Hòa bình Không Tử của ông Đàm Trường Lưu được trao cho ông Liên Chấn, nguyên phó tổng thống Trung Hoa Dân Quốc ở Đài Loan, nhưng ông không có mặt ở Bắc Kinh khi giải thưởng được long trọng tuyên bố.

Ý định cạnh tranh với giải Nobel Hòa bình còn rõ rệt hơn trong bản tuyên cáo 9 điều giải thích lý do lập ra giải Hòa bình Không Tử, người Trung Quốc gọi là “Không Tử Hòa Bình Tường.”

Trong những lời giải thích này, thứ nhất, họ tuyên bố: “Trung Quốc là một biểu tượng của hòa bình.” Nghe một câu này thôi, người dân Việt Nam, người Tây Tạng, Ấn Độ, người Mông Cổ, Tân Cương đã thấy không lọt tai rồi. Nhưng hãy cứ nghe ông Đàm Trường Lưu trình bày tiếp. Ông khoe nước Trung Hoa có hơn một tỷ dân, cho nên “phải có ý kiến lớn hơn các nước khác khi

nói đến vấn đề hòa bình trên thế giới.” Trong khi đó, ông so sánh: “Na Uy chỉ là một nước nhỏ với dân cư thưa thớt!” Cho nên Na Uy phải chấp nhận vai trò “thiếu số” so với các nước đông dân khi thảo luận các vấn đề tự do và dân chủ. Ông đề nghị: “Vì vậy, việc tuyên chọn giải Nobel Hòa bình đáng lẽ phải được mở rộng cho người dân khắp thế giới tham dự, thay vì chỉ do một nhóm người tự nhận làm việc đó!”

Đại khái, đó là lối lý luận của một giáo sư đại học Trung Quốc. Nếu cứ theo lối lý luận này thì các giải Nobel đều nên nhờ người Trung Quốc chọn, vì nước họ đông dân nhất thế giới. Giải Oscar của Hollywood cũng nên đưa sang Thượng Hải. Tổ chức Hoa hậu Áo dài cũng nên đưa qua Bắc Kinh nhờ họ làm giám khảo.

Ông Đàm Trường Lưu cho biết đã được nhiều “doanh nhân lỗi lạc” trên thế giới ủng hộ tiền lập quỹ, cho nên năm nay đã có giải thưởng trị giá 15,000 đôla Mỹ. Ủy ban tuyên lựa có bảy người do ông Đàm Trường Lưu làm chủ tịch, chọn ngày trao giải vào “Ngày Hòa bình Thế giới,” và ấn định ngay đó là ngày 9 tháng 12 - đúng một ngày trước lễ trao giải Nobel Hòa bình ở Oslo. Ông cũng đưa ra thể thức chọn người trúng giải, bằng trưng cầu ý kiến trên mạng lưới. Tuy nhiên giải đầu tiên được trao hôm qua thì chưa tham khảo ý kiến như vậy; chắc vì vội vã quá!

Tất cả trở thành một trò hề. Trong báo chí ở Trung Quốc mới thấy chỉ có một tờ Hoàn Cầu Thời Báo (do nhật báo Nhân Dân xuất bản) loan tin về giải này. Nhưng vì tất cả mọi người đang theo dõi phản ứng của Cộng sản Trung Quốc đối với giải Nobel tặng ông Lưu Hiểu Ba, cho nên báo chí khắp thế giới (trong đó có báo Người Việt) đã loan tin về giải Hòa bình Không Tử, coi đó là một thủ đoạn mới do chính quyền Bắc Kinh dựng lên để đánh

phá nhà tranh đấu Lưu Hiểu Ba.

Trung Quốc đã dùng rất nhiều thủ đoạn khác. Các mạng lưới ở trong nước Trung Hoa bị kiểm soát chặt chẽ, không cho người dân nào được đọc tin, bàn luận về Lưu Hiểu Ba và giải Nobel Hòa bình. Nhiều nhà trí thức, nghệ sĩ Trung Quốc nổi tiếng cũng bị quản thúc, hoặc bị ngăn đường cấm không cho qua Hồng Kông vì lo họ sẽ sang đó rồi bay đi Oslo, thủ đô Na Uy để tham dự lễ trao giải. Dưới áp lực của Bắc Kinh, 18 quốc gia không cho đại sứ của họ ở Oslo tới dự lễ trao giải, trong đó có Việt Nam.

Một chính phủ nắm đầu một tỷ 300 triệu dân mà dùng hết mọi phương cách để chống lại một người dân của nước mình, đây là chuyện chỉ xảy ra ở các nước độc tài quân phiệt, phát xít và Cộng sản. Ngày xưa nhà bác học Nga Andrei Sakharov cũng bị cấm đi Oslo lãnh giải Nobel Hòa bình, nhà văn Boris Pasternak cũng bị áp lực phải cảm ơn nhưng từ chối giải Nobel tặng cho ông. Những người khác không được đi lãnh giải Nobel Hòa bình là bà Aung San Suu Kyi nước Miến Điện, lãnh tụ Công đoàn Độc lập Ba Lan Lech Walesa.

Năm nay người ta sẽ bày một cái ghế trống làm tiêu biểu cho sự vắng mặt của ông Lưu Hiểu Ba. Lần sau cùng chuyện này xảy ra là vào năm 1935, khi giải được trao cho nhà tranh đấu hòa bình Carl von Ossietzky người Đức, trong lúc ông bị Hitler cầm tù. Trong lịch sử chỉ có 2 lần lễ trao giải bày chiếc ghế trống làm biểu tượng, vì không những Carl von Ossietzky và Lưu Hiểu Ba bị tù, mà còn vì những người thân của họ cũng không được phép đi thay mặt.

Trường hợp ông Liên Chấn ở Đài Loan khác hẳn. Liên Chấn được trao giải Hòa bình Không Tử tại Bắc Kinh mà thư ký văn phòng của ông tại Đài Bắc nói họ không hề biết tin này. Tuy nhiên, lễ trao giải của ông Đàm Trường Lưu vẫn cử hành trước hàng trăm phóng viên. Có một em bé gái 6 tuổi xinh xắn được đưa ra thay mặt cựu phó tổng thống Đài Loan ôm lấy tấm văn bằng và giải thưởng.

Nếu ông Khổng Tử còn sống, chắc hẳn ông cũng phải xin vào ngồi tù cùng ông Lưu Hiểu Ba. Vì nếu ở ngoài nhà tù chắc chắn ông sẽ không thể im lặng mà phải phản đối những kẻ mạo tên ông. Khổng Tử sẽ nhắc lại: “Danh không chính, thì ngôn không thuận! Lời nói không thuận thì việc không thành!”

Chính quyền Trung Quốc đang mượn tên ông Khổng Tử trong nhiều công việc. Thí dụ, họ lập ra những Trung tâm Văn hóa Khổng Tử theo lối Goethe Institute của nước Đức; nói là để truyền bá ngôn ngữ và văn minh Trung Hoa nhưng bên trong là tuyên truyền gây ảnh hưởng cho các chính sách của Bắc Kinh. Trong khi đó, nền văn minh mà chế độ Cộng sản tạo ra ở nước Tàu bây giờ hoàn toàn đi ngược lại với nền nếp xã hội mà tư tưởng Nho giáo đã gây dựng ở Trung Hoa trong hai ngàn năm trước.

Để thấy tính chất trái ngược giữa xã hội Cộng sản và xã hội Khổng giáo, chúng ta có thể nghe ý kiến của một nhà trí thức Trung Quốc. Đó là Giáo sư Tôn Lập Bình (Sun Liping), đây môn Xã hội học trong Đại học Thanh Hoa, Bắc Kinh, ông không tích cực tham dự vào các phong trào đối kháng chính quyền Cộng sản. Tôn Lập Bình cũng là giáo sư hướng dẫn của ông Tập Cận Bình làm luận án tiến sĩ, ông này sẽ lên thay Hồ Cẩm Đào làm chủ tịch Trung Quốc. Giáo sư Tôn Lập Bình, 55 tuổi, đã đưa lên một bài trên mạng lưới nhan đề: “Mối đe dọa lớn nhất đối với Trung Quốc không phải là Rối loạn Xã hội nhưng là Bại hoại Xã hội.” [Trong Hán văn, ông dùng hai từ Xã hội Động đặng (ông dịch là Social Turmoil) và Xã hội Hội bại (Social Decay)]. Ông giải thích: trái ngược với Rối loạn Xã hội là Ổn định Xã hội; trái ngược với Xã hội Bại hoại là Xã hội Lành mạnh. Ông đưa ra 17 điểm, nhận xét về sự băng hoại của xã hội chung quanh ông, và kêu gọi giới trí thức Trung Hoa đứng lên đảm nhận vai trò lãnh đạo dư luận của họ.

Giáo sư Tôn Lập Bình nhận xét rằng hiện giờ trong nước ông người ta nhấn mạnh quá nhiều về mối lo xã hội rối loạn, mà thực ra ở bất cứ

nước nào nếu tìm tòi bới móc ai cũng thấy có những điều đáng lo như vậy được. Nhưng tại nước Trung Hoa, mối lo lớn nhất là xã hội đang “hư thối,” hay là, nói như một giáo sư Xã hội học nổi tiếng khác, ông Phí Hiểu Thông (Fei Xiaotong), Trung Quốc đang có cảnh “xã hội bị xâm thực.”

Lý do khiến xã hội Trung Hoa đang hư hoại là quyền lực của guồng máy nhà nước không được giới hạn; mà nạn tham nhũng chỉ là một triệu chứng bên ngoài. Đặc biệt là quyền hành của đám cán bộ lãnh đạo địa phương, họ “không bị kiểm soát từ bên trên cũng không bị giới hạn từ bên dưới.” Cho nên, “họ bỏ rơi quyền lợi chung mà chỉ lo bảo vệ địa vị và chờ được thăng thưởng.”

Ông viết tiếp: “Cảnh hư hoại đã phổ biến khắp mọi mặt. Xã hội đã mất ý thức đạo đức; những nhóm quyền lợi tham lam lưu manh làm cho mọi người dân mất cả ý thức về tính công bằng và chính nghĩa. Cả hệ thống thông tin trong xã hội bị bóp méo lệch lạc. Các số thống kê ngụy tạo cho ta thấy có những định chế để bóp méo sự thật. Như một nạn ngữ bây giờ nói: Quan thôn đánh lừa quan xã, quan xã đánh lừa quan huyện, quan huyện lại đánh lừa quan trên, dần dần lên đến các quan cao nhất.” (điểm số 6).

Vì sống trong hoàn cảnh như vậy, nhiều người dân Trung Hoa đã trở thành thờ ơ, vô cảm trước những tai họa xảy ra chung quanh mình. Khi một tòa nhà công sở lớn bị hỏa hoạn, người dân đứng đưng. Tại sao như vậy? Tôn Lập Bình nhận xét: Vì người ta không thấy họ là một thành phần ở trong xã hội đó nữa. Đó là tài sản của “chúng nó” chứ không phải của “chúng mình!” (điểm số 7).

Từ điểm số 10, Tôn Lập Bình phân tích ảnh hưởng của những nhóm chỉ lo bảo vệ “quyền lợi đang hưởng” của họ (ký đặc quyền lợi, trong nguyên văn). Nguyên nhân của cảnh băng hoại xã hội, Tôn Lập Bình lên án, là do “cuộc hôn nhân giữa quyền lực chính trị và kinh tế tư bản.” Ngày xưa ở Trung Quốc, quyền lực chính trị chống lại thị

trường tư bản. Ngày hay hai thứ đó đã bắt tay, đã “kết hôn” với nhau. Ông phân tích: “Thị trường là thứ thị trường để cho quyền lực thao túng. Quyền lực chính là quyền lực để thi thố trong thị trường. Đây là vấn đề lớn mà chúng ta (người Trung Quốc) phải đối phó. Các nhóm ‘quyền lợi đang thụ hưởng’ đã tạo ra mối liên kết giữa quyền lực và thị trường. Nó làm cho người dân bình thường cảm thấy họ đứng bên lề.”

“Chúng ta phải cắt đứt sợi dây nối quyền lực và thị trường,” Tôn Lập Bình đề nghị. Ông nhắc lại một ý kiến của nhà kinh tế lão thành Mao Vu Thúc (Mao Yushi), nói rằng: “Phải làm sao để bọn người giàu tiền không sai khiến được quyền lực, và bọn người nắm quyền thì không được sử dụng quyền hành để kiểm tiền.” Hiện nay, bọn người nắm quyền và bọn người có tiền giao kết với nhau. Công cuộc “cải tổ” ở Trung Quốc hoàn toàn nằm trong tay những nhóm đang hưởng thụ quyền lợi.

Những điều do Giáo sư Tôn Lập Bình mô tả xã hội Trung Quốc như trên đây chắc chắn không phải là hình ảnh mà Khổng Tử muốn thấy. Thời Khổng Tử trước đây 2500 năm, nước Trung Hoa chưa có kinh tế thị trường như bây giờ. Nhưng cụ Khổng vẫn khuyên những người nắm quyền lực trong tay phải hỗ trợ cái thiện, không giúp kẻ làm việc ác (Quân tử thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác). Khi Quý Khang Tử hỏi về tình trạng xã hội nhiều trộm cắp, Khổng Tử nói: “Nếu ông không tham lam thì dù treo phần thưởng dân cũng không đi trộm cướp” (Luận Ngữ, chương 12 Nhan Uyên, câu 16 và 18).

Xã hội hư hoại chính vì những kẻ nắm quyền chỉ lo cấu kết với nhau để kiếm tiền, chỉ lo bảo vệ địa vị, quyền hành để bảo vệ tài sản.

Nhiều nhà trí thức Trung Hoa hiện nay, người tích cực tranh đấu như Lưu Hiểu Ba, người thẳng thắn phê phán như Tôn Lập Bình, cho chúng ta hy vọng ở nước Trung Hoa vẫn có những người theo mẫu người quân tử mà Khổng Tử nêu làm gương. Sẽ có ngày Khổng Tử được

người ta trả lại đúng địa vị của một ông thầy già có nhiều điều đáng học. Không cần phải đặt ra một giải thưởng mang tên ông, bắt ông cạnh tranh với Alfred Nobel. Cũng không cần phải đem tên ông trưng bày rêu rao khắp thế giới. Không Tử có nói: “Người ta không biết đến mình, mà mình không buồn giận, như vậy chẳng phải là người quân tử hay sao?” (Nhân bất tri nhi bất uấn, bất diệc quân tử hồ? Luận Ngữ, chương 1, Học nhi, đoạn 1).

<http://www.nguoi-viet.com>

BIỂN ĐÔNG

với Hoa Kỳ-Trung Cộng-Việt Cộng hiện nay

—Nguyễn Thành 14-12-10—

Vấn đề “Biển Đông với Hoa Kỳ” và “Hoàng Sa Trường Sa với Trung Cộng và Việt Cộng” rất phức tạp. Luật Biển LHQ đã phức tạp lại rất mới mẻ, nhất là vấn đề Vùng Đặc Quyền Kinh Tế [rộng 200 hải lý] và Thềm Lục Địa “mở rộng” [350 hải lý], nơi có trữ lượng dầu khí rất lớn. Trung Cộng và Việt Cộng lại tung đủ thứ hoả mù vào, làm cho rối mù thêm để che giấu sự thật và thực hiện mưu toan bất chính.

Do đó, chẳng những dân chúng mà ngay giới trí thức hay nghiên cứu, nếu không theo sát vấn đề hay thiếu căn trọng cũng rất dễ ngộ nhận và sa vào sách lược bành trướng của Trung Cộng và chủ trương hiến biển dâng đảo cho Bắc Kinh để bảo kê cho chế độ độc tài đảng trị của Việt Cộng.

Để dễ hiểu và không mất nhiều thời gian của bạn đọc, người viết xin được triển khai tổng quát đề tài trên đây qua 3 tiểu mục:

1. Mục tiêu Hoa Kỳ ở Biển Đông.
2. Sách lược xâm chiếm Hoàng Sa Trường Sa của Trung Cộng.
3. Chủ trương hiến biển dâng đảo [cho Trung Cộng] của Việt Cộng.

1- Mục tiêu Hoa Kỳ ở Biển Đông

Ngày 24-7-2010, ngay sau lời tuyên bố của bà Hillary Clinton ở Hà Nội và trước sự suy diễn và kỳ vọng quá đáng vào vai trò của Mỹ ở Biển Đông, qua bài tham luận ở “Hội Thảo Quốc Tế Biển Đông” ngày 12-9-2010 ở Nam California, Hoa Kỳ, và sau đó thuyết trình ở hội luận “Tổ Quốc Lâm Nguy! Phụ Nữ VN Phải Làm Gì” ngày 3-10-2010 ở Paris, Pháp quốc, người viết bài này đã lưu ý bạn đọc: Mục

tiêu “chủ chốt” của Hoa Kỳ ở Biển Đông là quyền lợi kinh tế. Trong lúc đó mục tiêu “cốt lõi” của Trung Cộng là chiếm trọn Hoàng Sa Trường Sa của VN. Vì khác biệt nhau nên rời ra hai bên cũng dễ đi đến thoả hiệp và chỉ VN là thua thiệt hoàn toàn.

Thật vậy, chỉ cần đọc kỹ các tuyên bố của Bộ trưởng Quốc phòng Robert Gates ở Indonesia ngày 5-6-2010 hay của chính Bộ trưởng Ngoại giao Hillary Clinton ở Hà Nội ngày 24-7-2010 thì thấy ngay chính sách của Hoa Kỳ về Biển Đông, trước sau như một, gồm ba vấn đề:

1. Về kinh tế, Hoa Kỳ chủ trương tự do đi lại hay tự do hàng hải, chủ

chốt là các công ty năng lượng Mỹ không bị đe dọa hay ngăn chặn.

2. Về lãnh hải, Hoa Kỳ chủ trương “không đứng về phía nào” và giải quyết các tranh chấp thông qua Luật Biển LHQ.

3. Về an ninh, Hoa Kỳ không chấp nhận dùng võ lực, giải quyết tranh chấp qua đàm phán “đa phương” và Mỹ sẵn sàng làm trung gian.

Một bản nghiên cứu của Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ được công bố trước đó còn viết rõ hơn nữa chính sách của Hoa Kỳ về lãnh hải hay đối với Hoàng Sa Trường Sa: “Hoa Kỳ không có quan điểm đúng sai về pháp lý đối với các tuyên bố về chủ quyền lãnh hải. Lợi ích chiến lược của Hoa Kỳ trong việc duy trì đường thông thương nối liền Đông Nam Á, Đông Bắc Á và Ấn Độ Dương đòi hỏi sự chống lại các xác lập chủ quyền vượt khỏi các điều Luật Biển LHQ cho phép.”

Rõ ràng là không những không hề có ý giúp “bảo vệ” hay “đòi lại” Hoàng Sa Trường Sa cho VN như một số người đã quá “tưởng tượng”, mà Hoa Kỳ còn tỏ ra “thiên vị” hay “tránh né” Trung Cộng. Bởi lẽ, chính Hoa Kỳ đã chứng kiến việc quân xâm lược Trung Cộng đánh chiếm Hoàng Sa ngày 19-1-1974 [và sau này đánh chiếm 7 vị trí của Trường Sa ngày 14-3-1988], tức vi phạm trắng trợn Công pháp Quốc tế và Luật Biển LHQ. Nay kẻ xâm lăng lại lớn tiếng đòi hỏi chủ quyền pháp lý đối với hai quần đảo này mà Hoa Kỳ lại “không có quan điểm đúng sai về pháp lý đối với các

tuyên bố về chủ quyền lãnh hải” của Trung Cộng là thế nào? Cho dù quan điểm của Hoa Kỳ tỏ ra có lợi cho Trung Cộng như thế, nhưng Bắc Kinh cho đến nay vẫn mạnh mẽ và dứt khoát không chấp nhận cho Hoa Kỳ xen vào vấn đề Biển Đông.

Hơn nữa, phần lớn chủ trương về Biển Đông của Hoa Kỳ đều “lặp lại” những gì mà Trung Cộng và Việt Cộng đã làm hay đang mưu toan?

Về lãnh hải, Hoa Kỳ cho rằng “phải giải quyết thông qua Luật Biển LHQ” thì -với sự “cho phép” hay “dàn dựng” của Bắc Kinh- Hà Nội đã nộp Ủy ban Phân ranh Thềm Lục Địa LHQ hồ sơ ngày 6-5-2009 để giải quyết vấn đề lãnh hải ở Nam VN [liên quan tới Trường Sa] và hồ sơ ngày 7-5-2009 về lãnh hải ở Trung VN [liên quan tới Hoàng Sa]. Bất cứ ai theo dõi tình hình VN đều biết người dân trong nước chỉ nói hay viết ra “Hoàng Sa Trường Sa là của VN” là đã bị đàn áp thẳng tay hay bỏ tù rồi, huống hồ là đưa vấn đề ra trước Luật Biển LHQ, trừ khi có sự đồng ý của Bắc Kinh thì Hà Nội mới dám làm như thế. Trung Cộng ồn ào phản đối cả hai cũng chỉ là tung hỏa mù để đánh lạc hướng dư luận mà thôi.

Vì sao Bắc Kinh lại cho phép Hà Nội đưa vấn đề mà cả hai vẫn coi là “nhạy cảm” này ra trước LHQ?

Xin thưa: Bắc Kinh đã nhận ra “kế hở” của Luật Biển LHQ và có thể lợi dụng hoàn toàn được kế hở này để hoàn tất mục tiêu chiếm trọn Hoàng Sa Trường Sa qua chính Luật biển Quốc tế với sự tiếp tay của “nội gián” Hà Nội. Hoa Kỳ có thể không thấy điều này vì hiện nay Hoa Kỳ vẫn đứng ngoài Luật Biển LHQ [tuy vẫn tuyên bố chấp hành]. Hay Hoa Kỳ biết rõ nhưng “lơ đi” hay thật ra, với Hoa Kỳ thì Hoàng Sa Trường Sa ở trong tay Trung Cộng hay Việt Cộng thì cũng như nhau mà thôi. [Xin đọc bài 3 để thấy đâu là kế hở của Luật Biển LHQ].

Đối với phần lãnh hải phía Bắc VN thì Bắc Kinh đã buộc được Hà Nội ký hiệp ước [bí mật và bất hợp pháp] ngày 25-12-2000, tức 10 năm trước, phân bố lại Vịnh Bắc Việt để lấn chiếm của VN hơn 20 ngàn km2 biển và Hoàng Sa. Hà Nội sau đó rêu rao là đã giải quyết vùng lãnh hải này đúng Luật Biển LHQ [dù sự thật hoàn toàn trái ngược]. Hoa Kỳ làm sao biết việc này, nhất là việc Hà Nội nộp hồ sơ ngày 7-5-2009 cho LHQ, trong đó cố ý giới hạn thềm lục địa VN ở 200 hải lý và gạt Hoàng Sa ra ngoài hải phận VN là để “hợp pháp hóa” hiệp ước “bất hợp pháp” 25-12-2000.

- Về an ninh, tự do đi lại ở Biển

Đồng chẳng những quan trọng đối với Mỹ và thế giới mà cũng vô cùng cần thiết cho cả Trung Cộng. Hơn nữa, Trung Cộng đâu cần dùng võ lực khi mà mục tiêu “cốt lõi” là Hoàng Sa đã nằm trọn trong tay TC; và Trường Sa thì sớm muộn cũng đạt được trong “hoà bình, hợp pháp” qua chính hai hồ sơ mà Hà Nội đã nộp LHQ, vì cả hai hồ sơ đều cố ý gạt hai quần đảo này ra ngoài tầm lục địa hay hải phận VN, tức gián tiếp cho rằng “Hoàng Sa Trường Sa chưa chắc là của VN” như TS Việt kiều Vũ Quang Việt đã tuyên lạc lịch sử trên đài BBC cuối tháng 7 vừa qua!

Riêng cái bản đồ lưỡi bò chiếm 80% Biển Đông thì Trung Cộng cũng dư biết là làm sao thoả mãn trọn vẹn được vì nó vượt ra ngoài tất cả các quy định của Luật Biển LHQ và bị cả thế giới dị nghị. Quy luật Trung Cộng áp dụng xưa nay là “mềm nắn, rắn buông” nhất là mục tiêu “cốt lõi” là Hoàng Sa Trường Sa đã đạt. Xin lưu ý ở đây là chiều rộng Biển Đông, chỗ hẹp nhất ở vùng Vịnh Bắc Việt cũng gần 120 hải lý. Do đó, dù Trung Cộng có giành được chủ quyền pháp lý đối với Hoàng Sa thì, theo Luật Biển LHQ, nhiều nhất thì Hoàng Sa cũng chỉ được hưởng lãnh hải rộng 12 hải lý mà thôi, vì thế Hoàng Sa sẽ không đủ điều kiện để có Vùng Đặc quyền Kinh tế hay Thềm Lục địa 200 hải lý; tức tự do đi lại ngay ở vùng Biển Đông hẹp nhất này.

Về kinh tế, mục tiêu cốt lõi của Hoa Kỳ khi tăng cường can dự vào Biển Đông thì xem ra đã được giải quyết êm thấm giữa Hoa Kỳ và Trung Cộng với sự kiện điển hình xảy ra vào đúng ngày Hà Nội khai diễn Hội thảo Quốc tế Biển Đông [lần 2], 11-11-2010 ở Sài Gòn, và ngay sau khi người phát ngôn Bộ Ngoại giao Hà Nội Nguyễn Phương Nga lại một lần nữa lên án Bắc Kinh “vi phạm nghiêm trọng chủ quyền VN đối với Hoàng Sa Trường Sa, Thềm Lục địa và Vùng Đặc quyền Kinh tế.”

Thật thế, ngày 10-11-2010 Thủ tướng Anh David Cameron đến Bắc Kinh, mang theo đoàn đại biểu thương mại tới 50 người [nhiều nhất của Anh đến TQ từ xưa tới nay] trong đó có đại công ty dầu khí BP và BP sẽ ký hợp đồng thăm dò dầu khí với tổng công ty dầu khí CNOOC của TQ. Nên nhớ, BP trước đây đã ký dự án thăm dò dầu khí với VN tại 2 lô 5.2 và 5.3. Sau khi đã tiến hành việc thăm dò một thời gian, BP phải án binh bất động vì phản đối của TC và cuối năm 2009 thì tuyên bố chính thức chấm dứt hợp đồng khai thác với VN. Nay BP ký hợp đồng với

CNOOC và CNOOC ước lượng trữ lượng dầu khí của khu vực này có thể đến 22 tỉ thùng.

Ngoài ra, công ty dầu khí khổng lồ Chevron của Mỹ cũng cho biết là đang chuẩn bị ký dự án thăm dò dầu khí tại 3 lô ở Biển Đông với TC. Tuy cả hai công ty Anh-Mỹ này đều không nói rõ các lô sắp thăm dò nằm ở đâu trên Biển Đông, nhưng giới nghiên cứu đều cho rằng “không thể ngoài” vùng quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa vì chỉ 2 vùng quần đảo này mới có thể có một trữ lượng dầu khí lớn như thế. Công ty dầu khí BP hiện nay do Bob Dudley, người Mỹ điều hành, sau khi Tổng Giám đốc người Anh vừa bị mất chức sau vụ bê bối ở vùng Louisiana và Florida.

Tóm lại, sự kiện điển hình nói trên đã chứng minh cụ thể Hoa Kỳ tăng cường can dự vào Biển Đông lúc này trước hết là vì vấn đề kinh tế. Sau tuyên bố 24-7-2010 của bà Hillary Clinton, sau hàng loạt hội nghị cấp cao ở Hà Nội và Hoa Thịnh Đốn, việc hai công ty dầu khí BP [Anh] nhưng do Mỹ đứng đầu và Chevron [Mỹ] đang chờ ký kết hợp đồng khai thác dầu khí hàng chục tỉ USD với Trung Cộng chứng tỏ Hoa Kỳ đã đạt được mục đích cốt lõi. Mọi sự ồn ào phản đối của Hà Nội hay Bắc Kinh hay hết Hội thảo Quốc tế Biển Đông này đến Hội thảo Quốc tế Biển Đông khác chỉ là hoà mù cho các mưu toan của TC và VC mà thôi.

2+3- Sách lược xâm chiếm của Trung Cộng và chủ trương bán nước của Việt Cộng

“Sách lược xâm chiếm Hoàng Sa Trường Sa của Trung Cộng” và “chủ trương hiện biên cương đảo cho Trung Cộng của Việt Cộng” là hai vấn đề khác nhau. Nhưng thật ra “tuy hai mà một” nên người viết xin được gom chung vào một mục để tránh phải lặp lại và dài dòng.

Hơn 700 trăm năm xưa, sau 3 trận chiến đánh đuổi quân xâm lược phương Bắc ra ngoài đất Việt, vua Trần Nhân Tông [1279-1293] đã để lại di chúc: “Các người chớ quên nước lớn thường làm trái đạo. Họ muôn đời của ta là Trung Hoa. Họ không tôn trọng quy ước và biên giới, luôn luôn bầy đặt chuyện để gây hấn. Không thôn tính được thì gặm nhấm đất đai của ta. Vậy các người phải nhớ lời ta dặn. Một tác đất cũng không để lọt vào tay kẻ thù. Đây là di chúc cho con cháu muôn đời.”

Với Trung Cộng, ngay sau khi chiếm trọn Hoa Lục, Mao Trạch Đông đã khơi dậy chủ nghĩa “bá quyền Đại Hán” nhằm bành trướng trên đất dưới biển bằng đủ mọi phương cách ngoại

giao, chính trị và nhất là quân sự. Biển Đông hay Vịnh Bắc Việt và Hoàng Sa Trường Sa là mục tiêu đầu tiên và cốt lõi của Trung Cộng. Điều không may hay nghiệt ngã của lịch sử là VN lại rơi vào tay bọn “nội gián” Việt Cộng nên Trung Cộng đã lần chiếm được một phần Vịnh Bắc Việt, Hoàng Sa và một phần Trường Sa và với đà này thì dân tộc Việt sẽ rơi vào bành trướng một ngày không xa!

Dưới đây là một số trường hợp xâm chiếm Biển Đông điển hình tiêu biểu của Trung Cộng với sự tiếp tay đắc lực của “nội gián” Việt Cộng:

- Ngày 4-9-1958, Trung Cộng vừa công bố chủ quyền lãnh hải 12 hải lý, bao gồm Hoàng Sa Trường Sa [mà TC gọi là Tây Sa Nam Sa] là 10 ngày sau, với sự cho phép của Hồ Chí Minh, Phạm Văn Đồng vội vàng gửi công hàm cam kết tôn trọng; tức gián tiếp dâng Hoàng Sa Trường Sa cho TC.

- Ngày 19-1-1974, lợi dụng lúc Mỹ rút quân ra khỏi VN, Trung Cộng xua quân chiếm trọn Hoàng Sa; Việt Cộng giữ thái độ im lặng đồng lõa hay “nội gián” vì trước đó 2 năm, tháng 2-1972, Cục Đo đạc và Bản đồ, trực thuộc thủ tướng Việt Cộng, đã xóa tên Hoàng Sa Trường Sa và thay vào đó tên Tây Sa Nam Sa của TC.

- Ngày 14-3-1988, vào lúc “cơm không lành, canh không ngọt” giữa Bắc Kinh và Hà Nội, TC xua quân xâm chiếm 7 vị trí của nhóm đảo Trường Sa; Việt Cộng phản đối cho có như thường lệ, sau đó để yên cho TC chiếm giữ và xây dựng thành căn cứ quân sự ngày càng vững chắc.

- Ngày 25-12-2000, TC ép buộc VC ký hiệp ước phân bổ lại Vịnh Bắc Việt để chiếm của VN hơn 20 ngàn km2 vùng Vịnh Bắc Việt và Hoàng Sa. Chẳng những Lê Công Phụng, trưởng đoàn đàm phán nói ngược lại là “không mất biển mà còn có lợi” mà chính Bộ trưởng Ngoại giao VC Nguyễn Duy Niên còn trắng trợn nói với báo chí “Bạch Long Vĩ được hưởng lãnh hải 15 hải lý tức được thêm 3 hải lý” trong lúc sự thật thì VN đã bị mất trên 20 ngàn km2 biển quanh đảo này. Điều ghi nhận ở đây nữa là, sau hiệp ước vùng Vịnh Bắc Việt 25-12-2000, Trung Cộng không ngừng bắn giết bừa bãi ngư dân VN hành nghề trong vùng Vịnh Bắc Việt và Hoàng Sa, VC hoặc im lặng hoặc phản đối cho có và TC thì ngày càng hung hãn hơn.

- Ngày 6 và 7-5-2009, lợi dụng việc LHQ cho mở rộng thềm lục địa [từ 200 ra 350 hải lý], TC cho phép VC nộp hồ sơ “mở rộng” nhưng thực ra là “giới hạn” thềm lục địa VN ở 200

hải lý và gạt Hoàng Sa Trường Sa ra ngoài hải phận VN dành cho TC.

Qua các động thái của Trung Cộng ở Biển Đông, chúng ta có thể nhận ra sách lược xâm chiếm Hoàng Sa Trường Sa của Bắc Kinh diễn tiến như sau:

1. Lấn chiếm, bằng mọi phương cách, kể cả xâm lăng võ lực [như các trường hợp tiêu biểu nói trên] rồi tuyên bố lung tung bất chấp lý lẽ để gây hỏa mù và vừa gây áp lực vừa lôi kéo hợp tác.

2. Đàm phán song phương, để dễ hù dọa, o ép, mua chuộc [như các hiệp ước nêu trên giữa Bắc Kinh và Hà Nội, hoàn toàn thua thiệt về phía VN nhưng Hà Nội luôn luôn đối gạt và tuyên truyền ngược lại là thắng lợi].

3. Thực tế hiển nhiên hay đặt trước sự đã rồi hay tình trạng hiện hữu [Trung Cộng đã triệt để áp dụng các phương thức này và đã hưởng lợi lớn trong các hiệp ước trước đây].

Xin được kết thúc vấn đề “Biển Đông với Hoa Kỳ” và “Hoàng Sa Trường Sa với Trung Cộng và Việt Cộng” ở đây. Xin mời đọc bài 3, trong loạt bài viết cho Ngày Hoàng Sa San Jose 22-1-2011, với nội dung: “*Từ hiệp ước ngày 25-12-2000 với Bắc Kinh đến hồ sơ ngày 6 và 7-5-2009 nộp LHQ, Việt Cộng toan tính dâng 20 ngàn km² Vịnh Bắc Việt và Hoàng Sa Trường Sa cho Trung Cộng qua Luật Biển LHQ.*”

LS Nguyễn Thành, Ủy ban Công lý Hòa bình cho Hoàng Sa Trường Sa của Việt Nam. ●●●●●●●●

nghĩa Cộng sản và xác quyết đảng Cộng sản phải kiên định với chủ nghĩa Mác-Lênin và con đường xã hội chủ nghĩa đã đề ra. Bài thứ hai nghiêng về thực tiễn nhằm khuyến cáo đảng Cộng sản muốn sống còn cần phải “*nâng cao hiệu quả cuộc đấu tranh chống Diễn biến hòa bình*”. Khi đọc kỹ bài thứ hai, người đọc sẽ nhận ra những bết tắc về lý luận đang dẫn đến những khủng hoảng về tư tưởng chính trị trong nội bộ đảng Cộng sản Việt Nam.

Theo nhiều nguồn tin khác nhau, ông Sang là người đã được được Nông Đức Mạnh và Trung Quốc chọn làm Tổng Bí thư cho nhiệm kỳ tới. Tổng Bí thư cũng là Bí thư Quân ủy trung ương là người thống lĩnh quân đội và công an. Hai bài viết được phổ biến trên Tạp Chí Cộng Sản, cơ quan tuyên truyền chính thức của đảng Cộng sản, là những dấu hiệu dọn đường cho việc Nông Đức Mạnh sẽ trao quyền cho Trương Tấn Sang.

Về thực tế trong bài viết thứ hai, Trương Tấn Sang nhấn mạnh: “*...Diễn biến hòa bình được coi là biện pháp hữu hiệu hàng đầu, đã từng góp phần trực tiếp làm sụp đổ Liên Xô và các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu những năm trước đây và đang tìm mọi cách tiếp tục hòng làm lung lay dẫn tới sụp đổ*

Trong chiến lược “diễn biến hòa bình” chống Việt Nam, các thế lực thù địch xác định lĩnh vực quốc phòng - an ninh và lực lượng vũ trang là một trong những mục tiêu trọng yếu phải tập trung làm suy yếu... nhằm xóa bỏ vai trò lãnh đạo tuyệt đối, trực tiếp về mọi mặt của Đảng Cộng sản Việt Nam...”

Diễn biến từ bên trong quân đội.

Từ những tuyên bố như trên người đọc dễ nhận ra những đòi hỏi dân chủ hóa Việt Nam đang ngấm ngấm trong nội bộ Quân đội Việt Nam. Trung tướng Nguyễn Chí Vịnh, Thứ trưởng Quốc phòng, trong cuộc họp báo công bố Sách trắng Quốc phòng tại Hà Nội ngày 8-12-2009, đã tuyên bố như sau: “*Những thế lực thù địch vẫn sử dụng chiêu bài dân chủ, nhân quyền, kích động lực lượng bên trong chống phá Đảng, nhà nước Việt Nam.*”

Thay vì tìm hiểu và tìm cách đáp ứng những đòi hỏi về dân chủ, đảng Cộng sản lại cố gắng lợi ngược dòng, chủ trương kiểm soát chặt chẽ tư tưởng chính trị của tầng lớp quân nhân. Ngày 20-7-2005, Bộ Chính trị cho ban hành Nghị quyết 51 để tiến đến việc thực hiện chế độ chính ủy trong quân đội theo đúng khuôn mẫu đảng Cộng sản đàn anh Trung Quốc đã đề ra.

Sau 5 năm ban hành Nghị quyết, thành quả đâu không thấy, chỉ thấy báo Quân đội Nhân Dân liên tục đăng nhiều bài cùng một đề tài “*Làm thất bại chiến lược Diễn biến hòa bình*”. Những bài viết này cho thấy nỗi khủng hoảng tư tưởng chính trị dẫn đến những thách thức vai trò lãnh đạo của đảng Cộng sản.

Trong loạt bài này, ngày 4-4-2010 Tiên sỹ Lê Văn Bảo cho biết: “*Thực tế đã cho thấy “tự diễn biến” trước hết và chủ yếu là về tư tưởng chính trị... Một khi tư tưởng chính trị lệch hướng, thì sẽ làm cho bộ máy Đảng và Nhà nước bị chia rẽ và nguy cơ tự sụp đổ của thể chế chính trị là điều khó tránh khỏi.*”

Về lý thuyết, đảng Cộng sản vẫn dựa vào chủ nghĩa Mác-Lê, vào cái gọi là “*tư tưởng Hồ Chí Minh*”, để từ đó các cán bộ tuyên giáo soạn

QUÂN ĐỘI NHÂN DÂN trong Cao trào Dân chủ Việt Nam

Nguyễn Quang Duy 09-12-2010

Người Việt quan tâm đến tình hình chính trị dần dần quen thuộc với ba cụm từ “*diễn biến hòa bình*”, “*tự diễn biến*” và “*tự chuyển hóa*”. Ba cụm từ càng ngày càng được các lãnh đạo Cộng sản và cơ quan tuyên truyền đề cập đến thường xuyên hơn. Những cụm từ diễn tả sự chuyển hóa **cả bên trong và bên trên** đảng Cộng sản và Quân đội Việt Nam.

Gần đây nhất, ngày 29-11-2010 Tạp Chí Cộng Sản đã liên tục đăng hai bài viết dưới tên Trương Tấn Sang. Bài thứ nhất thuộc dạng lý luận, ông Sang viết đề ca ngợi chủ

các nước đi theo con đường xã hội chủ nghĩa hiện nay... Đây là cuộc đấu tranh không có chiến tuyến, không có khói lửa, súng đạn, song rất quyết liệt, tinh vi và ngày càng phức tạp. Kẻ thù âm mưu chống phá ngấm từ bên trong, từ bên trên, kết hợp tạo sự chuyển hóa cả bên trong và bên trên với bạo loạn, lật đổ khi có thời cơ để xóa bỏ Đảng và chế độ xã hội chủ nghĩa.”

Trương Tấn Sang cho biết chiến lược diễn biến hòa bình gồm sáu mục tiêu cơ bản, mà mục tiêu thứ sáu là “*phi chính trị hóa” để vô hiệu hóa quân đội và công an...*

các tài liệu hướng dẫn quân đội. Ngặt nỗi ý thức hệ Cộng sản đã quá lỗi thời và đã bị nhân loại đào thải. Hoàn cảnh thực tiễn cũng không mấy sáng sủa để các cán bộ tuyên giáo tuyên truyền chiêu dụ quần chúng tin theo “Đảng”.

Lấy thí dụ trên Tạp Chí Cộng Sản ngày 31-7-2010, Phó Giáo sư Tiến sỹ Nguyễn Mạnh Hường thuộc Viện Khoa học Xã hội Nhân văn quân sự, Bộ Quốc phòng đã dùng lời của Lênin: “*Quân đội chúng ta là quân đội giai cấp, chống lại giai cấp tư sản*” để tuyên truyền chống lại quan điểm “*Quân đội là của dân tộc*”. Ông Hường đã quên mất: do thất bại của nền kinh tế kế hoạch tập trung, đảng Cộng sản đã phải từng bước chấp nhận kinh tế thị trường tự do và mở cửa giao thương với thế giới tự do. Đại hội lần thứ X, họ đã phải chính thức chấp nhận đảng viên được làm “*kinh tế tư nhân không giới hạn về quy mô*”.

Từ việc cải cách kinh tế nhưng không thay đổi chính trị, nhiều lãnh đạo Cộng sản và gia đình đã lợi dụng chức quyền để trở thành những nhà đại tư bản hay tập đoàn tư bản đồ. Thủ tướng Cộng sản Nguyễn Tấn Dũng và gia đình là một thí dụ điển hình. Những người này đã liên kết để trở thành một giai cấp thống trị tóm thâu mọi quyền lực và quyền lợi quốc gia. Họ sẵn sàng làm bất cứ việc gì, thậm chí bán nước, để càng ngày càng trở nên giàu có và nhiều quyền lực hơn. Họ ra tay đàn áp mọi tiếng nói gây bất lợi cho chế độ và giới cầm quyền.

Ngược lại đại đa số dân chúng trong đó có cả các cựu chiến binh, các binh sỹ và gia đình thì cuộc sống càng ngày càng trở nên khó khăn, chật vật hơn. Họ phải sống trong một xã hội đầy tham nhũng và bất công. Dựa trên lý thuyết Cộng sản, Quân đội phải đứng lên chống lại giai cấp tư bản đồ, chống lại tầng lớp thống trị Cộng sản và lật đổ đảng Cộng sản để cứu nguy cho dân tộc. Rõ ràng lý thuyết và thực tiễn không thuận lợi gì cho sự sống còn của đảng Cộng sản Việt Nam.

Phó Giáo sư Tiến sỹ Nguyễn Mạnh Hường cũng đã viết “...*Xúng*

đáng với lời khen ngợi của Chủ tịch Hồ Chí Minh: Quân đội ta trung với Đảng, hiếu với dân, sẵn sàng chiến đấu hy sinh vì độc lập tự do của Tổ quốc, vì chủ nghĩa xã hội...”. Để ý sẽ thấy ông Hường đã hoàn chỉnh bài viết một cách hết sức khoa bảng, với 16 trích dẫn có chỉ rõ nguồn trích dẫn. Riêng trích dẫn về “*tư tưởng*” Hồ Chí Minh này thì lại thiếu trích dẫn xuất xứ từ đâu. Ông Hường đã sửa lại lời Hồ chí Minh để tuyên truyền lường gạt những ai còn tin vào lời “*Bác*”.

Khi Hồ chí Minh còn sống, Việt Nam Dân chủ Cộng hòa là một quốc gia đa đảng. Bên cạnh đảng Cộng sản còn có hai đảng ngoại vi: đảng Dân chủ và đảng Xã hội. Mặc dù hai đảng này chỉ là hình thức, Hồ chí Minh chưa bao giờ dùng khẩu hiệu “*Quân đội ta trung với Đảng, hiếu với dân...*”. Thế tại sao ông Hường đã phải bịa ra lời “*Bác*” ?

Quân đội mang chức năng và trách nhiệm bảo vệ Tổ quốc. Những người lãnh đạo Quân đội Việt Nam đều đã trải qua cuộc chiến tại Cam Bốt và cuộc chiến chống bá quyền Trung Quốc. Họ nhận rõ đã tâm xâm chiếm Biển Đông, xâm chiếm các quốc gia trong vùng bằng quân sự, chính trị, kinh tế, văn hoá... của tầng lớp lãnh đạo Trung Cộng.

Năm 1979, khi chiến tranh giữa hai đảng Cộng sản Trung Hoa và Việt Nam xảy ra, đảng Cộng sản đưa vào Hiến pháp 1980: Trung Quốc là kẻ thù truyền kiếp của dân tộc Việt Nam. Bạch thư của Bộ Ngoại giao (tháng 10-1979) cho biết cũng chỉ vì tin theo chủ nghĩa Mác-Lê, tin vào thế giới đại đồng, tin vào tình anh em xã hội chủ nghĩa, nên một phần lãnh thổ Việt Nam đã bị Trung Quốc chiếm đóng. Bạch thư cũng nói rõ tham vọng và chiến lược bành trướng xuống phương Nam thông qua đảng Cộng sản Việt Nam của bá quyền Trung Cộng.

Sau chiến tranh 1979-89, thêm một phần lãnh thổ và lãnh hải Việt Nam bị Trung Quốc chiếm đóng và sau đó lại được lãnh đạo Cộng sản Việt Nam chính thức bàn giao. Trung Quốc luôn ý thế cường quốc bất nạt, đe dọa và trên thực tế nguy cơ chiến tranh có thể xảy ra bất cứ

lúc nào. Trong khi ấy thì tầng lớp lãnh đạo Cộng sản càng ngày càng đê hèn, cấu kết, bị thuộc vào Trung Quốc. Chính vì bất đồng chính kiến, câu hỏi “*Quân đội trung với Đảng hay với Tổ quốc Việt Nam ?*” từ lâu đã được ngấm ngấm đặt ra trong Quân đội Nhân dân Việt Nam.

Trường hợp của cựu quân nhân Nguyễn Tiến Trung đã gia nhập Quân đội nhưng nhất quyết không chịu đọc lời thề “*trung với đảng*”. Anh Trung công khai nói với mọi người anh tin rằng Quân đội phải trung thành với Tổ quốc, với Đất nước, với Dân tộc thay vì với đảng cầm quyền. Anh Trung còn hãnh diện là đảng viên đảng Dân chủ Việt Nam và từng tuyên bố thi hành nghĩa vụ để quân đội trở nên đa đảng. Giới lãnh đạo quân đội đã bó tay chấp nhận, có khi lại còn đồng thuận với anh Trung, cho đến ngày anh rời khỏi Quân đội sau đó bị bắt và bị khép án 7 năm tù.

Thách thức quân đội phải trung với Tổ quốc chính là thách thức vai trò lãnh đạo của đảng Cộng sản và là nỗi lo sợ hàng đầu của tầng lớp lãnh đạo Cộng sản. Cũng chính vì thế mà Chủ tịch nhà nước Cộng sản Nguyễn Minh Triết đã phải tuyên bố trước Quân đội: bỏ Điều 4 Hiến pháp là tự sát.

Ngày 6-12-2010 trên Tuần Việt Nam, Cựu Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An đã chỉ rõ đảng Cộng sản vi hiến khi lãnh đạo Quân đội và Công an. Ông An cho biết: “...*Tổng bí thư của chúng ta còn là Bí thư Quân ủy trung ương, tức là người thống lĩnh lực lượng vũ trang. Trong khi đó, Hiến pháp lại ghi Chủ tịch nước thống lĩnh lực lượng vũ trang...*”

Các bài viết trên báo Quân đội Nhân Dân còn cho biết Quân đội đòi hỏi xây dựng thành chuyên nghiệp với những lý do như sau: (1) với khả năng và trình độ quân sự lạc hậu, Quân đội Việt Nam sẽ không thể hoàn thành được trách nhiệm bảo vệ chủ quyền lãnh thổ và lãnh hải được Tổ quốc giao phó; (2) đảng Cộng sản Việt Nam không chăm lo xây dựng quân đội chuyên nghiệp, chỉ xây dựng một quân đội thi hành nghĩa vụ quân sự, một hình

thức bóc lột sức thanh niên; (3) để có một quân đội hiện đại và chuyên môn, cần luật hóa quân đội để quân đội đứng ngoài sinh hoạt chính trị của các đảng phái; và (4) quân đội chịu sự lãnh đạo của nhà nước và phục tùng nhân dân mà thôi.

Trên thực tế, Hải quân Trung Cộng càng ngày càng công khai kiểm soát Biển Đông, ngư dân Việt Nam liên tục bị tàu của hải quân, cảnh sát biển, kiểm ngư Trung Cộng săn đuổi, bắt giữ, buộc nộp phạt, thậm chí bắn giết, đánh đập, cướp bóc, bị làm nhục. Trong khi ấy Hải quân Việt Nam không đủ sức tự vệ. Tự thâm tâm của các chiến sỹ Quân đội Việt Nam đã không yên tâm, bên cạnh họ lại có chính ủy và các tuyên giáo luôn tuyên truyền việc giữ nước đã có “Đảng” lo và phải tuyệt đối trung thành dưới sự lãnh đạo của thiểu số cầm quyền (“Đảng”).

Nhiều phần lãnh thổ Việt Nam cũng đã bị đảng Cộng sản sang nhượng cho Trung Quốc khai thác. Nhiều hầm mỏ, nhiều khu rừng đồi núi cùng khắp Việt Nam đã được đặt dưới sự kiểm soát của người Trung Hoa từ lục địa kéo sang. Đây là nỗi đe dọa cho an ninh quốc gia. Số công nhân Trung Quốc này có thể sẽ trở thành những lực lượng quân sự theo lệnh của Trung Cộng, dùng vũ lực đàn áp người Việt khi có biến động hay có chiến tranh. Đương nhiên các chiến sỹ Quân đội Việt Nam ít nhiều cũng phải nhận ra điều này.

Nói tóm lại, trước đe dọa của Quân đội Trung Quốc, trong nội bộ Quân đội đang đấu tranh giữa chuyên (chuyên nghiệp hóa quân đội) hơn hồng (chính trị hóa quân đội). Chuyên để giữ nước hồng để giữ đảng. Giữ nước hay giữ đảng chính là câu hỏi đang được giới quân nhân quan tâm tìm câu trả lời.

Diễn biến từ bên trên quân đội.

Cũng trên báo Quân đội Nhân Dân, Tiến sỹ Lê Văn Bảo còn cho biết: “...*Đặt trọng tâm thúc đẩy “tự diễn biến”, “tự chuyển hoá” vào cơ quan lãnh đạo cao nhất của Đảng và Nhà nước, Quốc hội, Chính phủ.* Bởi đó là nơi hoạch định ra

đường hướng, chủ trương, chính sách của đất nước.” Điều ông Bảo nói tới có thể xem là những diễn biến từ bên trên như Trương Tấn Sang đã đề cập.

Đại tá Tiến sỹ Dương Văn Lượng lại cho biết: “*Phạm vi can dự, can thiệp và chuyển hóa của chủ nghĩa đế quốc trên tất cả các lĩnh vực; thực hiện thông qua hợp tác kinh tế, văn hóa, khoa học kỹ thuật, đầu tư, viện trợ, chuyển giao công nghệ; các hoạt động du lịch; thông qua các tổ chức phi chính phủ, các đoàn ngoại giao, các diễn đàn quốc tế và khu vực, thông qua đối ngoại cấp cao ...*”. Như vậy việc phân tích những quan điểm gần nhất của lãnh đạo đảng Cộng sản và lãnh đạo Quân đội sẽ thấy được phần nào sự khác biệt giữa các quan điểm chiến lược quân sự và hiểu thêm được phần nào diễn biến từ bên trên Quân đội.

Trong cuộc gặp gỡ ngày 27-11-2010, Trương Tấn Sang đã xác nhận với Thượng tướng Mã Hiểu Thiên, Phó Tổng tham mưu trưởng Giải phóng quân Nhân dân Trung Quốc rằng quan hệ chiến lược với Trung Quốc là “*một trong những ưu tiên hàng đầu trong chính sách đối ngoại của Việt Nam*”.

Trong cuộc tiếp xúc báo chí tại Washington DC ngày 28-09-2010, khi được hỏi về Hội nghị Quốc phòng ASEAN mở rộng sẽ được tổ chức tại Hà Nội, Thứ trưởng Quốc phòng Việt Nam Nguyễn Chí Vịnh cho biết diễn đàn sẽ bàn về hợp tác vì hòa bình và ổn định của khu vực, chứ không phải để tranh cãi đối đầu, sẽ đề cập “các vấn đề chung”, như an ninh biển, trong đó có hàm chứa vấn đề Biển Đông, nhưng không bàn riêng chuyện Biển Đông... Trả lời của Nguyễn chí Vịnh phản ánh rõ ràng quan điểm chiến lược của Trung Quốc về biển Đông là chỉ chấp nhận đối thoại song phương giữa hai nước Việt Nam và Trung Quốc.

Tại Hội nghị Tư lệnh Lực lượng Quốc phòng các nước ASEAN lần thứ 7 tổ chức ngày 25-3-2010 tại Hà Nội, Thượng tướng Nguyễn Khắc Nghiêng, Ủy viên Trung ương Đảng, Thứ trưởng Bộ Quốc phòng, Tổng

Tham mưu trưởng Quân đội Nhân dân Việt Nam, đã có bài phát biểu quan trọng đề cao chiến lược hợp tác quân sự trong Khối ASEAN.

Lấy một trích đoạn trong bài phát biểu của tướng Nghiêng để thấy được quan điểm chiến lược quân sự này: “...*Quân đội Nhân dân Việt Nam cũng đang ngày càng tích cực, chủ động tham gia một cách có trách nhiệm vào hợp tác trong khu vực. Hải quân Nhân dân Việt Nam đã tham gia tuần tra chung trên biển với Hải quân Thái Lan, Campuchia và đang thúc đẩy để tiến tới hợp tác tuần tra chung với Phi-lip-pin, In-đô-nê-xi-a, Ma-lai-xi-a...; Bộ đội Biên phòng Việt Nam tham gia tuần tra chung và trao đổi thông tin với các đối tác láng giềng để đảm bảo an ninh khu vực biên giới, cũng như chống lại các loại tội phạm xuyên quốc gia. Lục quân, Hải quân và Không quân Việt Nam cũng đã tham gia và chia sẻ kinh nghiệm với lực lượng vũ trang các nước qua các hội nghị và tương tác của quân binh chủng các nước ASEAN... Trong bối cảnh hợp tác giữa các nước ASEAN tiếp tục được mở rộng và tăng cường, việc nâng cao hiệu quả hợp tác giữa quân đội các nước ASEAN sẽ là sự đảm bảo cho hợp tác vững chắc và thực chất đáp ứng được những yêu cầu phát triển mới.*” Lê đương nhiên quan điểm chiến lược này đi ngược với quan điểm chiến lược Trung Quốc, của Nguyễn Chí Vịnh, của Trương Tấn Sang và của những lãnh đạo Cộng sản thuần phục Trung Quốc.

Chính phủ Hoa Kỳ cũng đề cao chiến lược hợp tác quân sự trong Khối ASEAN. Xem ra quan điểm chiến lược quân sự của Thượng tướng Nguyễn Khắc Nghiêng đã nghiêng hẳn vào chiến lược của Hoa Kỳ về Biển Đông.

Cũng có nguồn tin cho rằng tướng Nghiêng ủng hộ tướng Võ Nguyên Giáp trong nỗ lực giảm đi quyền lực của Tổng cục 2. Cơ quan tình báo quân đội này có nhiều gần bó với Trung Cộng và cơ quan này chấp nhận duy trì quyền lực đảng Cộng sản bằng mọi giá. Cơ quan tình báo này trước và hiện nay được tướng Nguyễn chí Vịnh nắm giữ với

nhiệm vụ tối hậu là kiểm soát hành vi và tư tưởng Quân đội, đặc biệt là những người lãnh đạo Quân đội.

Ngày 15-10-2010, báo chí loan tin tướng Nguyễn Khắc Nghiên đột ngột qua đời. Cho đến nay dư luận vẫn tin rằng ông đã bị thanh trừng. Tranh giành quyền lực nội bộ hay chính Trung Cộng đã ra lệnh giết Tổng Tham mưu trưởng Quân đội Nhân dân Việt Nam ? Việc gì sẽ xảy ra cho các lãnh đạo quân đội ủng hộ quan điểm của tướng Nghiên ? Họ sẽ tiếp tục con đường ông Nghiên đã đi hay không ? Quân đội Việt Nam sắp tới sẽ làm gì ?...

Nếu nói về diễn biến hòa bình từ bên trên cũng cần nhắc đến nhiều cựu tướng lãnh quân đội như đại tướng Võ Nguyên Giáp, thiếu tướng Nguyễn Trọng Vĩnh đã không ngừng lên tiếng về hiểm họa Bắc thuộc, Việt Nam lại chính thức trở thành một chư hầu của Trung Quốc. Những người này vẫn còn nhiều ảnh hưởng trong Quân đội Việt Nam. Con cháu họ hiện là những lãnh đạo của đảng Cộng sản và Quân đội Việt Nam. Tháng 6 vừa qua, chính Trương Tấn Sang đã phải thân chinh đến thăm tướng Ng. Trọng Vĩnh để kiểm sự ủng hộ.

Tình hình chung

Chỉ còn vài tuần Đại hội đảng Cộng sản lại khai mạc, ngày nay người Việt cũng đã nhận ra: do thiếu khả năng điều hành kinh tế và vẫn còn lệ thuộc vào khu vực quốc doanh như vụ Vinashin, đảng Cộng sản đang phải đương đầu với suy thoái kinh tế và lạm phát phi mã. Hậu quả đang ảnh hưởng trầm trọng đến đời sống hằng ngày của mọi tầng lớp dân chúng Việt Nam. Các quân nhân thường phải gánh chịu nhiều khó khăn về vật chất, có khi còn mắc khó khăn hơn các tầng lớp xã hội khác. Đa số các quân nhân thì hành nghĩa vụ thường lệ thuộc vào sự giúp đỡ của gia đình. Bên cạnh khủng hoảng kinh tế là những khủng hoảng về văn hóa, giáo dục, luật pháp, tư tưởng... Và nạn tham nhũng đang ngày một xoáy mòn đảng và nhà nước Cộng sản.

Về tình hình thế giới, căng thẳng đang gia tăng trên bán đảo Triều Tiên kể từ khi Bắc Hàn pháo kích

vào một hòn đảo của Nam Hàn cuối tháng trước. Nếu chiến tranh Triều Tiên xảy ra, Quân đội Việt Nam khó có thể đứng ngoài vòng chiến. Nếu Quân đội theo đảng Cộng sản, theo Trung Quốc và Bắc Hàn là Quân đội đi ngược lại với nguyện vọng của dân tộc.

Chưa kể mang bản chất bá quyền, Trung Quốc luôn đe dọa chủ quyền lãnh thổ Việt Nam: chiến tranh giữa Việt Nam và Trung Quốc có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Lịch sử cho thấy nếu quân đội thực sự phục vụ Tổ quốc Dân tộc khi chiến tranh, toàn dân sẽ một lòng phục vụ quân đội chống ngoại xâm.

Cũng trên Tuần Việt Nam ngày 8-12-2010, cựu Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An đã phản bác lập luận về diễn biến hòa bình xảy ra tại Liên Xô và Đông Âu đã được Trương Tấn Sang nêu lên bên trên. Ông An nhận xét: "*Quan sát sự tan rã của một số đảng Cộng sản ở Liên Xô (cũ) và Đông Âu, thì thấy rằng những người Cộng sản phá Đảng không phải chỉ là những người Cộng sản phản bội Đảng, những người Cộng sản bị kẻ thù mua chuộc, bị diễn biến hòa bình,... Mà phần nhiều lại chính là những*

người Cộng sản chân chính, những người Cộng sản không muốn bảo vệ Đảng của mình nữa, vì thực tế Đảng của mình đã thoái hóa biến chất mất rồi, nhất là vì Đảng của mình đã phạm sai lầm có tính hệ thống mà không nhận ra được và không khắc phục được. Đảng đã trở thành lực lượng cản trở dân chủ, tự do, cản trở sự phát triển của xã hội. Đảng đã trở thành ông Vua tập thể, đã trở thành Đảng trị mất rồi."

Tại các quốc gia Đông Âu và Liên Xô, Quân đội đã chủ động đứng về phía người dân, có nơi còn lãnh đạo dân chúng vùng lên giành lại các quyền tự do cho toàn dân tộc, từ tay một thiểu số cầm quyền Cộng sản. Việc đảng Cộng sản càng ngày càng công khai đầu tranh chống lại diễn biến hòa bình, tự diễn biến và tự chuyển hóa trong Quân đội, tạo cho chúng ta một niềm tin Quân đội Việt Nam sẽ đóng một vai trò quan trọng trong việc thay đổi chế độ Cộng sản bằng thể chế dân chủ tự do.

Cách mạng ? Đảo chánh ? Vùng lên ? Đại hội XI sẽ là Đại hội cuối của đảng Cộng sản Việt Nam ?

*Nguyễn Quang Duy
Melbourne, Úc Đại Lợi*

THƯ TỐ CÁO

công an CS ức hiếp dân lành

Dương Thị Tân 02-12-2010

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

THƯ TỐ CÁO

Kính gửi:

- Ông Nguyễn Chí Thành, Giám đốc Công an TP Hồ Chí Minh
- Ông Lê Hồng Anh, Bộ trưởng Bộ Công an
- Ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng nước CHXHCN Việt Nam
- Ông Nguyễn Minh Triết, Chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam

Đồng kính gửi:

- Các cơ quan truyền thông trong và ngoài nước, những bạn bè thân hữu quan tâm đến vụ việc.

Tôi tên: Dương Thị Tân, hiện ngụ tại số nhà 57/31 Phạm Ngọc Thạch, phường 6, quận 3, thành phố Hồ Chí Minh.

Tôi gửi thư này đến các ông tố cáo những sự việc mà trong thời gian qua chính quyền (cụ thể là Cơ quan ANĐT Công an TPHCM) đã gây ra cho gia đình tôi như sau:

Trong khoảng thời gian từ tháng 4-2006 đến tháng 12-2008, tôi và chồng cũ của tôi là ông Nguyễn Văn Hải (blogger Điều Cày) có bị Tòa án nhân dân TPHCM xử 2 năm 6 tháng tù giam về tội danh “trốn thuế” cộng với mức tiền phạt gần 900 triệu đồng + gần 40 triệu đồng tiền lãi.

Đau đớn vì bị oan ức, tôi tìm hiểu nguyên nhân và được biết, sở dĩ có vụ án oan này là do chồng cũ của tôi (ông Nguyễn Văn Hải) vào ngày 16-12-2007 và ngày 19-1-2008 có tham gia biểu tình phản đối Trung Quốc chiếm đất và chiếm 2 quần đảo Trường Sa, Hoàng Sa của Việt Nam nên Công an TPHCM đã bắt giữ. Theo lời của Thiếu tá Nguyễn Văn Long (tên gọi khác là Hoàng, tự xưng là Đội trưởng Đội điều tra chống bạo động) thì không thể quy kết ông Nguyễn Văn Hải tội biểu tình nên mới phải dùng tội danh “trốn thuế” mặc dù tội danh này cũng không có bằng chứng. Và cũng theo lời một số cán bộ khác của Cơ quan An ninh điều tra thì “nếu không bắt ông Hải sẽ làm rách lòng Trung Quốc, vì Trung Quốc là nước lớn, nếu không được hài lòng thì sẽ có chiến tranh”!?!

Thưa các ông!

Tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, một mình tôi phải nuôi dạy các con đang tuổi học hành, điều đó với tôi cũng đã là quá sức. Tôi không quan tâm nhiều đến chuyện kẻ nào bán đất và kẻ nào bán đảo, nhưng để bắt giữ cho bằng được ông Nguyễn Văn Hải, cơ quan Công an và Tòa án đã quy chụp cho chúng tôi tội danh mà chúng tôi không hề phạm phải, tuyên phạt tôi 18 tháng tù treo, 18 tháng quản chế tại địa phương cộng với một số tiền quá lớn. Sau vụ đó, họ giải thích cho tôi rằng: “Vì lợi ích quốc gia nên mong chị cố gắng chịu đựng”.

Chuyện tưởng như đã xong, bình an sẽ trở lại với gia đình tôi thì bỗng dưng vào các ngày 13-14-15-16 tháng 5-2009, Cơ quan An ninh điều tra lại liên tục cho gọi tôi lên thẩm vấn với nội dung: Bắt tôi cam kết không được cho 2 người quen ở nhờ trong căn nhà số 84D Trần Quốc Toàn (phường 8, quận 3) mà

tôi và ông Nguyễn Văn Hải là đồng sở hữu, đồng thời bắt tôi cam kết không được trả lời phỏng vấn hoặc nói chuyện với bạn bè khi họ hỏi thăm chuyện bị giam giữ, sức khỏe của ông Hải hay chuyện cuộc sống của mẹ con tôi. Quá ngạc nhiên vì những điều vô lý mà Công an đưa ra, tôi có hỏi lại họ rằng: “Tài sản của tôi, tôi có quyền quyết định hay không? Chuyện của gia đình tôi, tôi có được kể hay không? Tôi làm như vậy thì có vi phạm pháp luật không? Nếu có thì vi phạm điều khoản nào trong pháp luật nhà nước?”. Tôi hỏi nhiều lần với những người thẩm vấn tôi hôm đó, cụ thể là Nguyễn Văn Long, Nguyễn Minh Mẫn, Nguyễn Văn Hưng... Nhưng thay vì trả lời cho tôi rõ thì Nguyễn Văn Long (Hoàng) còn lớn tiếng nạt nộ: “Sẽ kiểm chuyện ép bằng được con mẹ này, cho tù thêm 5 năm nữa. Sẽ có đủ người, đủ thời gian để làm việc với nó nhiều lần” v.v...

Sự việc vẫn không dừng tại đó. Vào ngày 20-10-2010 vừa qua, khi thời hạn tù giam của ông Hải kết thúc, tôi thuê một chiếc xe để đi đón ông Hải tại trại giam Xuân Lộc vào lúc 5 giờ sáng. Khi tôi bắt đầu lên xe thì có một tốp khoảng 20 người gồm cả Công an mặc sắc phục và mặc thường phục xông ra chặn đầu xe không cho xe chạy rồi yêu cầu tôi phải về Công an làm việc. Bất bình vì những người này không đưa ra được bất cứ lý do gì chính đáng biện minh cho hành vi cản trở quyền tự do đi lại của tôi, tôi nói rõ cho họ biết rằng: “Bây giờ mới 5 giờ sáng, không một cơ quan nào làm việc vào giờ này. Hơn nữa tôi không vi phạm pháp luật, không ai có quyền cản trở hay bắt giữ tôi”. Một Công an tên Bình hô to: “Tôi đại diện cho pháp luật, đại diện cho tám mươi mấy triệu dân yêu cầu chị về Công an làm việc”. Tức cười cho kiểu “đại diện” ngô nghê, tôi quay trở lên nhà thì một số người mặc thường phục ra lệnh cho khoảng 8 người vừa Công an vừa dân phòng của phường 6 quận 3 chạy theo lôi kéo, bẻ quặt tay chân tôi quăng vào xe. Bất bình, đau đớn, tôi la lên thì lập tức những cùi chỏ thúc mạnh vào họng, vào ngực, thậm chí họ

còn đánh đập, dùng sức nặng của họ đè cả lên người tôi khi ở trong xe Công an.

Tại Công an phường 6, từ sáng đến gần trưa Công an liên tục yêu cầu tôi phải giao tư trang cá nhân cho họ. Tôi từ chối thì Nguyễn Văn Long ra lệnh cho thuộc cấp xông vào bẻ giật cánh tay tôi ra sau treo lên cho những tên khác thò tay vào lục soát trong người tôi lấy hết tư trang gồm tiền và điện thoại di động cá nhân (V9) mà không có lệnh khám xét, không lập biên bản khám xét cũng như thu giữ tài sản của tôi. Khi bọn chúng giở trò hành xử côn đồ với tôi, thì Nguyễn Minh Mẫn lấy điện thoại di động của Mẫn ra quay phim lại.

Trong khi tôi đang bị khống chế, bắt giữ trái phép tại Công an phường 6 quận 3, thì tại nhà tôi Công an cử nhiều người ngồi chặn hết các cửa ra vào không cho các con tôi được ra khỏi nhà đi học (ngày đó con gái tôi phải thi học kỳ 3 môn).

Đầu giờ chiều ngày 20-10-2010, từ Công an phường 6 lại diễn ra màn trấn áp tiếp theo: áp giải tôi về nhà để bắt đầu một cuộc “càn quét” vô cùng khủng khiếp. Các con tôi từ sáng đã bị giam giữ trong nhà đến lúc này bắt đầu hoảng loạn, la khóc khi Công an đập phá khóa cửa để vào nhà. Không phá được khóa, bọn họ đập cửa kính, mảnh kính bắn tứ tung vào người mẹ con tôi khiến ai cũng bị đứt da chảy máu.

Khi phá được cửa họ lại “ào ào như sôi” tràn vào nhà lục xét mọi xó xỉnh, góc ngách, tìm kiếm, bươi moi. Tôi yêu cầu cho tôi biết lý do khám xét thì người mặc sắc phục đeo băng tên Đại tá Trần Văn Công mới đọc cho tôi nghe tờ giấy gọi là “lệnh khám xét nơi ở của ông Nguyễn Văn Hải” và ông Trần Văn Công là người được ủy quyền chủ trì thi hành lệnh. Tôi phản đối lệnh khám xét trái pháp luật này vì nơi đây từ nhiều năm nay là nhà riêng của tôi, không phải “nơi ở của Nguyễn Văn Hải”, nhưng đã 2 lần họ viện lý do khám xét “nơi ở của Nguyễn Văn Hải” để khám xét nhà riêng của tôi. Đã 3 năm qua, ông Hải không qua đây thăm con vì bị

giam giữ tại các trại giam của Công an, nên muốn khám xét các người phải đến trại giam mới đúng. Ông Công nói: “Chúng tôi biết hết, biết tất cả, nhưng đây là lệnh chúng tôi phải thi hành”. Khi rút đi họ mang theo của con tôi 2 bộ máy vi tính để bàn, 1 máy tính xách tay, một số thiết bị nghe nhạc và một số đĩa ghi hình ảnh kỷ niệm gia đình.

Ngày 28-10-2010, Cơ quan ANĐT CATPHCM triệu tập con tôi là Nguyễn Trí Dũng đến trụ sở (số 4 Phan Đăng Lưu) để kiểm tra đồ vật thu giữ. 3 giờ chiều cùng ngày, biên bản được lập với nội dung ghi rõ: “không tìm thấy tài liệu liên quan” nhưng đến hôm nay (02-12-2010) tài sản cá nhân và phương tiện học tập của các con tôi vẫn không được Công an trả lại.

Thưa các ông!

Những điều tôi tóm tắt sơ lược trên đây chỉ là một số trong vô số các hành vi mà chính quyền và CA TPHCM đã hành xử bất công, thô bạo, vô đạo đức và coi thường pháp luật đối với bản thân tôi, với ông Nguyễn Văn Hải và các con của chúng tôi.

- Bất công là cột buộc cho chúng tôi thì chúng tôi không vi phạm rồi phạt tù, phạt tiền, công khai cướp tài sản (căn hộ số 9/3, chung cư 17 Nguyễn Thái Học, phường Cầu Ông Lãnh, quận 1) khi chúng tôi đang mua bán bằng giấy tay mà chưa kịp chuyển quyền sử dụng. Khi được hỏi về việc này, đại tá Trần Tiến Tùng có trả lời: “Ai bảo mua bán trái pháp luật”. Xin thưa, việc mua bán nhà giấy tay dù chưa được nhiều rủi ro cho người mua nhưng không có nghĩa là nhà nước cấm vì nó diễn ra công khai với đa phần nhà hóa giá.

- Vô đạo đức là hành xử dã man, đe dọa trực tiếp đến tính mạng của tôi, của ông Nguyễn Văn Hải và các con tôi. Con tôi đã 2 lần bị chặn đánh ngoài đường, gây thương tích (có người chứng kiến). Bản thân tôi cũng bị chặn đánh nhiều lần. Ông Nguyễn Văn Hải từng “được” Trung tá Hoàng Trọng Dũng (An ninh CA TPHCM) ngهنh ngang tuyên bố: “Đánh để bác sĩ nhìn không ra, luật sư tìm không thấy,

đánh cho mất khả năng đàn ông, chích cho lây nhiễm AIDS, làm cho suy kiệt mà chết”. Nhà tôi từng bị cột cửa bên ngoài nhiều lần vào các ngày 8-3-2010, 11-3-2010, 13-3-2010 và 22-10-2010 khi các con tôi đang ở bên trong. (Ngày 13-3-2010 tôi có lên CAP8 quận 3 trình báo sự việc 4 lần nhưng CAP8 quận 3 không xuống xem xét và giải quyết).

Trong cuộc sống, gia đình tôi không gây thù chuốc oán, chính quyền địa phương chưa một lần phải xử lý về vấn đề gì, thì tại sao giờ này bản thân ông Hải, tôi (Dương Thị Tân, người luôn được Cơ quan Công an nói rằng “không có quyền lợi, nghĩa vụ liên quan đến ông Hải”) và các con của chúng tôi luôn bị đe dọa đến mạng sống, các con tôi còn bị tước đi quyền được đi học, thi cử một cách tùy tiện, trái pháp luật (cả 2 cháu đều bị nhiều lần). Điều đáng nói là những việc làm vô nhân đó lại được một bộ phận người khi hành động luôn luôn nhấn mạnh rõ ràng: “Chúng tôi là CAND đang làm nhiệm vụ theo lệnh của cấp trên”, luôn luôn tự nhận họ “đại diện cho luật pháp”, “đại diện cho nhân dân”. Họ hành động và hò hét như thể họ được “miễn dịch” với luật pháp, hay họ là một thế lực được luật pháp bảo kê. Tất cả những việc xảy ra đó được một số cán bộ Công an lý giải một cách đơn giản khi tôi hỏi họ tại sao, họ trả lời: “Tại vì ông Hải. Tại vì ông Hải không biết lượng sức mình, tại vì ông Hải dám nói đến biển đảo, đất liền bị mất trong khi nhà nước chưa nói” v.v... Tất cả cán bộ Công an mà tôi đã từng tiếp xúc không một người nào không nói như vậy (tôi còn nhớ rõ từng người).

Thưa các ông!

Vậy thì đã rồi. Một người như ông Nguyễn Văn Hải đã vì sự nghiệp giải phóng dân tộc, vì sự toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải, đã hy sinh một phần tuổi trẻ cho đất nước mà chưa một lần đòi hỏi, kể công. Một người có lương tri biết đau trước nỗi đau Tổ quốc bị xâm chiếm, trước quốc nạn tham nhũng mà nói lên tiếng nói của chính nghĩa thì không có lý do gì để phải bị cầm

tù và bị đối xử tàn nhẫn bởi chính cái đất nước mà ông Nguyễn Văn Hải đã ra sức bảo vệ. Gia đình và người thân ông Hải cũng không có lý do gì phải chịu sự trả thù của một bộ phận người luôn lấy sức mạnh của chính quyền để khủng bố, đe dọa người dân lương thiện, luôn nhân danh công lý để che đậy sự nhỏ nhen hèn nhát của lương tâm mình.

Thưa các ông!

Thư này gửi tới các ông với yêu cầu chính đáng trả lại tài sản cho gia đình tôi để các con tôi có phương tiện học tập, yêu cầu chấm dứt mọi sự đe dọa, khủng bố tinh thần đối với gia đình tôi. Đồng thời không đối xử thô bạo với ông Nguyễn Văn Hải hiện đang bị Công an giam giữ, vì cho đến thời điểm hiện tại (02-12-2010), gia đình tôi vẫn không được biết ông Hải đang bị giam ở đâu và không được gửi quà thăm nuôi. Cán bộ tiếp dân chỉ giải thích là “theo yêu cầu của Cơ quan điều tra không cho gửi đồ thăm nuôi” là một hình thức khủng bố tinh thần, làm suy kiệt sức khỏe ông Hải, trái với Nghị định 98/2002/NĐ-CP ngày 27-11-2002 của Chính phủ (khoản 1 Điều 26 của Quy chế về tạm giữ, tạm giam).

Với tinh thần cầu thị, mong rằng mọi yêu cầu của tôi không rơi vào im lặng, và luật pháp cần phải được tôn trọng để những người dân thấp cổ bé miệng như chúng tôi hiểu đúng về cụm từ “Tự do - Hạnh phúc” trong một đất nước có pháp quyền.

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 02-12-2010

Nay kính thư!

Dương Thị Tân

CON GIẾT CHA MẸ, TRÁCH NHIỆM CỦA AI

Một cựu nhà giáo 03-12-2010

Vào đúng dịp lễ Hiến chương Nhà giáo 20-11-2010, trên báo mạng, ngoài những tin về bạo lực, giết chóc thường có, còn có 2 tin gây chấn động: con trai dùng cây tọng mù cao su vào miệng mẹ với lời mắng chửi thô bạo bất nhân, và con gái đâm chết cha già vì ông thẳng thắn răn dạy đứa con mất nết!

Ngày 29 tháng 11, báo Thanh Niên lại loan một tin mới: Sát hại mẹ ruột để cướp tài sản! Gần đây, một vụ án giết người thật kinh hoàng rùng rợn: Nguyễn Đức Nghĩa, từng là sinh viên, tức là có được thụ hưởng một quá trình giáo dục căn bản, chứ không phải kẻ vô học, đã giết người yêu cũ, chặt đầu đem quăng một nơi, mình một nẻo, lại còn cắt từng ngón tay nạn nhân để không thể truy tìm ra tung tích người bị hại qua vân tay!

Trước những tin này, ai là người không rùng mình kinh hãi, và thoảng lo sợ cho... chính bản thân mình, những ai đang có người yêu, hay những bậc làm cha mẹ, trước những cái chết đến rất bất ngờ, do những hung thủ ...không thể nào cảnh giác được?!

Cô gái giết cha ngụ ở Mỹ Tho. Hôm đó cha cô thấy con gái tắm xong ton ton ra khỏi nhà tắm mà không chịu mặc quần, đi tung tăng lên nhà! Người cha già quá kinh ngạc kêu con mặc quần vào, nhưng cô không nghe còn cự lại cha với lời vô lễ. Quá bức xúc, ông đã tát con gái. Lập tức cô này xuống bếp lấy con dao nhọn lên đâm cha hai phát trúng tim, và ông chết ngay tại chỗ!

Còn người con trai vừa nêu trên thì ở Bình Dương, được mẹ chia gia tài cho hai anh em, nhưng người anh này bài bạc tiêu tan hết tài sản, về xin thêm tiền thì mẹ không cho. Anh ta đánh chửi mẹ, và lấy mù cao su nhét vào họng mẹ rồi dùng cây tọng vào, miệng buông lời đốn mạt: “Tao đánh để cho mày chừa!”. Còn cậu nhỏ mới 17 tuổi, tên Võ Văn Vũ ở Bến Tre, xin mẹ tiền không được bèn mua a-xit về tạt lên người

mẹ, bị đau đớn bà mẹ hét lên thì con lấy dẻ nhét vào miệng và bóp cổ mẹ cho đến chết! Hỡi ôi! Có đời nào như thế này không? Nghĩ đến mà tôi toát mồ hôi và rùng mình vì khiếp sợ! Tôi thật sự bị sốc!

Chưa bao giờ như lúc này, mạng sống con người thật quá bèo bọt mong manh! Không phải vì mình gây điều mâu thuẫn, làm ác, khiến người ta phải tiêu diệt mình, mà đơn giản có khi chỉ vì mình cần phải làm những điều mà lương tâm, trách nhiệm của mình buộc phải làm, (tạm thời tôi xin gác ngoài những nguyên nhân khác). Ví dụ một cụ già thấy đám trẻ đánh lộn mà vào can ngăn, cũng bị chúng đâm chết, hay con cái bất tuân, hư hỏng mà cha mẹ phải lên tiếng răn dạy, nhưng không đúng ý của nó, là cha mẹ có thể “thọ nạn” do chính đứa con rút ruột của mình! Trong nhà thì chồng vợ giết nhau, con cháu giết cha mẹ, ông bà; ngoài đường thì người đảng hoàng, người làm phải cũng có thể dễ dàng mất mạng bởi kẻ hung ác, kẻ ngu si, thiếu giáo dục! Có phải xã hội đã loạn rồi không, mà mạng sống con người bị đe dọa khủng khiếp như vậy?!

Ta hãy phân định các giai đoạn HỌC LÀM NGƯỜI của một nhân thể, thì sẽ thấy ngay ai đảm trách việc tạo thành con người đó. Các nhà khoa học định nghĩa: “Con người được hình thành do gene di truyền, và do môi trường sống”, tức do di truyền từ cha mẹ, ảnh hưởng từ xã hội xung quanh, và nền giáo dục được thụ hưởng. Sự hình thành đó trải qua các giai đoạn:

I- Giáo dục trong trứng nước:

Trước hết, về di truyền, thì chúng ta không thể bàn trên mấy trang giấy này được, vì nó là cả một bộ môn khoa học, nhưng mọi cha mẹ đều phải nắm vững một số nguyên tắc, khi chúng ta muốn có những đứa con tốt. Ông bà ta dạy rằng “lấy vợ chọn tông, lấy chồng chọn giống”, hay “nòi nào sinh giống ấy”, đó là kinh nghiệm của cổ

nhân, gọn nhưng rõ và đủ như một khoa học về di truyền. Người sinh ra bởi một dòng tộc tốt, đạo đức, lương thiện, ít nhất cũng hơn kẻ được xuất thân từ một dòng dõi hung ác, sống thất đức. Nếu mình lấy vợ hay chồng là người hiền lành tử tế, có sức khỏe tốt, thì con cái chắc là được hưởng cái di truyền tốt từ cha mẹ về sức khỏe, về tâm tính. Khi con đang tượng thai trong lòng mẹ mà mẹ gặp âu lo khó khăn, con sinh ra cũng bị ảnh hưởng đến tính khí, sức khỏe của nó. Nếu gia đình vui hòa, người mẹ bình an thì con sẽ rất tốt về cả tinh thần và thể chất. Nếu đang cư mang con, mà mẹ toan tính làm ác, làm gian, thì sau này con khó tốt. Cha nghiện, con cũng có khả năng nghiện khi ra đời! Đây là giáo dục trong trứng nước, cho nên Napoléon, vị hoàng đế Pháp có nói: “Muốn chuẩn bị cho một đứa trẻ ra đời, phải chuẩn bị từ khi mẹ nó chưa sinh ra!”. Cha mẹ hơn ai hết, là người có trách nhiệm chính trong giai đoạn “giáo dục từ trong trứng nước” này, ví như ta dùng đậu xanh để nặn bánh, thì ta sẽ có bánh đậu xanh, làm bằng bột dỏm, ta sẽ có chiếc bánh dỏm, đó là những gì ta di truyền cho con ta. “Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh!” là thế.

II- Giáo dục gia đình:

Giai đoạn con còn thơ bé, cha mẹ cũng là người thầy chính của con. Từ khi chào đời, trẻ con được cha mẹ hay những người trực tiếp nuôi nấng chăm sóc nó, giúp hình thành nên con người và tâm tính của nó. Từ sức khỏe, thói quen, tính nết, thậm chí cách ăn nết ở, suy nghĩ, ứng xử của con, phần chính là do từ cách sống, cách nói năng, suy nghĩ, những điều tập tành dạy dỗ từ những người thân cận này. Nếu sống trong một gia đình đạo hạnh, nề nếp, con cái khó sống buông thả, khó cư xử hỗn hào mất nết. Nếu sống trong một gia đình bạo loạn, hung ác, ích kỷ, con cái khó có thể hiền từ tử tế. Cha mẹ luôn ăn nói tục tằn, hung dữ thì con cũng sẽ giống cha mẹ. Ta không học mà có được bằng cấp cao, ta bỏ tiền mua chức vị, ta có thể dạy con ta phải chăm học, phải thật thà được

không? Ta hối lộ, tham nhũng, mà dạy con phải liêm chính, công bằng được không? Thôi thì hãy chờ nó thể hiện những gì nó học được từ ta, đó là bài học sống động nhất cho con. Con cái đã được đúc uôn từ khuôn méo lệch, sau này nó khó thành vuông tròn! Không thấy ai chém giết, hung ác bao giờ, chắc cậu sinh viên Nghĩa khó mà biết và dám cắt cổ người yêu, cắt từng ngón tay, lạnh lùng đem từng mảnh xác người đi quảng giầu mà mặt cứ lạnh như tiền! Nếu có được giáo dục về nhân cách, về lương tâm, về công ơn sinh thành, chữ hiếu với cha mẹ, chắc cô gái kia không dám không mặc quần mà đi ton ton lên nhà, nhất là không thể lạnh lùng cầm dao đâm vào ngực bố mình, và cậu con nọ không thể đang tâm tạt a-xít vào mẹ mình rồi còn bóp cổ đến chết!

III- Giáo dục học đường:

Chúng ta hãy cùng xem lại nội dung và hình thức giáo dục học đường ngày nay so với ngày xưa, xem nó khác nhau thế nào, mà đã tạo ra hai loại “sản phẩm”, là con người ngày xưa, và con người ngày nay quá khác biệt? Ngày xưa trẻ con trong gia đình biết kính trọng ông bà cha mẹ, biết lễ phép với người trên, nhường nhịn kẻ dưới, biết đi thưa về trình, nói năng lễ độ, chơi với bè bạn biết giữ sự công bằng, ra xã hội biết trên kính dưới nhường, ngoài đường phải đi đứng trang nghiêm, thấy đám tang biết ngả nón chào, thấy người già, thiếu phụ mang thai hay xách nặng phải nhường bước, phải giúp đỡ tận tình dù có vội đi, không được gây hấn ngoài đường phố..., nhất nhất đều tỏ ra con người có lễ giáo, có đạo đức. Đó là nhờ nền giáo dục, học sinh được dạy rất kỹ càng nằm lòng những bài đức dục ở bậc tiểu học, rồi công dân giáo dục ở bậc trung học. Các cháu được học làm người trước khi học chữ nghĩa: “tiên học lễ, hậu học văn”, nên biết cách sống trong gia đình, biết cách cư xử ngoài xã hội, và tuyệt nhiên không hề có bạo lực, bạo loạn.

Những chương trình đức dục và công dân giáo dục được đưa vào thời khóa biểu như môn học chính,

và những bài học được lấy ra từ những sách học làm người như “Gia huấn ca” của Nguyễn Trãi, “Cổ học Tinh hoa”, “Nhị thập tứ hiếu”, hay những đoạn văn trích trong “Tâm hồn cao thượng” của dịch giả Hà Mai Anh, có cả những truyện cổ tích mang tính răn dạy điều hay lẽ phải, làm lành lánh dữ trong kho tàng văn chương dân gian Việt Nam. Trong gia đình và học đường còn dạy cách đi đứng, cách ăn cách ngồi, cách cầm đũa cầm bát, cầm dao cầm kéo..., sao cho an toàn và lịch sự. Lấy một ví dụ nhỏ: dạy trẻ cầm dao đưa cho người khác, thì phải đưa cán dao cho người cầm, và mũi dao, lưỡi dao quay về phía mình hay xoay ngang ra. Tuy chuyện rất nhỏ nhặt, nhưng trong đó hàm chứa cả một cách sống đạo đức, là tôn trọng người khác, và chọn sự an toàn nhất cho người kia, nếu có nguy hiểm thì về phần mình, chứ không đưa thẳng mũi dao cho họ: một sự vị tha trong cách ứng xử, mà ngày nay không có, hay ngược lại! Lên trung học các cháu được học các tác phẩm văn chương, nhưng đưa luân lý đạo đức vào soi rọi để phê bình, đánh giá từng nhân vật và cả tác phẩm, từ đó rút ra cách sống, cách ứng xử hợp đạo lý. (Đó là tôi nói theo giáo dục của miền Nam, còn miền Bắc tôi không rõ). Sách báo phim ảnh thì được chọn lọc kỹ càng cho cả người lớn lẫn trẻ em. Thầy cô phải là những mẫu sống tốt lành, mô phạm, đạo đức và kỷ cương.

Còn ngày nay, hỡi ôi! Cả ngành giáo dục hầu như cơ bản là đi nghịch với giáo dục! Từ ban giám hiệu đến thầy cô giáo cùng chạy theo thành tích mà quên trách nhiệm trông người, quá lo lợi nhuận mà bỏ qua lương tâm đạo đức! (Tôi xin không xúc phạm đến các nhà giáo chân chính, vẫn còn sót lại thời nay, nhưng “một cánh én không tạo nổi mùa xuân!”, và nhiều người thầy cảm thấy bất lực, đã tự rút ra khỏi ngành! Khách quan mà nhận định, thì thấy rằng nền giáo dục của ta bây giờ còn rất nhiều khiếm khuyết về nội dung, về nhân sự, và mang hai mặt: mặt thật có nhiều gương sống xấu xa, gian dối, trục

lợi, thiếu trách nhiệm, và mặt giả là những lý thuyết suông, những lời nói không giống việc làm, những gương sống thiếu đạo đức (tôi không liệt kê vì báo chí đã nói quá nhiều!), những món chính trị gian giả khó nhá, mà cứ cố tụng, cố nhồi nhét cho học sinh, sinh viên ngay từ tấm bé, nhưng thiếu những điều cần thiết cho đứa trẻ nên người. Các đức tính như sự công bằng, lòng trung thực, nhân nghĩa tín trung đâu không thấy dạy, trong khi các cách sống gian dối, phản đạo đức thì bày ra quá nhiều! Tại sao ta không dạy cho các cháu tiểu học phải yêu mến kính trọng ông bà tổ tiên, hiếu lễ với cha mẹ, mà lại phải yêu bác Hồ? Bác Hồ đối với trẻ nhỏ là ai, tại sao phải yêu bác, đó em học sinh tiểu học nào trả lời được chính xác! Phải chi yêu bác vì bác xưa là đứa con ngoan, là học sinh gương mẫu, là thanh niên đạo hạnh, thì đúng là gương mẫu, là bài học cho trẻ, chứ còn bác đi cứu nước, bác đem chủ thuyết Cộng sản về áp dụng cho quê hương thì chẳng đứa trẻ nào hiểu nổi! Tại sao ta đẩy chúng vào chính trị sớm thế, trong khi đứa trẻ đang cần học làm người, một con người đơn sơ chân chính?

Việc tôn sùng lãnh đạo có cần dạy cho học sinh không, nhất là lại có những thông tin đầy dẫy trên internet về bất cứ điều gì, bất cứ vấn đề gì mà ta cần biết, nhiều khi lại hoàn toàn không như điều ta đem ra nói với trẻ! Một lần tôi đến nhà người bạn, chị có một đàn cháu 6 đứa, còn đang học tiểu học và trung học; một cháu học lớp 6, vừa cất cặp xong là đến ôm bà, chị bạn tôi cung cháu nên hỏi xem cháu ở trường hôm nay học gì. Cháu ngần ngừ không trả lời, rồi bỗng cháu nói: “Bà ơi, con không yêu bác Hồ đâu! Bác Hồ có nhiều vợ nhiều con mà cô nói không có, cô chỉ xạo! Bác Hồ ác lắm, giết bao nhiêu là người!” Hai chúng tôi giật mình kinh sợ. Chị bạn la cháu: “Con bậy quá! Ai nói cho con vậy?” Cháu nói rất hồn nhiên: “Ồ trên internet ấy! Bạn con đọc được, nó chỉ cho con, bà muốn đọc không?” Đây là sự thật, chắc nhiều người chúng ta đã từng giật mình về kiến thức và khả

năng sử dụng internet của trẻ con bây giờ! Đã đến lúc chúng ta không thể nói dối được trẻ con, nhất là trong giáo dục! Chúng ta cũng không thể dạy bừa bãi mà không lựa chọn, kéo hậu quả sẽ đến ngay và phản lại chúng ta!

IV- Vai trò giáo dục của Tôn giáo và của Chính quyền:

- Tôn giáo nào cũng dạy con người làm lành lánh dữ. Đạo Thiên Chúa thì có phần tích cực hơn trong vai trò giáo dục con người, nhất là cho giới trẻ, về đức dục, về các đức tính ngay thẳng thật thà, công bằng, bác ái, cách cư xử tốt với mọi người. Nhưng trong xã hội XHCN ngày nay, vấn đề tôn giáo không bình thường, vì chủ trương đường lối của nhà nước, không nhiều thì ít đã “tục hóa” con người, kể cả nhà tu hành, rồi việc giới hạn hay ngăn cấm các tôn giáo truyền giảng, hay tham gia vào công tác giáo dục, trong khi ngành GD của nhà nước thì còn rất yếu kém, bất cập, cả về nội dung lẫn hình thức GD, nhất là mặt nhân sự, nên thường xảy ra những “tai nạn ngành nghề” về trình độ, tư cách đạo đức của người trong ngành như tin loan dầy dầy! Ở các nước tiên tiến, nhà nước và TG cùng quan tâm đến GD, thậm chí chính quyền còn nhờ TG đảm trách chính về GD, và để cho TG mọi dễ dàng trong việc giáo dục đạo đức cho giới trẻ, hoặc tổ chức những lớp sinh hoạt, huấn luyện giới trẻ theo tinh thần lành mạnh, đạo đức. Ở VN thì không cho, hoặc rất khó khăn, khiến giới trẻ dành nhiều thời giờ cho việc chơi bời giải trí thiếu lành mạnh hay sa đọa!

- Việc quốc doanh hóa các tôn giáo gây một hậu quả vô cùng tiêu cực, ngoài việc mất tự do TG, còn có lỗi sống không phù hợp của những người đội lốt tu hành làm điều bất chính trong bộ áo nhà tu, mà không phải ai cũng biết phân biệt về gốc gác của họ, khiến giới trẻ ngộ nhận là TG cũng gian dối, lừa lọc, xằng bậy! Đó là những công an, cán bộ trong lốt tu, mà vẫn có cách sống rất “đời”, thiếu lành mạnh, hay theo dõi bắt bớ, sát hại người! Rồi sự lạm dụng những con người của TG để làm theo chỉ thị

của chính quyền mà sai bỗ phận, lương tâm của chức sắc TG, cũng gây hậu họa! Cũng phải nói đến những cá nhân nhà tu bị tha hóa, tục hóa, trở nên gương xấu, làm mất niềm tin của giới trẻ vào những vị lãnh đạo TG, và từ đó họ không còn chuẩn mực, không còn lý tưởng, không thể định hướng tốt cho họ trong cuộc đời, với lý do “những người như thế còn sống vô đạo hướng chỉ mình”!

Một chủ trương chính trị không trong sáng, đã góp phần phá vỡ sự lành mạnh, kỷ cương của xã hội, đập đổ tương lai của đất nước! Tiêu diệt hết các biểu tượng cao đẹp, và đề cao những sự giả trá, xấu xa, phi nghĩa, thì làm sao mà xã hội không băng hoại cho được?!

V- Ảnh hưởng của xã hội trong việc giáo dục con người:

Giáo dục có nhiều phương pháp, nhưng tựu trung có ba hình thức: văn giáo, thân giáo và pháp giáo. Chúng ta dùng phương thức một rất nhiều, đó là dạy bằng lời nói, đủ mọi điều hay lẽ đẹp (văn giáo), kể đến là chúng ta xử lý sai phạm bằng pháp giáo, hình phạt của cha mẹ, thầy cô, hay pháp luật. Nhưng còn thân giáo thì chúng ta hầu như không biết, hoặc không quan tâm, đó là cách sống, cách hành xử của chúng ta, những cha mẹ, người lớn, thầy cô giáo, các người chung quanh mà trẻ tiếp xúc. Từ bè bạn, lối xóm, ngoài đường, ngoài chợ, trong công, tư sở, những người lãnh đạo..., mọi người sống thế nào để cho đám trẻ noi gương, vì bản thân chúng ta chính là những bài học sống động nhất cho giới trẻ. Ta sống giả nhân nghĩa, sống hai mặt..., không thể nào mà gia đình tốt đẹp, xã hội lành mạnh! Tại sao trẻ con sớm dâm dăng đòi trụ, lanh ma? Tại sao chúng không biết làm việc nghĩa, không sống vị tha? Tại sao chúng hung ác, giết người, giết cha mẹ mà không sợ tội? Nhiều gia đình có cách ăn mặc trong nhà rất phản giáo dục, hầu như mọi người không mặc quần áo.

Nhiều cha mẹ coi phim đòi trụ mà không ngại con! Có những bà mẹ con đã lớn, nhưng khi ra đường ăn mặc cùn cỡn hở hang, cử chỉ lời

nói thiếu đứng đắn! Nhiều ông bố thường say xỉn, dùng bạo lực với vợ con. Người buôn bán thường gian lận, các thầy cô thì nói hay làm dở, những người lo việc nước thì thường hối lộ tham nhũng, thậm chí người lãnh đạo tôn giáo giảng dạy thì hay, đời sống lại khác xa lời nói..., chúng ta tưởng bị mất trẻ được sao? Tôi nghĩ hầu hết người lớn chúng ta đều biết rõ nguyên nhân vì sao giới trẻ sa đọa, chỉ là chúng ta có chịu suy nghĩ hay không!

Kết luận:

Việc con cái giết cha mẹ, nhiều người trẻ sống ích kỷ, hung ác, trụy lạc, ma mãnh, thiếu đạo đức và nhân bản, trong đó có lỗi của cha mẹ, của người lớn, của thầy cô, của các lãnh đạo tôn giáo, của chính quyền! Rau nào sâu nấy, xã hội nào con người nấy, không hề sai! Cuộc sống bất an, đảo lộn trật tự, không ai dám ra tay bệnh vực lẽ phải, người ngay, là do chúng ta đã tạo nên cho chúng ta, gieo nhân rồi gặt quả, một hậu quả thật đáng cay chua xót!

Nguồn: Nữ Vương Công Lý.

THÔNG BÁO

Đề Đồng bào trong và ngoài nước để sử dụng hơn, kể từ năm 2011, bán nguyệt san Tự do Ngôn luận có một phụ trương gồm những bài trong hai loạt tài liệu: SỰ THẬT DÂN CẦN BIẾT và LẼ PHẢI DÂN CẦN LÀM. Các tài liệu này được phát hành rộng rãi tại quốc nội và hải ngoại. Ước mong được Đồng bào hoan hỉ đón nhận và giúp phổ biến khắp mọi miền Đất nước. Chân thành cảm ơn. Ban Biên Tập.

